

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

Nisan 2002 SAYI: 16

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

**30 Mart 1972'den
30 Mart 2002'ye**

KIZILDERE

KURTULUŞ

YOLU

THKP-C

partimizin ve cephemizin
kuruluş yıldönümü

**halkımıza, yoldaşlarımıza kutlu olsun!
Fedakarlıkları, cüretleri ve esirgemedikleri
canlarıyla kurtuluş yolunun ışığı olan
şehitlerimizi saygı ve bağlılıkla anıyoruz**

O büyük sevdayı
bu kadar onurlu
bu kadar namuslu taşımaya
tereddüt etmedik eğilmedik
kanımızla yazılacaktı umudun şiiri
ve bir kez çıkmıştı ağzımızdan söz
ve biz pimi çekilmiş yürekler
düşmüştük karanlığın ortasına
Dilimizde kurtuluş türküleri
Mataramızda ab-ı hayat
ve düşerken özgürlük renginde bir
gülüş yanağımızda

DHKP-C

Devrimci Sol 16. Sayı İÇİNDEKİLER

	FEDA	37-44
	BEN UĞUR BÜLBÜL	46-47
	ALEVİLİK VE DİRENİŞİMİZ	48-56
KURTULUŞUN YOLU	3-10 DİRENİŞ VE SOL	57-63
ANTI-EMPERYALİZM	UZUN DİRENİŞ VE PKK	64-73
PARTİ-CEPHE ÇİZGİSİDİR	11-14 GECEKONDULARDA,	
EMPERYALİZM, OLİGARŞİ	HAPİSHANELERDE, DAĞLARDA	
VE DİRENİŞ	15-25 HER YERDE DİRENİŞ VE	
KIZILDERE'DEN FEDA'YA	26-36 SAVAŞ VAR	76

KIZILDERE; 32 yıldır yol gösteren manifestomuz, dünyanın bugününde ve dünyanın Türkiye’inde hala aynı parlaklıkla devrimin ve kurtuluşun yolunu aydınlatıyor

KURTULUŞUN YOLU

Türkiye devriminin yolunun netleşmesi, partinin kurulmasından bu yana, 32 yıl geçti. Sıkı-yönetimler, cuntalar, ohal’ler, katliamlar, infazlar, kayıplar; fiziki ve ideolojik kuşatmalarla, imha ve tasfiyelerle dolu 32 yıllık bir süreçten söz ediyoruz. Tüm bunlara rağmen, 32 yıldır kesintisizliği sağlanan bir yürüyüşten söz ediyoruz. Bu tarih, onurumuz ve gururumuzdur. Bu tarihi borçlu olduğumuz şehitlerimiz, onurumuzun, gururumuzun bayraklarıdır. Katledildik, kuşatıldık, hedef ilan edildik, ufkumuz kararmadı, kararmayacak. Bayrağımızda aynı simgeler, dilimizde aynı sloganlar: **Tek yol devrim... Kurtuluş kadar savaş!**

Türkiye solunda, yıllardır stratejiler üzerine tartışmalar yapılmıyor. Bunun bir nedeni herkesin kendi yolunu belirlemiş, tercihini yapmış olmasıysa da, en az bunun kadar geçerli bir diğer neden, solda iktidar iddiasının zayıflamış olmasıdır. İktidar iddiasının ve ufkunun olmadığı yerde, elbette stratejiler de önemini kaybeder. Kızıldere, bir direniş olmanın ötesinde, bir stratejinin adıdır. Kolay veya yakın devrim hayallerine yer olmayan bir stratejidir bu. 32 yıllık kesintisizliğin anlamı, atılımlar, gerilemeler, darbeler, yenilgiler olsa da, bu stratejideki ısrardır.

32 yıl, hayatın her alanında zorlu bir mücadeledir. Partimizin 8. kuruluş yıldönümünü, bu mücadelenin en zorlu aşamalarından birinin içinde yaşıyoruz. Şehitlerimizi, 32 yılın en büyük kahramanlıklarının ortasında anıyoruz.

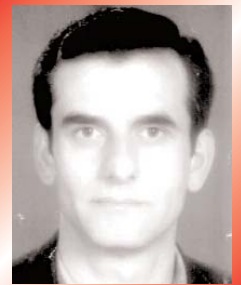
Devrimci Hareketin 1970’lerin başından bu

yanaki tarihi, kahramanlıklarla, destanlarla donatılmış bir tarihtir. Her bir kahramanlık, her bir destan, devrimci hareketin ideolojik sağlamlığının, iktidar iddiasının, halk ve vatan sevgisinin ifadesidir. Her destan, devrimci hareketin yenilmezliğidir. 19-22 Aralık destanı ve devamındaki ölüm orucu destanı, “ilk”leriyle, boyutuyla, bu destanlar tarihinde çok özel bir sayfadır. Uzun direniş, kahramanlığın kelimenin tam anlamıyla kitleselleştiği bir destan olarak yazıldı tarihimize. Kendini fedanın en görkemli örnekleriyle yazıldı. Devrimci hareketin, devrim ideolojisinin yenilmezliği, halkların umudunun ve sosyalizm idealinin yokedilemezliği, onlarca şehit, yüzlerce gaziyle ilan edildi.

20 Ekim 2000’de başlayan ve bir buçuk yılı aşan uzun direnişte, **ideolojik, politik, askeri, ahlaki, kültürel** her alanda en üst boyutta bir mücadele sürdürüldü. Bu direniş, ne sıradan bir saldırının göğüslenmesi, ne de tek başına hapis-hanelerle-tutsaklarla sınırlı değildir. Yaşananları bu sınırlardan herhangi birinin içine hapsedmeye çalışanlar, yaşadıklarımızdan hiç bir şey anlamamış ve hiç bir şey öğrenemiyor demektir.

Oligarşi, hapishaneler özelinde 1996 Ölüm Orucu sonucunda geri adım atarken, ne tutsaklara yönelik “teslim alma” politikasından, ne dışarıda devrimci mücadeleyi tecrit etme ve etkisizleştirme poli-

Kemal Askeri

tikasından ne de halka yönelik sindirme amacından vazgeçmiş değildi. Oligarşinin bu politikalarından, hedefinden tümüyle vazgeçmesi demek, oligarşinin iktidarını koruma savaşından vazgeçmesi demektir ve bu da mümkün değildi.

1990'lı yılların ikinci yarısında oligarşi, Avrupa ve Amerikan emperyalizminin akıl hocalığında devrimcileri yoketmeye yönelik bu programı fiilen yürürlüğe koymuştu ve hapishaneler, bu programda “kilit” hedef niteliğindeydi. Yıllardır “*hapishane sorunu*” diye dile getirilen ve aydın ve sol kesimlerin önemli bir bölümü tarafından bir türlü kavranamayan sorunun muhte-

vası budur. Oligarşi hapishane sorununu bu muhtevada ele almıştır. Bu kavranmadığında, Ecevit'in daha ölüm orucundan önce, “**hapishane sorununu çözmeden IMF programını uygulayamayız**” demesi de, 19-22 Aralık katliamından sonra, “**artık geleceğe daha umutlu bakabiliriz**” değerlendirmesini yapması da anlaşılamaz.

1990'lı yıllar boyunca oligarşinin yönetim karargahı MGK'da “hapishane sorunu”nun ele alınmadığı tek bir toplantı yapılmadığı, 90'lı yıllar boyunca, ülkede ve dünyada ne yaşanıyor olursa olsun, Türkiye oligarşisinin gündeminin değişmeyen baş maddesinin “teröre karşı mücadele”, yani devrimcilerin sindirilmesi ve yokedilmesi olduğu, biliniyor.

ABD'yle ve IMF'yle 1990'ların sonlarında peşpeşe yapılan anlaşmalar, bu süreci daha da hızlandırdı. Çünkü bu süreç, oligarşinin dışta emperyalizm adına yükleneceği görevlerin artacağı, içte ise sömürü ve talanın daha da dizginsizleşeceği bir süreçti. İçte açlığı, dışta, emperyalizme uşaklığı geliştirirken, iktidarı sağlama almanın tek yolu, devrimcileri etkisizleştirip halkı örgütsüzleştirmekti.

Kızıldere'nin yolunda yürümek kolay değildi.

Kızıldere'nin yolunda yürümek demek, “biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik” diyebilmektir.

Kızıldere'nin yolunda yürümek, sosyalizm idealini canlarımız pahasına da olsa korumak demektir.

Tutsaklarımızla birlikte devrimci hareketi yönetme saldırısına karşı, Kızıldere'deki gibi direneceğimiz açıktı.

F tipi hapishaneler saldırısına ölüm oruçlarıyla cevap vermemizin anlamı buydu.

Mamak görüntülerini Türkiye halklarına yansıtamazdık. Teslim olmuş, pişman olmuş tutsaklar üzerinden tüm halkın umudunun, özlemlerinin yokedilmesine izin veremezdik.

Sorun, sadece devrimcilerin etkisizleştirilmesi de değildi; bir bütün olarak tüm muhalefet odaklarının etkisizleştirilmesiydi. Ve bu saldırıya karşı da asıl barikat biz olacaktık. Eğer bu ülkenin demokrat, ilerici çevreleri direnecekse, en önde yine biz bulunmalıydık. Görevimizi, tarihsel misyonumuzu üstlendik.

Ancak işte tam bu noktada, demokratik muhalefet güçlerinin aslında, çoktan ideolojik olarak etkisizleştirilmiş oldukları ortaya çıktı. Biz devrimciydik, bizim hedeflerimizi de, mücadele biçimlerimizi de onaylamayabilirlerdi. Ama demokratik mücadelenin varlık koşulları için direnmek zorundaydılar F tiplerine. Haklar ve özgürlükler mücadelesini sürdürebilmek için, bütün ülkenin F tipine çevrilmesine direnmek zorundaydılar. Ne var ki, onlar bu noktada da, mümkün olmayı, iktidarın icazeti dışına çıkmayarak varolmayı seçtiler. Direniş süreci boyunca hep bu hesabı yaptılar. Kendilerinin ne kadar farklı ve ne kadar "sağduyulu" olduklarını gösterme acizliğiyle davrandılar.

Ölüm orucu direnişinin yarattığı etki sonucu, belli bir muhalefetin de gelişmesinden hoşnutlar tabii. Bu noktada konumları tam olarak şuydu: Hem devrimcilerin tasfiyesine ciddi anlamda, temelden karşı çıkmayacaklar, hem de devrimcilerin direnişinin gücünü arkalarına alıp siyaset yapacaklardı.

Bu hesap, iktidarın istediği ortamı yaratıyordu yavaş yavaş. Oligarşinin bir manevrasının ardından bu güçler, iktidar üzerinde "kamuoyu baskısı yaratmayı" bırakıp **"devrimci tutsaklar üzerinde direnişi bitirmeleri için kamuoyu baskısı yaratmaya"** giriştiler. **"Bırakın"** çağrı-

Türkiye solunda, yıllardır stratejiler üzerine tartışmalar yapılmıyor. Bunun bir nedeni herkesin kendi yolunu belirlemiş, tercihini yapmış olmasıysa da, en az bunun kadar geçerli bir diğer neden, solda iktidar iddiasının zayıflamış olmasıdır. İktidar iddiasının ve ufkunun olmadığı yerde, elbette stratejiler de önemini kaybeder.

ları yapıldı peşpeşe. Oligarşi, önce hapishaneleri, ardından bütün ülkeyi F tiplleştirme planını yaparken, bu anlayışlara da belli bir rol yüklemişti ve bu güçler, bilerek bilmeyerek bu rolü yerine getirdiler. Bu kesimler, tam da oligarşinin kendilerinden beklediği biçimde davrandılar. Bekaroğlu'nun çok açık ifade ettiği gibi **“devrimci tutsaklar üzerinde kamuoyu baskısı yaratmak için”** harekete geçtiler.

Ve işte bu aşamadaki rolleriyle, Türkiye tarihine, katliamın ortağı olarak adlarını yazdırdılar. Bu güçleri karşı-devrimci ilan etmiyoruz, iktidarla aynılaştırmıyoruz, ama bu değerlendirme, ne kadar yumuşak ifade edilirse edilsin, özü budur. Katliamın önünü açan bir dozer rolü oynadılar açıkça. İktidar, bu operasyona uzun süredir hazırlanıyordu. Ama o günlerde önünde devrimci tutsakların direnişinin dışında bir engel

daha vardı: demokratik güçlerin muhalefeti. Bu muhalefetin bir kesiminin “baskısının” yönü, reformizmin, Avrupalı güçlerin etkisiyle, “mutabakat,

bırakın...” söylemleri arasında ölüm orucu direnişçilerine yöneltilince, iktidar önündeki engelden kurtulmuş oldu.

Evet, bir yerde “aradakiler” aradan çekilmişlerdi.

Şimdi arenada, devrimciler ve oligarşinin katliam güçleri karşı karşıyaydı.

Kızıldere'deki gibi...

Kızıldere'deki gibi “teslim ol” çağrıları yapacaklardı katliamcılar.

Yolu Çayanların yolu olanlar, Kızılderedekiler gibi direneceklerdi.

Hapishanelere onbinlerce asker, onbinlerce bombayla, dozerlerle yıkarak saldıranlar, silahsız tutsaklar karşısında yine de güçsüz ve çaresizdiler. Devrimci tutsakların kararlılığı, Kızıldere'lerin son olmadığının ifadesiydi. Onlarca öldüler, ama düşman, karşısında aman dileyen, teslim olan tek bir tutsak bulamadı. Tüm dünya direnişin nasıl olacağını gördü. Tüm dünya, devrimcilerin kararlılığına, fedakarlığına, kahramanlığına tanık oldu.

Tutsaklar, katliam saldırısının ardından işkenceler altında F tiplerine sevk edilerek hücrelere atıldılar.

Tüm dünya şaşkındı; çünkü direniş hala sürüyordu. Ölüm orucundakiler, ölüm yürüyüşünü sürdürüyordu.

Devrimcileri, Türkiye devrimci hareketini yeterince tanımayanlar için, tanımak, anlamak, kavramak için iyi bir vesileydi. Düşmanın “örgüt baskısı” demagojileri çöktüğü gibi, aydın, küçük-burjuva, reformist kesimlerin gizliden gizliye taşıdıkları “örgüt baskısı” düşünceleri, Avrupalı “birey” düşünceleri de iflas etmişti. Devrimcileri hiç tanımayıp, veya tüm devrimci duygulardan, düşüncelerden, kültürden tümüyle kopmuş olup da devrimci tutsaklar için neyin

İsmail Karaman

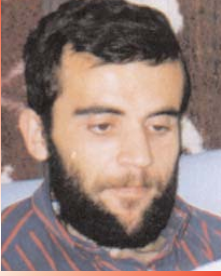

Sibel Yalçın

Doğan Tokmak

daha iyi olacağını öğretmeye kalkan ukalalar, rezil oldular.

Daha önce ölüm orucunda olmayan siyasi hareketler de, F tiplerine sevkler üzerine ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Bu, artık özel bir siyasi irade içermeyen, özel bir

öngörü gerektirmeyen bir karardı. O noktada, kimsenin yapabileceği başka şey yoktu.

Katliamın dışarıdaki yansıması ise, bir geri çekilme biçiminde oldu. 19-20 Aralık günlerinde Ankara'da, İstanbul'da ortaya konulan kitlesel tepkiler, vahşetin boyutu ve hayatın her alanına, tüm demokratik kurumlara kadar genişleyen terör karşısında, sürekli olamadı. Dışarıdaki direniş, esas olarak Armutlu'da sürdürülen ölüm orucunda odaklandı.

Dışarıda bir şey daha vardı. Bir savaşımlarımızın Şişli Emniyetinde gerçekleştirdiği feda eylemi, oligarşinin zulmüne, katliamına karşı, halkların çaresiz olmadığını, mücadelenin her biçimde süreceğinin ifadesi oldu.

F Tiplerinde ve dışarıda süren direniş, ve feda eylemlerimiz, bu geri çekilmenin bir teslimiyete, yılgınlığa dönüşmesinin önündeki en büyük barikat oldu. 19-22 Aralık'ın kahramanlığı, F Tipi hücrelerindeki kararlılığı, tutsak yakınlarının ve tahliye olmuş tutsakların dışarıda direniş evlerinde ölüm orucunu sürdürmesi, oligarşinin planlarını bozdu. Teslimiyete, yılgınlığa izin vermedik.

20 Ekim'den başlayıp günümüze kadar süren bu direniş artık, Türkiye tarihi açısından taleplerini de aşan bir yere sahiptir. Ayrıştıran, saflaştıran bir direniştir. Düzen ve devrim, korkaklık ve kahramanlık, halkın dostları ve halkın sahte dostları, devrimciler ve sahte devrimciler, bir kez daha ayrılmıştır. Emperyalizmin ve oligarşinin tasfiyeciliğine, tasfiyeciliğin sol içindeki uzantılarına, şehitlerle, sakatlarla, ölüm yatağın-

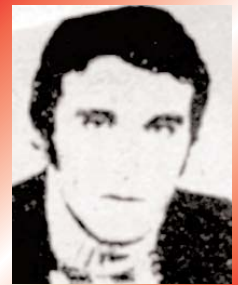
Sorun, sadece devrimcilerin etkisizleştirilmesi de değildi; bir bütün olarak tüm muhalefet odaklarının etkisizleştirilmesiydi. Ve bu saldırıya karşı da asıl barikat biz olacaktık. Eğer bu ülkenin demokrat, ilerici çevreleri direnecekse, en önde yine biz bulunmalıydık. Görevimizi, tarihsel misyonumuzu üstlendik.

daki yüzlerce direnişçiyle karşı konulmuş; tarih aynılarının aynı yerde, ayrıların ayrı yerde saflaştığına tanık olmuştur.

Bu mücadele, hapishanelerde, dışarıda daha uzun zaman sürecektir. F Tiplerinde somutlanan politika, gelişmelerin herkese gösterdiği gibi, ABD ve Avrupa emperyalizminin desteğinde sürdürülen bir politikadır. Dolayısıyla, F tiplerinde somutlanan kavga da, sadece hapishane statüsüyle sınırlı olmayıp, Türkiye'nin geleceği üzerine sürdürülen bir kavgadır. Direnişler bitecek, yeni saldırı ve katliamlar olacak, yeni direnişler başlayacaktır. Ama biz, 19-22 Aralık'ta olduğu gibi, Uzun Direniş'te olduğu gibi, her direnişten biraz daha güçlenerek, kararlılığımızı, ideolojimizi, geleneklerimizi güçlendirerek, sınıf kinimizi ve bilincimizi, iktidar iddiamızı daha da büyüterek çıktığımız sürece, devrim yürüyüşümüz sürecektir. Zafer direnenlerin olacaktır.

F tiplerine karşı direnişin, yoksul halk kitleselerinde yeterince desteklenmediği bir gerçektir. Ama bu tek başı-

Ömer Aydoğmuş

Evet, bir yerde “aradakiler” aradan çekilmişlerdi.

Şimdi arenada, devrimciler ve oligarşinin katliam güçleri karşı karşıyaydı.

Kızıldere’deki gibi...

Kızıldere’deki gibi “teslim ol” çağrıları yapacaklardı katliamcılar.

Yolu Çayanların yolu olanlar, Kızılderdekiler gibi direneceklerdi.

na F tipleriyle ilgili bir sorun değildir.

Kendi açlığına, işsizliğine asgari tepkiyi gösteremeyen bir halk gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Bunca açlık, işsizlik, sefalet, yoksulluk kol gezerken, her gün halkın en temel ihtiyaçlarına yapılan zamlar yağmur gibi yağarken; bunca zulüm evde, sokakta, köyde, şehirde pervasızca uygulanırken... halk neden bu kadar sessiz, tepkisiz, sorusu sık sık soruluyor.

Bu soru başka zamanlarda da değişik biçimlerde gündeme gelmiştir. Ancak özellikle son iki yıl açlığın, zulmün büyük boyutlara ulaşmasına paralel olarak daha sık sorulan bir soru durumundadır.

Sorunun cevabı, yurtdışında sözünü ettiğimiz oligarşinin 90’lı yıllar boyunca uyguladığı politikalaradır. Bu politikaların tümüyle etkisizleştirilememesi, sürecin tersine çevrilememesi, el-

bette devrimci hareket açısından ayrıca değerlendirilecek bir yandır. Ancak bu şu anda içinde bulunulan gerçeği değiştirmiyor. İçinde bulunulan gerçek, asıl olarak neyin eksik olduğunu da gösteriyor zaten. Halkın mevcut tepkisizliğinin temelindeki sorun; **örgütsüzlüktür!**

Örgütsüzlüğü yaratan, teşvik eden, besleyen çeşitli etkenler vardır. Oligarşinin baskıları, kuşkusuz ilk sıradaki etkindir. **Baskı, yasak, şiddet örgütsüzleştiriyor. Örgütsüzlük tepkisizleştiriyor.** İçinde bulunulan durumun açıklaması, bir yanıyla budur. Ama halkın örgütsüzlüğünün tek nedeni olarak oligarşinin baskılarını gösteremeyiz. Solun bir kesimi doğrudan veya dolaylı, örgütsüzleştirilmenin ortağı olmuştur.

Reformizmin örgütsüzlüğü teşvik eden teori ve politikaları, bu teori ve politikaların etkisi altında solun genelinde “örgütlenme”nin adeta unutulması, belli sol kesimlerin adeta yoksul halk kitlelerinden uzak küçük-burjuva aydın çevreler hapsolması, reformizmin sendikalar, odalar gibi kitle örgütlerinde, devletle ve düzen sendikacılarıyla devrimcilerin tasfiyesinde ittifak halinde davranmaları, halkın örgütsüzleştirilmesini hızlandıran, oligarşinin işini kolaylaştıran etkenler olmuştur.

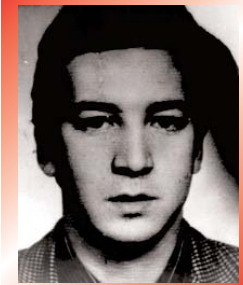
Oligarşinin zulümde ve soygunda pervasızlığı da, düzen içi kesimlerin şu veya bu alanda at oynatması da, işte bu örgütsüzlük zemininde mümkün olmaktadır.

Bu nedenle de, “örgütlenme”, halk örgütlenmelerini yaratma, geliştirme, bugün her alanda temel görevlerden biri olarak öne çıkmıştır. Solun bugünkü etkisizliği de, şu veya bu politikaların sonucu olmaktan önce, mevcut durumdaki örgütsüzlükten dolayıdır. Örgütsüzlüğün olduğu yerde, açık ki doğru politikaların etkisi de olmayacak veya sınırlı olacaktır. Bugün bir çok sol

Nilüfer Alcan

Necdet Pişmişler

Nurettin Güler

kesimin politikasızlığına da tanık oluyoruz. Politikasızlık, örgütsüzlüğü büyüten bir etkidir, ama örgütsüzlük de politikasızlığı geliştiriyor ve bu bir kısır döngüye dönüşüyor.

Her türlü politika ve taktiğe hayat verecek tek şey, kadro düzeyinde,

savaşçı düzeyinde, halk içinde örgütlü güç sahibi olmaktır. Kitlelere ayağa kalkın, hakkınızı arayın çağrıları, kitleler içinde örgütlü bir güç haline gelinmemişse, karşılıksız kalmaya mahkumdur. Örgütsüz kitleleri de harekete geçirecek, en geniş yığınları ayağa kaldıracak olan, örgütlü güçlerdir.

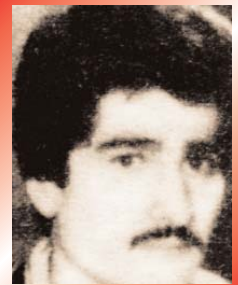
Örgütlenme, hayatın her alanında devrimci mücadeleyi sürdüren devrimcinin baş görevidir. Devrimci bir kadroyu tanımlayacak temel nitelikler içinde, bugün “örgütleyicilik” de ilk sıralara getirilmelidir. Bulunduğu her yerde örgütlenme yapmayan devrimci, süreci kavrayamamış, sürecin acil görevlerini üstlenmemiştir. Devrimci bulunduğu her yerde, her an örgütleme yapan, propaganda ve ajitasyon yapandır. Bunu yapmayan devrimci, devrimci olma nedenini kendi elleriyle ortadan kaldırıyor demektir. Yukarıda işaret ettiğimiz gibi, reformizmin “örgüt” içinde bile örgütsüzlüğü meşrulaştıran teorilerinin, demokratik muhalefeti, üç beş aydının, üç beş parti yöneticisinin medyatik eylemlerine indirgeyen tarzının, emekten, disiplinden uzak yaşam tarzının solda “örgütleyici devrimci” geleceğini dejenere ettiği gözönünde bulundurulmalıdır. Bunun etkisi şu veya bu ölçüde yayılmıştır. Halkın içinde çalışma yapıp halkı eğiten örgütlenen kadrolaştırılan tarzı hakim kılmalıyız.

“Kitleler hazır değil, duyarsız, güvensiz” gibi gerekçeler, bunu engelleyemez. Çünkü hazır olmamanın, duyarsızlığın, güvensizliğin kaynağı zaten örgütsüzlüktür. Evet, kitleler mücadeleye, ha deyince meydanlara çıkmaya hazır değil, ama

kimse kitlelerin “örgütlenmeye hazır olmadığını” söyleyemez. Tersine, yoksul, işsiz, ne devlete, ne düzen partilerine güveni kalmamış kitleler, maddi veya manevi sırtını dayayacak bir yer arıyor. Tarikatlar nasıl örgütleniyor? İşte bu arayışa cevap veriyorlar. İnsanlar, şu acımasız düzen içinde kendini tek başına olmaktan kurtaracak ilişkiler arıyor. Tabii ki hayat fazla boşluk tanımıyor; o arayışa devrimcilerin cevap vermediği yerde, cevap veren başkaları çıkıyor. Gençler hiç bir şey bulamazlarsa, üç beşi bir araya gelip “çeteleşiyor”! En sapık, mantıksız akımlar, kendine bir taban bulabiliyor. Hal buyken, örgütleyememenin nedenlerini herkes tartışmalı. Halkı örgütleme deyince, ufkumuzu illa belli bir sürede pratik mücadele içine çekeceğimiz örgütlülüklerle de sınırlı tutmamalıyız. Halkın dayanışmasını hizmet eden ilişkiler ağını yaratmak da bir örgütlenmedir. Bu tarz bir örgütlenme, uzun bir süre boyunca meydanlara çıkmayacaktır belki, devrimci mücadeleyi doğrudan geliştiren bir pratiği olmayacaktır, ama yine de bunlar, sabırla örgütlenmelidir. Çünkü sonuçta devrime, halkın iktidarına hizmet edecektir. O ilişkiler ağı, devrimci bir örgütlenmeyi geliştirmek için de zaten pek çok imkanlar sunacaktır.

Örgütlenme yaparken, kendimizi hiç bir kesiimle de sınırlamayacağız. Oligarşinin bizi içine çekmeye çalıştığı sınırları yıktığımız ölçüde, örgütlenme için çok daha geniş bir zemin olduğunu görürüz. Elbette temel olarak örgütlenme alanımız yoksul halk kitleleridir. Ama bugün, IMF politikalarının halkın aç, yoksul, orta, her kesimini etkilediği koşullarda, halkın en geniş kesimleri bir muhalefet ve mücadele potansiyelidir. Esnaf eylemleri, eczacı grevleri, Esenler’de çingene halkımızın direniş içinde yer alması, bütün bunlar halkın her kesiminin sorunlarla yüklü olduğunu, direnebileceğini, mücadele edebileceğini ve asıl olarak da hakları ve özgürlükleri için mücade-

Ali Demiralp

Her türlü politika ve taktiğe hayat verecek tek şey, kadro düzeyinde, savaşçı düzeyinde, halk içinde örgütlü güç sahibi olmaktır. Kitlelere ayağa kalkın, hakkınızı arayın çağrıları, kitleler içinde örgütlü bir güç haline gelinmemişse, karşılıksız kalmaya mahkumdur. Örgütsüz kitleleri de harekete geçirecek, en geniş yığınları ayağa kaldıracak olan, örgütlü güçlerdir.

le isteği içinde olduğunu gösterir.

Anti-emperyalist ve anti-oligarşik bir mücadelenin kitleler nezdindeki nesnel koşulları, bu 32 yılın belki de en olgunlaşmış dönemine tekabül ediyor. Çünkü emperyalizmin ülkemizdeki varlığı, yönetimi, önceki hiç bir dönemde olmadığı kadar daha açık. Çünkü oligarşinin soygunculuğu, sömürçülüğü, katliamcılığı, çok geniş kitleler nezdinde teşhir olmuş, düzen partileri bu anlamda tabanlarını kaybetmiş durumdadır.

THKP-C'nin 70'lerin başında ana hatlarını koyduğu anti-emperyalist anti-oligarşik halk cephesi, işte bu zeminde maddi bir güç halini alacaktır.

Dünya halklarının, bağımsız bir ülke için, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimden, kendi iktidarlarını kurmak için halk savaşlarından başka yolları yoktur. Dünyada bırakın "demokratik-parlamentar yoldan sosyalizme geçme"yi, hak-

lar ve özgürlükler mücadelesinin bile, dünya çapında emperyalistler, ülkelerde de işbirlikçi iktidarlar tarafından adeta olanaksız hale getirildiği; emperyalizmin çıkarlarının önünde engel olan ülkelere, örgütlere, her türlü ulusal-uluslararası hukuku ayaklar altında çiğneyerek kaba bir zorbalıkla askeri olarak müdahale ettiği bir dünyada, halkların önünde, emperyalizme karşı, en meşru hakları olan silaha sarılarak savaşmasından başka bir yol yoktur.

Kızıldere, bu zorunluluğu 30 yıl önce göstermişti.

Ve yine Kızıldere, temel mücadele biçimiyle öteki mücadele biçimlerinin birleştirilmesine o zamandan işaret ederek, her türlü sağ ve sol sapmanın önüne çekilen bir sınırdı.

Kızıldere, 30 yıl sonra, aynı kesinlikle, kurtuluşun yolu olduğunu kanıtlamaktadır.

Dünyanın bugününün de çok açık gösterdiği gibi, emperyalizmin ve oligarşinin şiddetine maruz kalmadan, ve şiddete başvurmadan katedilemeyecek bir yoldur bu. Vatanın bağımsızlığı ve halkın özgürlüğü idealinesahip olanlar; kurtuluş yolunun şiddetsiz, başka deyişle ölmeden, öldürmeden, zafere ulaşamayacağını da görmek zorundadır.

F tiplerinde, gecekondularda, bu kadar kararlı ve cüretli bir şekilde ölebiliyorsak, işte bundan dolaydır. Tutsaklık veya dışarı koşullarında, vatanın bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü ideale her durumda sadık kalışımızdandır.

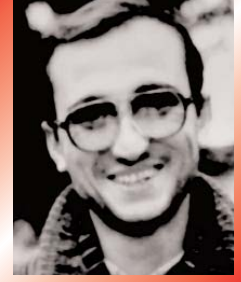
Parti-Cephe, ideallerimizin adıdır.

İdeallerimiz, kurtuluşumuz demektir.

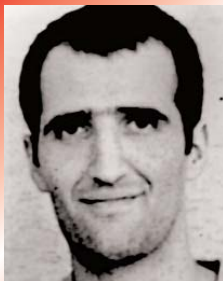
Kurtuluşumuzun yolu, Kızılderinin yoludur.

Kızıldere'nin yolu, partimizin yoludur.

Ferit Eliuygun

İbrahim İçi

ABD'nin "hedef örgütler" listesi:
DHKP-C, FARC, FHKC,
İslami Cihad, Hamas

Hedef;
Ezilen Halkların
Kurtuluş Savaşlarıdır

ANTİ-EMPERYALİZM PARTİ-CEPHE ÇİZGİSİDİR

ABD'nin neden "terör örgütleri... teröre destek veren ülke..." listeleri hazırladığı sadece devrimciler için değil, tüm dünya halkları için özellikle 11 Eylül sonrası çok daha net ve açıktır.

Amerikancı dünya düzeninin, emperyalist te-kellerin dünyayı büyük bir yağma alanına çevirmesinin önündeki engelleri yoketmenin meşrulu-ğu, bu listelerle, "terör... teröre karşı savaş" dema-gojileriyle sağlanmak iste-niyor. Bu gerçeği görmek için devrimci, ilerici ol-maya bile gerek yoktur; gerçeklere yüzünü dönme-mek yeterlidir.

Dünya
halklarının
baş düşmanı
tarafından
"düşman"
ilan edilmiş
olmak;
doğru yerde
olduğumuzun
bir kanıtı
olmaktan
başka
hiç bir anlam
taşımaz!

Afganistan'a saldırının, Kafkas petrolü için, enerji tekellerinin çıkarları adına yapıldığı tüm dünya basınında çarşaf çarşaf yayınlanır hale gelmiştir. Irak'a saldırı hazırlıklarının Ortadoğu petrolü ile ilişkisini bilmeyen yoktur. Buna rağmen Amerika, kendi egemenliğine karşı çıkan ülke ve örgütleri "düşman" ilan ederek listeler yayınlamaya, hedefler açıklamaya devam edecektir.

Artık hazırlanması her yıl rutin hale gelen bu "terör listeleri"ne şimdi bir de "hedef alınacak örgütler listesi" eklendi. CIA başkanı Tenet'in Amerikan Kongresine sunduğu rapora göre, 3'ü devrimci olmak üzere, 5 örgüt, "ABD'nin hedef alabileceği örgütler" olarak ilan edildi.

Türkiye'den örgütümüzün, Kolombiya'dan Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), Filistin'den Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), İslami Cihad ve Hamas'ın yer aldığı listede her örgüt için çeşitli gerekçeler sıralanırken, ortak yan; Amerikan çıkarlarına karşı olmalarıdır. İslamcı örgütler ideolojik olarak tutarlı bir anti-emperyalist çizgiye sahip olmadıklarından konjonktürel hedeflerdir.

"Teröre karşı savaş" demagojisinin asıl hedefi, ulusal ve devrimci kurtuluş hareketleridir. Emperyalizm, ülkeleri sosyalizme taşıyacak devrimlerden korkuyor. Halklara bağımsızlığını kazandıracak, adaletli bir dünya yaratacak tek ideoloji, tek kurtuluş umudu, sosyalizmdir. Emperyalist kampın lideri, devrim ve sosyalizmi hedefleyen güçleri yoketmek istiyor. ABD'nin Kuzey Kore, Küba düşmanlığının temelinde de, kendi ülkelerinde iktidar için savaşan devrimci örgütleri hedef ilan etmesinde de, yokedilmek istenen halkların kurtuluş mücadelesidir.

Yemliha Kaya

Onlar, yalanlarla, komplolarla politika yapmaya, karşılarındaki bazı güçlerin de baskı, zor ve tehdit karşısında takiiye yapmasına alışmıştır. Hayır. Biz tarihimiz boyunca, asla böyle bir yola sapmadık ve sapmayacağız. ... Yeryüzünün 1.2 milyarı açsa, biz... daha güzel bir dünya için savaşacağız elbette. Bütün dünyaya ilan ediyoruz ki, eğer bu teröristlikse... teröristliğe devam edeceğiz!

(19 No'lu Parti Bülteni'nden)

Avni Turan

Kaçınılmaz düşmanlık

Ulusal ve devrimci kurtuluş savaşı yürütenler, bu yolda emperyalizmle, en başta da emperyalist dünyanın jandarması olan ABD'yle mutlaka karşı karşıya geleceklerdir. Halkların kurtuluşuna giden yol; hangi ülkede olursa olsun, emperyalizme karşı savaşılmadan, Amerika'nın çıkarları hedef alınmadan açılmaz.

Bir devrimci örgüt, gerçek anlamda bir bağımsızlığı hedeflemiyor, emperyalizme karşı savaşıyorsa, gerçekte halkının kurtuluşunu da sağlayamaz. Bugünün dünya gerçeğinde, işbirlikçi iktidarları emperyalizmden ayrı görmek mümkün değildir. Faşist iktidarları, yeni-sömürge ülkelerdeki sömürü düzenlerini destekleyen, ayakta tutan emperyalizmdir, özellikle Amerikan emperyalizmidir. Ülkemiz bunun en bariz, aynı zamanda en pervasız örneğidir.

Cuntalar, "sivil" iktidarlar, tümü ABD tarafından desteklenir, halkın devrimci mücadelesini yoketmesi için oligarşinin polisi, askeri ABD tarafından eğitilir, silahlandırılır.

Özellikle, Türkiye oligarşisinin ve ordusunun ABD adına taşeronluk rolüne hazırlandığı, ABD-İsrail-Türkiye ittifakının pekiştirildiği, ülke ekonomisinin tümüyle IMF'nin kontrolüne girdiği son on yıl, emperyalizmle oligarşinin içiçe geçmiş olması, başka deyişle emperyalizmin "içsel" bir olgu olmasını daha da pekiştirmiştir. Bu bütünleşme çerçevesinde açıktır ki, oligarşik iktidara karşı mücadele, emperyalizme, başta da ABD emperyalizmine karşı mücadele demektir.

Parti-Cephe çizgisinde, baştan

itibaren bu çok kesin ve net ifade edilmiştir.

Denilebilir ki, anti-emperyalizm, anti-Amerikancılık Parti-Cephe çizgisinin belirleyici yanlarından biridir. Emperyalizmin yeni-sömürgesi Türkiye'de devrim yapmak için yola çıkmış olmanın doğal sonucudur bu.

Stratejik hedef; **anti-emperyalist, anti-oligarşik** devrim olarak formüle edilmiştir. Bu formülasyondaki anti'lerden birini kaldırmak mümkün değildir.

Kısacası, halkların kurtuluşunu hedefleyen devrimci bir örgütle, dünya halklarını sömürdüğü sürece varlığını sürdürebilecek olan emperyalizmin jandarması ABD arasındaki düşmanlık ve çatışma, kaçınılmazdır. Amerika'nın DHKP-C'yi ve diğer örgütleri hedef seçmesi, emperyalizmle dünya halkları arasındaki çelişkinin bir tezahürüdür; emperyalizm dünya halklarına karşı savaşını, "doğal" olarak, öncelikle onların örgütlü güçlerine karşı sürdürüyor.

Bu çatışmanın devrim tarafı, haklılık ve meşruluk üzerine oturmaktadır. Çatışmanın bir tarafından adaleti, eşitliği, özgürlüğü savunanlar vardır. Çatışmanın karşı tarafı, ABD ise, tüm dünya halkları nezdinde, tarih nezdinde gayri-meşru taraftır. Dünyaya kendi imparatorluğunu dayatan bir zorbalıktır. Gayri-meşruluk, onun örgütümüzü ve diğer örgütleri "hedef" ilan edişindeki gerekçelerde de tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. ABD'nin Afganistan'daki saldırısını "açıkça eleştirdi" diye, bir örgütün düşman ve "yok edilmesi" gereken bir güç olarak ilan edilmesi, bu ilanı yapanların gayri-meşruluğunun, adaletsizliğinin, anti-demokratikliğinin,

zorbalığının kanıtından başka hiç bir şey değildir.

Ne ABD'nin, ne de başka herhangi bir gücün, partimizi ve cephemizi, "terörist" ilan etmeye, "hedef" ilan etmeye hakkı yoktur. Bu "hak"ın terörle meşrulaştırılmaya çalışıldığı yerde, teröre karşı halkların ve devrimcilerin direnişi meşru ve kaçınılmazdır. Dünya halklarının ulusal ve devrimci kurtuluş savaşları, haklı ve meşru savaşlardır; ulusal ve devrimci örgütler, meşruluklarını bundan alırlar. Bu meşruluk, ABD'nin "liste"leriyle yokedilemez.

"Hedef" olan İdeolojimiz ve kararlılığımızdır

Örgütümüzün hedef ilan edilmesi, tek başına Amerikan hedeflerine, Amerikan ajanlarına karşı yapılan silahlı eylemlerin sonucu değildir. Bundan da önemlisi; bu silahlı eylemlerin iktidar hedefli bir halk kurtuluş savaşının parçası olmalarıdır. Ama örgütümüzün CIA'nın "hedef örgütler" listesinde yer almasının bunların daha ötesinde bir yanı daha vardır. 1990'ların başından bu yana hiç kuşku yok ki, yaptığımız her askeri eylem de, attığımız her slogan da, ABD için aynı tehlikeyi işaret etmiştir. Bu tehlike, karşı-devrimci rüzgarlardan, fırtınalardan, çalkantılardan etkilenmeyen ideolojimizdir.

Burjuvazinin "sosyalizm bitti" çığlıkları attığı günlerde, silahlı mücadeleyi terkedişlerin revaçta olduğu günlerde, biz silahla savaşı geliştirdik ve sosyalizm bayrağını dalgalandırdık. Ülkelerin ve ilerici, yurtsever örgütlerin şu veya bu gerekçeyle ABD'nin Irak'a saldırısını

seyrettiği, onayladığı günlerde, biz, emperyalist savaşa karşı mücadeleden dünya çapındaki odaklarından biriydik.

"Hedef" olan işte bu ideolojik kararlılıktır. Bu ideoloji içinde anti-emperyalizmin, anti-Amerikancılığın güçlü ve vazgeçilmez bir yan olmasıdır. THKP-C'den bu yana Amerikan emperyalizmine ve onun ülkemizdeki köpeklerine karşı savaşıyoruz. "Hedef" olan işte bu kararlılık ve kesintisizliktir.

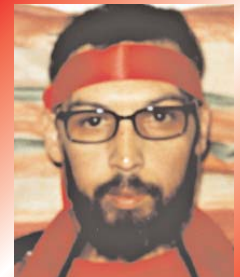
Tüm dünyayı kendi imparatorluğuna biat etmeye zorlayan Amerikan zorbalığı ve dünya halklarının büyük bölümünü açlığa, sefaletle mahkum eden sömürü politikalarındaki ABD'nin rolü ortadayken, ABD'nin "hedefi" olmamak için, manevralar yapmak, takiiyeye başvurmak, "kaçınılmaz düşmanlığı" erteleyebilir, ama ortadan kaldırmaz. İslamcı, milliyetçi güçlerin konumu, bunun çıplak örneğidir. El Kaide'den Yaser Arafat'a, PKK'ya kadar, bir çok güç, şu veya bu noktada Amerikan politikalarına ortak olmuş, sessiz kalmış, barış adına ABD'yle yanyana gelmişlerdir. Ama hiçbir ABD'nin hedefi olmaktan kurtulamıyor. Şu veya bu biçimde bir direniş odağı, muhalefet potansiyeli taşıyan her kesimi tasfiye etmek, ABD'nin özellikle 11 Eylül'den itibaren çok daha katı biçimde yürürlüğe koyduğu bir politika-dır. Bu politikanın karşısına takiiyelerle çıkanlar, ancak kendini kandırır.

Bu politikanın karşısında doğru tutum "*biz ABD'nin çıkarlarına karşı değiliz*" demek değil; ABD'nin "teröre karşı savaş"ının gerçek yüzünü, ABD çıkarlarının gayrı-meşruluğunu ortaya koyarak

Ya imparatorluğa karşı mücadele edilecek, ya da eninde sonunda Amerikanın dünya düzenine tabi olunacaktır. ABD'ye karşı mücadeleden edenler değil, ABD'ye tabi olanlar yok olacaktır. ABD'nin devrimcileri, anti-emperyalistleri 'hedef' ilan etmiş olması bu gerçeği değiştirmez. Böyle bir dünyada... anti-Amerikan olmak zor, anti-emperyalist olmak daha da zordur. Ama ancak bu zor başarıldığında, dünya yeni bir dünya olacaktır.

(19 No'lu
Parti Bülteni'nden)

Gökhan Özocak

anti-emperyalist tutumu netleştirmektedir.

Baş çelişkiyi görememek, yanlış saflara sürükler

Türkiye siyasi tarihi, baş çelişkinin doğru tesbit edilememesi veya gözden kaçırılması sonucunda, nerelere sapıldığıнын zengin örnekleriyle doludur. Bu nirengi noktasını kaybeden ilerici, devrimci, yurtsever veya diğer muhalif güçler, ABD emperyalizmine yedeklenmekten kurtulamamışlardır.

“Ülkemizin bugünkü sürecinde baş çelişmenin Amerikan emperyalizmi ile bir avuç hainin dışındaki bütün Türkiye halkı arasında olduğu açıktır.” (Mahir Çayan)

Bu, çok net bir tesbittir.

Türkiye oligarşisiyle Amerikan emperyalizmi arasındaki bu bütünleşmeyi görmemek, görmezden gelmek, ülke içindeki sınıflar mevzilenmesinde, veya uluslararası düzeyde mevzilenmede kaçınılmaz sapmaları getirmiştir.

Bir zamanlar “sosyal emperyalizm” diyerek, SSCB’nin ABD’den daha büyük ve yakın tehlike olduğunu söyleyenlerin, bugün genelkurmayla aynı saflarda oluşu, en çarpıcı örneklerden biridir.

ABD Irak’a saldırırken, “baş çelişki”yi gözden kaçıranlar, “Ne ABD, ne Saddam” diyerek, bu emperyalist saldırıyı “it dalaşı” diye nitelendirerek, sessizliğiyle, tavırsızlığıyla, “arada” kalarak, ABD’nin değirmenini su taşımıştır.

İslamcıların ABD’nin Yugoslavya’ya saldırısını alkışlamaları, bir başka örnektir.

ABD’yi eleştirip, Türkiye oligarşisinin politikalarını destekleyenler veya ülke içinde iktidarların politikalarını eleştirip ABD’nin dünya çapındaki politikalarını destekleyenler, gerçekte

tam bir açmaz ve tutarsızlık içindedirler.

Bu bağı görmeyen hiç bir kesimin, tutarlı bir muhalefet yürütmesi mümkün değildir.

Dünya ve ülkemiz gerçeği şunu söyleme-

yi mümkün kılıyor; hangi konuda olursa olsun, ABD’nin politikalarını destekleyenler, Türkiye oligarşisini desteklemiş olur. Veya tersinden, ülkemizdeki iktidarları destekleyenler, ABD’yi desteklemiş olur. ABD’yle oligarşi arasında şu veya bu konudaki “çelişki”ler bu gerçeği değiştirmez.

Emperyalistler arası çelişkiler, emperyalistlerle oligarşi arasındaki çelişkiler ve oligarşinin kendi içindeki çelişkiler, elbette halkların mücadelesi açısından gözönünde bulundurulması gereken bir yandır; ama bu çelişkilerin hiç biri, “baş çelişki”yi ortadan kaldıracak, onu geçersiz kılacak önemde olamaz. DHKP-C’yi, ülkemizdeki diğer güçlerden ayıran, dolayısıyla onu ABD’nin “özel hedefi” haline getiren işte bu noktadaki netliğidir. “anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim” stratejisidir.

Mahir’lerden bu yana zigzagsız sürdürülen anti-emperyalist, anti-oligarşik çizgimizde kırılma olmayacak. İmha politikalarına, tehditlere, ülkemiz ve dünya çapındaki yasaklara rağmen, bu yolda yürümeye devam edeceğiz.

Gülay Kavak

Emperyalizm, tarihsel düşmanı sosyalizmi temsil eden ülke, örgütler listesine DHKP-C’yi ekliyorsa, bu, Kızıldere’den 17 nisan’a, 19 Aralık’a Parti-Cephelilerin dünya genelinde sosyalizm bayrağını yükseklerde tutanların başlarında yer alıyor olmasındandır. Yokedilmek isteyen sosyalist ideolojimizdir.

(20 No’lu Parti Bülteni’nden)

İlginç Özkeskin

Emperyalizm, Oligarşi ve Direniş

ZULÜM VE SÖMÜRÜ DÜNYASINDA DEVİRİMİ SAVUNUYORUZ

Hem ABD'nin ve AB'nin, hem oligarşinin birleştiği nokta; Türkiye'yi emperyalizmin çıkarları ve planları açısından “dikensiz bir gül bahçesine” çevirmektir. “Dikensiz gül bahçesi”nin emperyalizm ve oligarşinin literatüründeki anlamı, “devrimcisz” bir Türkiye'dir.

19 Aralık'lara, F tiplerine, “hedef örgüt” listelerine rağmen, emperyalizm ve oligarşinin düzenine karşı “diken”, halklarımız için refahı, adaleti, özgürlüğü temsil eden bir “gül” olmaya devam edeceğiz.

“19 Aralık sonrası” ve “11 Eylül sonrası”, birbirinden farklı bölgelerde, farklı biçimlerde gündeme gelse de, dünya ve ülkemiz koşullarının anlaşılması açısından şüphesiz, birbirini tamamlayan, birbirinin açıklanmasını-anlaşılmasını kolaylaştıran iki kavramdır.

“19 Aralık sonrası” Türkiye’de devlet gerçeği-ne, demokratikleşmeye, AB’ye girişe dair yanlışları açığa çıkaran bir süreçtir.

“11 Eylül sonrası” ise dünya çapında emperyalizme, “Batı demokrasisine” dair, “tek kutuplu dünyanın”, insan hakları, demokrasi, özgürlük dünyası olacağına dair yanlışları ortaya koymuştur.

F Tipi saldırısının dünya ve ülkemiz ölçeğinde ne anlam taşıdığına dair 19 Aralık’tan önce de, sonra da pek çok şey söylendi. Bu saldırının IMF, ABD programı olduğu anlatıldı. ABD’nin, AB’nin Türkiye oligarşisine yönelik “insan hakları eleştirileri”nin, “Kopenhag kriterleri” dayatmalarının kimilerinin iddia ettiği veya umduğu gibi, emperyalizmin “değiştirdiği” anlamına gelmediği söylendi. Ama bir musibetin bin nasihattan daha etkili olduğu da bir gerçektir.

İlerici, solcu, yurtsever bir güç; nasıl 19-22 Aralık gibi bir katliamda, devrimcileri, devrimcilerin taktiklerini sorumlu tutabilirdi? Bu ülkede

yaşayan biri, nasıl bu katliamı “devletin içindeki özel savaş kliğine” bağlayıp, devleti aklayabilirdi? Zulme karşı olduğunu söyleyen herhangi bir güç, nasıl böyle bir katliam ve direniş karşısında “tarafsız” kalabilirdi? Aklın almayacağı, siyasi mantığın adeta işlemez hale geldiği bu tavırlar, emperyalizme ve oligarşiye ilişkin çok çeşitli kaygılarla yapılan tahlillerin sonucuydu.

İki temel yanlış, ve bunların getirdiği siyasi körlük

Birinci yanlış; emperyalizmin durumuna ilişkin.

En net ifadesi Öcalan’ın savunmalarında ortaya konulan, gerçekte hemen tüm reformist çevrelerin biçimsel farklılıklarda da olsa, paylaştığı teorinin özet ifadesi şuydu: **Emperyalizm değişmiştir!**

20. yüzyıl, burjuva demokrasisinin, “Batı”nın zaferiyle kapanmıştır. Ve şimdi gerek ABD, gerekse de AB, bu demokrasiyi tüm dünyaya yayma misyonunu üstlenmişlerdir.

Niyazi Aydın

İlerici, solcu, yurtsever bir güç; nasıl 19-22 Aralık gibi bir katliamda, devrimcileri, devrimcilerin taktiklerini sorumlu tutabilirdi?

Bu ülkede yaşayan biri, nasıl bu katliamı “devletin içindeki özel savaş kliğine” bağlayıp, devleti aklayabilirdi? Zulme karşı olduğunu söyleyen herhangi bir güç, nasıl böyle bir katliam ve direniş karşısında “tarafsız” kalabilirdi?

Aklın almayacağı, siyasi mantığın adeta işlemez hale geldiği bu tavırlar, emperyalizme ve oilgarşiye ilişkin çok çeşitli kaygılarla yapılan tahlillerin sonucuydu.

İkinci yanlış; Türkiye’de aksak-eksik de olsa bir burjuva demokrasisinin olduğudur. Bu da yine en özlü ifadelerde Öcalan’ın savunmasında ortaya konuldu. Öcalan, bu tesbitten hareketle, 30 yıldır yanlış yaptıklarını, aslında 1970’lerden itibaren “demokratik mücadele” vermeleri gerektiğini söyledi. Bu tesbit de Öcalan’a özgü değildir, ilk söyleyen de o değildir. Başta ÖDP olmak üzere, hemen tüm legal parti çevrelerinin ideolojik-teorik zemini budur zaten. Daha 1987’lerde, onlar “AB’nin baskısıyla Türkiye’nin kısa sürede demokratikleşeceği” tesbitini yapıyorlardı. Kısacası, devlet esas olarak demokratikti, eğer Ulu-canlar gibi, 19 Aralık gibi, buna aykırı şeyler oluyorsa, bu ya bir istisna olabilirdi, ya da devlet içine sızmış bazı grupların işi. Hele bunda, zaten “insan hakları konusunda Türkiye’yi sıkıştırıp duran” emperyalizmin herhangi bir dahli, onayı söz konusu olamazdı!

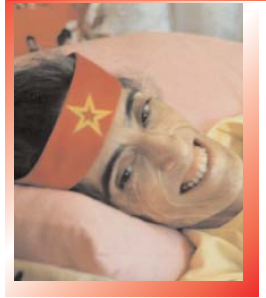
Böyle bakılınca, elbette ne olayları doğru tahlil etmek, ne de doğru bir politik tavır ge-

liştirmek mümkün olamazdı.

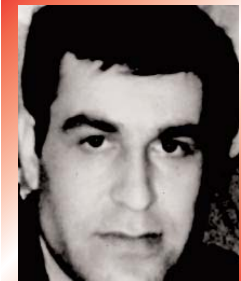
Peki bu tesbitleri yapanlar, neden ve nasıl böyle bir yanılgıya düşüyorlar? Türkiye ekonomisini, siyasi yapısını mı doğru tahlil edemiyorlar; kapitalizmin ve emperyalizmin doğasına ilişkin yeni teorik tesbitleri mi var? Analiz yetenekleri mi yok? Baştan söyleyelim ki; yanlış tesbitlerin nedeni bunlardan hiç biri değildir; sorun tümüyle bir **politik tercih** sorunudur. Baştan çeşitli nedenlerle emperyalist dünya düzeni ve oilgarşik düzen kabul ediliyor; sonra buna uygun tahlil ve tesbitler yapılıyor. Bu nedenle onlara Türkiye ve dünya gerçeğini anlatmak çok da gerekli değildir. Ama bu kesimlerin Türkiye gerçeğine ilişkin bir bulanıklık yarattıkları, kendi politik tercihlerini haklı ve mazur göstermek için, emperyalizme ve ülkemizdeki devlet yapısına ilişkin gerçekleri tahrif ettikleri de bir başka gerçektir. Bu nedenle, konunun üzerinde durmak gerekmektedir.

Emperyalizm ve oilgarşinin 12 Eylül 1980’de cuntayla yürürlüğe koyduğu programın özü, “**yeniden askeri darbelere başvurulmasını gerektirmeyecek**” bir düzen kurmaktır. Ve 12 Eylül cuntası, bu programı büyük ölçüde tamamlayarak yerini “sivil iktidarlara” bırakmıştı. 12 Eylül’ün, başka bir deyişle “**açık faşizmin**” kurumsallaşmış haliyle sürdüğünün görülmediği noktada, 1983’ten sonraki sarsıcı gelişmeler, “şaşkınlıkla” ve daha da önemlisi, hep “**bir istisna**” olarak, “**geçici**” olaylar olarak algılandı. Bunları gerçekleştirenin “**devlet**” değil, devlet içine sızmış, yuvalanmış “**bazı guruplar**” olduğu düşünüldü. Oilgarşi içi çelişkilere, demagojik açıklamalara, aşırı önem vehmedildi. Bu en uç noktada kendini **Susurluk**’ta gösterdi. Susurluk’un devlet olduğu görülemeyerek, üç beş kişinin yönettiği bir “**çete**”ye indirgendi. Dolayısıyla infazlar, katliamlar, faili meçhuller, kayıpları da devletten çok “devlet içindeki” gruplara bağlamak eğilimi ağır bastı.

Sevgi Erdoğan

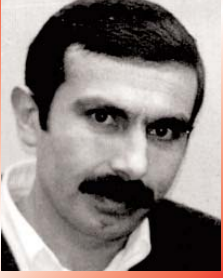

Cavit Özkaya

İbrahim Erdoğan

Bu yaklaşım sahiplerine göre, bunlar, AB'nin Amerika'nın, veya başka deyişlerle "hür dünya"nın, "küreselleşme"nin baskısı altında kaçınılmaz olarak değişip dönüşecek, demokratikleşecek olan bir ülkede, "özel savaş kliğinin" son çırpınışıla-

rıydı!

Baskılar, katliamlar, infazlar, kayıplar, yolsuzluklar karşısında, bunun bir devlet politikası olduğunu görmek yerine "**çeteler**", "**rant çevreleri**", "**özel savaşçılar**" demek, "**devlet içine yuvalanmış gruplar**" demek, doğal olarak **mücadelenin hedefleri ve muhtevası** konusunda da bir çarpıklığı ve sapmayı beraberinde getirmiştir. Buna kimin ne ad verdiğinin fazla bir önemi yoktur. Burada önemli olan "devlet" gerçeğini görmemiş olmak ve dolayısıyla demokrasi mücadelesinde, karşısına devleti koymamış olmaktır.

Tüm bu katliamları, kaybetmeleri, baskı ve yasakları "**kimin**" yaptığı tesbit edilmeden, bunların "**ne amaçla**" yapıldığı da elbette doğru tesbit edilemez. Bunları, "**devlete rağmen**", "**emperyalizm ve oligarşiye rağmen**", bazı çevreler yapıyorsa, amaç farklı, merkezi olarak devlet yapıyorsa, amaç daha farklı olacaktır.

12 Eylül öncesi yürütülen mücadeleye ilişkin sonraki yıllarda yapılan değerlendirmelerde, çeşitli siyasi hareketlerin bu mücadeleyi "**anti-devlet**" değil, "**anti-MHP**" bir mücadele olarak ele aldığı, bunun halka eksik bir bilinç taşıdığı, yanlış yönlendirdiği tesbitleri yapılmıştır. Bugün yaşadığımız da bu çarpık ele alışı yeni bir biçimden başka bir şey değildir. Mücadele, "**anti-devlet**" bir hedef yerine "**anti-çete**", "**anti-oligarşik**" bir muhteva yerine "**anti-bazı çevreler**" muhtevasında ele alınmakta, ve yine aynı yanlış yönlendirme söz konusu olmaktadır.

Solun, iktidar hedefi ve perspektifinden uzaklaşmış kesimleri, devlet gerçeğini görmek yerine, düzenin şu veya bu kesimlerinin icazetini alabil-

Solun, iktidar hedefi ve perspektifinden uzaklaşmış kesimleri, devlet gerçeğini görmek yerine, düzenin şu veya bu kesimlerinin icazetini alabilmek, o kesimlerle ittifak yapabilmek adına, düzenin kendisine değil, sadece bazı kesimlerine yönelik bir mücadeleyle yetinmektedirler. Bu düşünceler, solun hem iktidar gerçeğini görmesini engellemekte, hem de solu iktidar perspektifinden uzaklaştırmaktadır.

Tabii böyle olunca da, oligarşi içinden, devlet içinden, kendine ittifaklar aramaktadır.

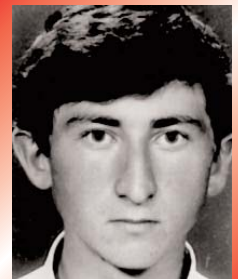
mek, o kesimlerle ittifak yapabilmek adına, düzenin kendisine değil, sadece bazı kesimlerine yönelik bir mücadeleyle yetinmektedirler. Bu düşünceler, solun hem iktidar gerçeğini görmesini engellemekte, hem de solu iktidar perspektifinden uzaklaştırmaktadır. Tabii böyle olunca da, oligarşi içinden, devlet içinden, kendine ittifaklar aramaktadır.

"Devletin içine sızmış gruplar"
tahlilinin doğal sonucu:
Önce "İSTİSNA" olarak görmek,
ardısıra "BİZE NE"! demektir.

Türkiye oligarşisinin bugünkü durumunu, konumunu ve politikalarını doğru çözümleyemeyenlerin, yaşadığımız günlere ilişkin doğru politikalar üretebilmeleri mümkün değildir. Bütün bu yanlış, çarpık yaklaşımlar, 19 Aralık öncesi süreçte de, sonrasında da sol açısından belirleyici olmuştur.

Önce Buca ve Ümraniye katliamları, ardından Ulucanlar katliamı,

Hamdi Aygöl

bu kesimler tarafından “**sürecin genel gidişatının tersinde**”, “**devlet içindeki demokratikleşme karşıtlarının, AB karşıtlarının işi**” olarak görüldü. Oligarşinin hapishanelerde yoğunlaşan baskı ve katliam politikasının, sadece tutsaklarla hapishanelerle sınırlı olmayıp, emperyalizm ve oligarşinin genel planının bir parçası olduğu görülmek, anlaşılacak istenmedi.

Bu katliamlar, emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşmayı reddeden, bir iktidar alternatifi olma potansiyeli taşıyan devrimci gelişmenin önünün kesilmesini ve giderek bu alternatifin tümünden yokedilmesini hedefleyen saldırılardı. Bu katliamlarla, hem en geniş halk kitlelerine “devrimcileşmenin” bedelleri gösteriliyor, hem de içeride, dışarıda bizzat devrimciler, daha geri bir çizgiye zorlanıyordu. Dahası, bu katliamlarla tüm demokratik muhalefet de sindirilmek isteniyordu. Çünkü, herkes görmek zorundadır, **bizim gibi ülkelerde, demokratik muhalefet, ancak devrimci mücadeleyle birlikte varolabilir.** 1970’li yıllardan bu yana Türkiye tarihine bakın. Devrimci mücadelenin geriletildiği her dönem, demokratik muhalefet yok olma noktasına gelmiştir. Ne zaman ki devrimci mücadele gelişmiş, demokratik muhalefet de kendine daha geniş bir alan bulabilmiştir.

Bütün bunlar bu kapsamda görülmeyeceği için, Buca, Ümraniye, ve daha sonra Ulucanlar katliamları doğru tahlil edilemedi. Bırakın demokrat kesimleri, Buca ve Ümraniye’de devrimcilerin önemli bir kısmı bile, sorunu DHKP-C’li tutsaklarla, devlet arasında bir sorun olarak görme eğiliminde oldu. Kürt milliyetçileri gibi, katliamları, DHKP-C’li tutsakların tavrına bağlayan, katliama tutsakların zemin hazırladığını söyleyenler çıktı. (Ki Kürt milliyetçileri bu yaklaşımlarını 19

Aralık’ta en uç boyutlarda ifade edeceklerdi.) Bu açıklıkla ifade etmeseler de, diğer devrimci, demokrat kesimler içinde de böyle düşünenler vardı. Ulucanlar, bu yanlışlara

belli ölçülerde son verdi.

Katliamların “**teslim almayı**” ve “**fiziki, ideolojik tasfiyeyi**” hedefleyen bir saldırının parçası olduğu, en azından devrimci siyasi hareketler nezdinde daha açık görülür hale geldi. Ama legal parti çevreleri, demokrat, aydın kesimler ve Kürt milliyetçileri aynı yanlışlarını sürdürdüler. “*İktidarın Avrupa’yla bütünleşmek için paketler hazırlarken, böyle bir katliam yapması için bir neden yoktu*”! O halde, katliamı, AB’yle bütünleşmeye karşı çıkanlar, Susurluk kalıntıları, rant çevreleri vs. vs. gerçekleştirmiş olmalıydı... Bu abuk-sabuk tahlilleri haklı çıkarmak için, Ecevit’in Ulucanlar katliamının sabahında Amerika’ya giderken “gerekten yapılacaktır” sözü, tüm hükümetin, genelkurmayın katliamda açık bir onay ve işbirliklerinin olduğu da görmezden geliniyordu.

Oysa mesele çok açıktı: önemli olan katliamı şunun mu, bunun mu yaptığı değil, ülke gerçeğini görmektir: “**Ulucanların olduğu bir ülkede demokrasiden söz edilemez!**”, Ulucanların olduğu bir ülkede, açık, kesin bir yoketme politikası söz konusudur.

Buca ve Ümraniye’yi “istisna” ve sadece belli bir kesime yönelmiş bir saldırı olarak görenler, bunu “*kendilerinin dışındaki bir mücadele*” olarak değerlendirdiler ve bunun tabi sonucu “**bize ne**” tavrı içinde oldular. Ulucanlar’da “işin ciddiyeti” bir nebze olsun görüldü; ama bu kez de korku ve panik içinde, bu şiddetin kendilerine de yönelmemesi için aynı “**bize ne**” tavrını tercih ettiler.

Emperyalizmin ve devrimin Gelecek hesapları

19-22 Aralık ve F tipleri, Türkiye gerçeğini yeniden herkese gösterdi. Bir yandan katliamlar, işkencede ölümler sürerken, Armutlu’da, Akkise’de halkın üzerine kurşunlar sıkılırken, kaybetmeler göz göre göre devam ettirilirken, F tipleri

Tarık Koçoğlu

Ali Haydar Çakmak

Şerafettin Şirin

durmaksızın tabutların çıktığı Nazi kamplarına dönüştürülmüşken, Avrupalılar, reformistler, Kürt milliyetçileri, hala demokratikleşmeden, AB'den, Kopenhag kriterlerinden söz etmeye devam ettiler.

Ama artık, Türkiye gerçeğiyle onların teori

ve politikaları arasındaki mesafe iyice arttığı için, çok daha derin çelişkiler ve tutarsızlıklar içindeydiler. Mesela, Ulucanlar katliamı olduğunda *“bunların, AB ve demokratikleşme yolundaki küçük tökezlemeler olduğu, AB'nin bastırmasıyla bir daha böyle şeyler olmayacağı”* tezi, en azından tersi kanıtlanmadığı için hala taraftar bulabiliyordu.

Oysa şimdi durum çok farklıydı.

19-22 Aralık katliamına, F tiplerindeki tecrit ve katliamı Avrupa'nın itirazı da duyulmuyordu.

Nazi kamplarına karşı bir itirazı yoktu Avrupa'nın.

İşte bu noktada, Avrupa'nın ve ülkemizdeki solcu-sağcı Avrupalıların, devrimin tasfiyesinde, devrimci düşüncelerin, devrimci örgütlerin, devrimci yaşam ve kültürün yokedilmesinde hemfikir oldukları açığa çıktı.

2000'in başlarından itibaren ailelerin, tutsakların F Tipleri konusunda yaptıkları çağrılar, işte bu nedenlerle bu kesimlerden gereken karşılığı bulmadı. F Tipleri de zaten **“belli kesimlere”** yönelikti. Uzun süre adeta **“bize ne”** tavrı gösterildi. **“Bize ne”**ydi, çünkü gerçekten de, bu kesimlerin hapishanelerde üyeleri, taraftarları yoktu. Mesele, hapishanelerdekiyle sınırlı bir sorun olarak görülünce kaçınılmaz sonuç buydu. **“Bize ne”**nin altında yatan, hapishanelerde odaklaşan saldırının tüm halkı, tüm demokratik muhalefeti sindirme ve yoketme planının ilk adımı olduğunu görmemektir. Ancak direnişin başladığı süreçte, bu kesimlerde kısmi bir hareketlenme oldu.

Bu hareketlenme, veya sorunla **“ilgilenmeye”** başlamaları da doğru, tutarlı bir muhtevaya sahip

19-22 Aralık katliamına, F tiplerindeki tecrit ve katliamı Avrupa'nın itirazı da duyulmuyordu.

Nazi kamplarına karşı bir itirazı yoktu Avrupa'nın.

İşte bu noktada, Avrupa'nın ve ülkemizdeki solcu-sağcı Avrupalıların, devrimin tasfiyesinde, devrimci düşüncelerin, devrimci örgütlerin, devrimci yaşam ve kültürün yokedilmesinde hemfikir oldukları açığa çıktı.

2000'in başlarından itibaren ailelerin, tutsakların F Tipleri konusunda yaptıkları çağrılar, işte bu nedenlerle bu kesimlerden gereken karşılığı bulmadı.

değildi. Aydınlar nezdinde bu ilgi bir yanı sıra **“içlerinde hiç silah kullanmamış, şiddete bulaşmamış binlerce gencimiz var”** gibi, hem siyasi açıdan, hem ideolojik açıdan son derece yanlış, çarpık yaklaşımlarla biçimlenmişti. Legal parti çevrelerinin ve yönetimlerinde daha çok onların etkin olduğu çeşitli demokratik kitle örgütlerinin kısmen bir şeyler yapmaya başlaması ise, daha çok kendi tabanlarından gelen-gelecek soruları karşılamaya yönelik ve yasak savmacı bir nitelikteydi.

Ancak, direnişin ve demokratik muhalefetin beklediklerinin oldukça ötesinde güç kazanması, gündemi belirler hale gelmesi, onları **yeni bir hesap** yapmaya yöneltti. Bu hesap, direnişin yarattığı gücü ve rüzgarı arkalarına alarak demokrasi-cilik oyununda kendi etki ve inisiyatiflerini artırmak, AB'cilik rüzgarına güç kazandırmaktı. Dolayısıyla bu **“sahiplenme”** de daha baştan ideolojik olarak saldırının niteliğine, direnişin doğasına ters, ideolojik ve siyasal olarak bir çok çarpıklıkla biçimlenmişti.

Alp Aslan

Oligarşi, devrimci hareketi ve devrimciliği yocketmek; devrimciliğin yokedildiği bir ülkede demokrasıcılık ve onun bir parçası olarak “sivil toplumculuk” oyununu sürdürmek istiyor. Bu nedenle saldırı ve direniş, hapishaneler-tutsaklar özetinde değil; devrim ve karşı-devrimin gelecek hesapları üzerinde sürüyor.

Savaş hem politik, hem ideolojik bir savaştır.

Bu ülke nasıl bir ülke olacak?

Emperyalizmin dizginsizce at koşturduğu ve ona karşı çıkan hiçbir gücün olmadığı bir ülke mi; yoksa, emperyalizme karşı savaşın halklaşarak, kitleselleşerek süreceği, kurtuluş yolunda ilerleyen devrime gebe bir ülke mi?

Emperyalizmin planı: “DEVİRİMCİSİZ TÜRKİYE”

Türkiye üzerine hesaplar konusunda Amerikan emperyalizmiyle Avrupa emperyalizmi arasında kimi gelişmeler, farklılıklar vardır. Bu farklılıklar, esas olarak ABD ve Avrupa emperyalizmi arasında dünya ölçeğinde süren pazar kavgasının bir yansımasıdır.

Ancak hem ABD’nin, hem AB’nin birleştiği bir nokta; Türkiye’yi emperyalizmin çıkarları ve planları açısından “dikensiz bir gül bahçesine” çevirmektir. “Dikensiz gül bahçesi”nin emperyalizm ve oligarşinin literatüründeki anlamı, “devrimcisz” bir Türkiye’dir. **Emperyalist tekellerin** Türkiye’de her türlü ayrıcalığa sahip olarak dilediklerince yatırım yapmaları ve Anadolu’yu yağmalayabilmeleri için, **emperyalist devletlerin** Türkiye’yi Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlarda daha etkin bir biçimde kullanabilmeleri için ihtiyaç duydukları istikrarın esası budur. ABD ve AB bu noktada hemfikirdir. Şubat 2001’deki “kriz”in ardından ABD Başkanı Bush ile Alman-

ya Başbakanı Gerhard Schröder arasında yapılan görüşmede, Türkiye’ye acil olarak müdahale edilmesi ve yeni koşullar dayatılması konusunda anlaşmaya varılması, bunun bir

göstergesidir. Emperyalizm, Türkiye’nin, bir Vietnam gibi, Küba gibi, İran gibi, elinden kayıp gitmesine karşı önlem alıyor. Bunun için de Türkiye oligarşisine, ekonomik ve siyasi programlar dayatıyor. Bu dayatmaların odağında ise, oligarşinin kendine çeki düzen vererek halkın düzenden uzaklaşmasını durdurması ve devrimcilerin yokedilmesi vardır.

“Devrimcisz” bir ülke, halkın düzene karşı mücadelesini örgütleyecek ve geliştirecek dinamiklerin yokedilmesi, tüm muhalefetin düzenin istediği ve izin verdiği sınırlara çekilmesidir. Amerikan ve Avrupa demokrasilerinin anlamı da budur zaten.

Türkiye’ye “AVRUPA DEMOKRASİSİ”!

Amerikan ve Avrupa demokrasisinde, düzene yönelen radikal hiçbir muhalefete izin yoktur. Böyle bir muhalefetin ortaya çıktığı her noktada, bu anlı-şanlı demokrasiler, her türlü baskıyı, komployu, provokasyonu, işkenceyi, infazı yapmaktan hiç geri kalmamışlardır. Almanya hapishanelerinde RAF’lılara, İngiltere hapishanelerinde IRA’lılara yapılanlar, halen Avrupa hapishanelerindeki Türkiye’li devrimcilere uygulananlar, bu noktada kimsenin kafasında şüphe bırakmayacak kadar açık ve ortadaydı. Ama özellikle 11 Eylül’den sonraki gelişmeler, Amerika ve Avrupa demokrasileri konusundaki yanılgıları, çok daha çarpıcı biçimde açığa çıkardı.

Amerika ve Avrupa, en temel hakları bile pervasızca ayaklar altına alabileceklerini, başka ülkeleri durmadan eleştirdikleri konularda, kendileri Nazileri aratacak uygulamalara başvurabileceklerini gösterdiler.

Avrupa demokrasisinin sınırları, sadece düzeni rahatsız etmeyen, tehdit etmeyen, iktidar hedefi taşımayan, “gösterilen alanlarda” hareket eden

Selçuk Akgün

Ahmet Fazıl Ercüment

Sadık Mamati

bir muhalefete izin verecek kadar “geniş”tir. Bu sınırlar içinde kaldığınız sürece en geniş özgürlüğe(!) sahip olursunuz.

Oligarşik bir yönetimin olduğu Türkiye’de bu modelin uygulanması mümkün değildir. Emperyalizm de, oli-

garşi de bunu bilir. Ama Amerika ve Avrupa’nın Türkiye’de gerçekleştirmeye çalıştığı rejim, biçimsel olarak Avrupa demokrasisini çağrıştıran, “**sivil toplumculuk**” çerçevesinde demokrasilik oyununu sürdüren bir rejimdir. Böyle bir düzen kurabilmenin ön koşulu ise, Türkiye’yi devrime gebe bir ülke olmaktan çıkarmak ve devrimcileri yoketmek, en azından tümüyle etkisizleştirmektir. Ekonomik, siyasi çelişkileri, belli ölçülerde yumuşatmaktır. Bu rejim, faşizmin **yine sürdüğü**, ama çelişkilerin yumuşatıldığı koşullarda, demokrasilik oyununun daha ön planda olduğu, devrimci muhalefetin yokedildiği koşullarda demokratikleşme makyajının biraz daha parıltılı hale getirilebildiği bir rejimden başka bir şey olmaz.

Oligarşiyle, ABD ve AB emperyalizmi arasında bu planın gerçekleştirilmesi konusunda özde bir çelişki yoktur. Yer yer planın uygulanması-zamanlaması konusunda farklılıkları olsa da, oligarşi içi çelişkiler nedeniyle farklı hesaplar gündeme gelse de, emperyalizm tarafından öngörülen ve oligarşinin de uygulamaya çalıştığı planın özü budur.

“Avrupa standartları” savunucularının anlamadığı, veya anlamak istemediği budur.

Faşizm, KOPENHAG KRİTERLERİNİ de kendine uydurur; Ve Avrupa’nın da buna hiçbir İTİRAZI OLMAZ!

F tipi hapishaneler meselesi, bu plandaki or-

Avrupa demokrasisinin sınırları, sadece düzeni rahatsız etmeyen, tehdit etmeyen, iktidar hedefi taşımayan, “**gösterilen alanlarda**” hareket eden bir muhalefete izin verecek kadar “geniş”tir.

Amerika ve Avrupa’nın Türkiye’de gerçekleştirmeye çalıştığı rejim, biçimsel olarak Avrupa demokrasisini çağrıştıran, “**sivil toplumculuk**” çerçevesinde demokrasilik oyununu sürdüren bir rejimdir. Böyle bir düzen kurabilmenin ön koşulu ise, Türkiye’yi devrime gebe bir ülke olmaktan çıkarmak ve devrimcileri yoketmek, en azından tümüyle etkisizleştirmektir.

taklığı tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Alenen emperyalizme bağımlılığı savunan AB’ciler bir yana bırakılırsa, Amerikanın desteğiyle AB’ye girme meselesinin özünü görmeyenler için, Avrupa’nın F Tipi konusundaki tavrı herkesin gözünü açacak netlikte olmuştur. 19-22 Aralık’ta Avrupa’nın tepki göstereceğini, “*AB yolundaki Türkiye*”de böyle katliamlar yapılmasına sessiz kalmayacağını sananlar, umanlar, büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Aynı hayal kırıklığı, F Tipi Nazi kamplarında sürdürülen zulüm konusunda da yaşandı ve yaşanıyor. AB, bu işkenceye de sesini çıkarmadığı gibi, gönderdiği heyetler aracılığıyla da F tiplerinin **meşrulaştırılması** görevini üstlendi.

F tipi tartışmalarının daha başından itibaren F Tiplerinin, izolasyon politikalarının mucidinin, geliştiricisinin Amerika ve Avrupa olduğunu vurguladık. Evet, F Tipleri “Avrupa standartlarına” uygundu. Ama “Avrupa standartları” adına F Tiplerini savunmaların gözardı ettiği

Ayşe Gülen

Hem ABD'nin, hem AB'nin birleştiği bir nokta; Türkiye'yi emperyalizmin çıkarları ve planları açısından "diken-siz bir gül bahçesine" çevirmektir.

"Dikensiz gül bahçesi"nin emperyalizm ve oligarşinin literatüründeki anlamı, "devrimcisiz" bir Türkiye'dir.

Emperyalist tekellerin Türkiye'de her türlü ayrıcalığa sahip olarak dile-diklerince yatırım yapmaları ve Ana-dolu'yu yağmalayabilmeleri için, emperyalist devletlerin Türkiye'yi Orta-doğu, Kafkaslar ve Balkanlar'da daha etkin bir biçimde kullanabilmeleri için ihtiyaç duydukları istikrarın esası bu-dur.

ABD ve AB bu noktada hemfikirdir.

veya Adalet Bakanı Sami Türk gibi bilinçli olarak gözardı ettirmeye çalıştığı iki şey vardı:

Birincisi; Avrupa'da "terör" denildiği an, tüm demokratik haklar, insan hakları sıfırlanabiliyordu. Avrupa'nın yaptığı, savunduğu her şeyin "demokrasiye uygun", "insan haklarına uygun" olduğu düşüncesi, büyük bir çarpıtmadan ve yanıl-gıdan başka bir şey değildi.

"Avrupa standartlarını" savunanların gözardı ettiği **bir diğer nokta**, "aynı" standartların faşiz-min olduğu bu ülkede, farklı uygulanacağıydı. Evet, F tipi tartışmaları boyunca, F tipi savunucularının durmadan tekrarladığı gibi, "*Avrupa'da pek çok hapisane hücre tipi*yd" ... Ama bunlarda Sincan, Edirne, Kocaeli F tiplerindeki gibi sis-temli, sürekli işkence, tecavüz yoktur. Çünkü Av-

rupa burjuvazisi, karşı-sında düzenini tehdit eden bir güç olmadığı için, ekonomisi ve si-yaseti daha istikrarlı bir durumda olduğu için, bugün böyle sis-temli ve sürekli bir iş-

kence, infaz politikası-na ihtiyaç duymuyor.

Burası ise Avrupa de-ğil, Türkiye'ydi. Avrupa tekелci burjuvazisinin iktidarına karşılık, bura-da oligarşinin iktidarı vardı. Avrupa burjuva demokrasisine karşılık burada faşizm vardı. Bu-rada MGK vardı. Bura-da, devletin tüm kurum ve politikalarını yönlendi-ren kontrgerilla vardı. Burada Susurluk vardı... Ve bu ülkede, Avrupa'dan farklı olarak, devrimci bir mücadele vardı.

Avrupa Birliği'nin, **sonuncusu hariç**, bu yapı-ya bir itirazı yoktur.

Somut ve çarpıcı bir örnektir; Avrupa DGM'le-re de "*AB'nin yargı standartlarına uymadığı için*" uzun süre itiraz etmiştir. İtirazı, DGM'lerde "*askeri üye*" bulunmasına ilişkindir. Askeri üye çıkarılmış, AB'nin itirazı da bitmiştir. Peki ne ol-muştur? Yargı demokratikleşmiş mi oldu böyle-ce? DGM'lerin asıl işlevi değişti mi?

"AB'nin Türkiye üzerindeki demokratikleş-me baskıları..." en başta vurguladığımız muhte-vanın bir adım ötesine geçmez. Mesela, Avru-pa'nın Susurluk'a temelden bir itirazı yoktur. MGK'nın sistemdeki yerine "biçimsel" itirazlar getiren, mevcut statükoyu kılıfına uydurmak için MGK'daki sivillerin sayısının artırılmasını, veya Genelkurmay'ın Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanmasını isteyen AB'nin "**Susurluk**" konu-sunda, "Gladio" konusunda itirazının olmaması, öğreticidir. Türkiye oligarşisinin ancak böyle bir yapılanma içinde bu ülkedeki iktidarı koruyabile-ceğini emperyalizm bilir. Bu yapıyı kuran, des-tekleyen de emperyalizmden başkası değildir. Devrimcilerin sokak ortasında infaz edilmelerine, kaybedilmelerine ciddi hiçbir itirazı olmamıştır Avrupa'nın. Bir "*düşünce suçlusu*" için kopardık-ları kıyametin binde birini yüzlerce devrimcinin infaz edilmesinde koparmamışlardır. Bu bile, tek başına Avrupa'nın "*insan hakları*", "demokrasi" kriterlerinin sınırlarını göstermeye yeter. O "sivil

Şadan Öngel

Şaban Şen

Ayşe Nil Ergen

toplumculuk oynama” alanında özgürlük istiyor, o alanda bulunanların haklarını savunuyor.

İşte genel tablo ve durum böyle olduğu içindir ki; Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi aracılığıyla, tüm AB üyesi emperyalistler, F Tipi politikasına

tam destek vermişlerdir. Türkiye şu anda Avrupa’ya uygun hareket ediyor, Avrupa’nın da onun için sesi çıkmıyor. Ve Türkiye hapishanelerindeki direniş, işte bu nedenle, aynı zamanda doğrudan emperyalizme karşı bir direniş özelliği kazanmıştır.

Oligarşinin AÇMAZLARI ve ZAYIFLIKLARI

Emperyalizm ve oligarşi “istikrarlı”, yani “devrimcilerin yok edildiği veya etkisizleştirildiği”, “sosyal patlama tehlikesinin bertaraf edildiği” bir Türkiye planında hemfikirdirler. Ancak, bu planın en zayıf yanlarından biri oligarşinin kendi güçsüzlükleri ve açmazlarıdır. Türkiye’de devrimcileri yoketmek, Türkiye’yi “**devrime gebe**” bir ülke olmaktan çıkarmaktan geçer. Bu ise, ekonomide, siyasette kitlelere birşeyler verebilmek demektir. Oligarşinin, emperyalistlerin tüm desteğine rağmen bunu yapabilecek gücü yoktur. Güçsüzlük, hem ekonomik, hem siyasaldır.

Avrupa emperyalizminin ve işbirlikçi tekellerin istediği düzende, alt yapıda zaten büyük ölçüde tasfiye edilmiş olan feodalizmin de tasfiyesi gerekir; ama bu ülkenin siyasi yapısı gözönünde bulundurulduğunda bu yapıları tasfiye etmek oligarşinin çıkarına değildir. Dini veya geleneksel düzeni koruyan feodal yapılar, kitlelerin memnuniyetsizliğinin düzene muhalefete dönüşmesi önündeki en büyük engellerden biridir; ve bu yüzden oligarşinin bunlara ihtiyacı vardır. Düzen partilerinin oy dengeleri, belli bölgelerde bu yapılar üzerine kurulmuştur... Bu ülkenin kaymak

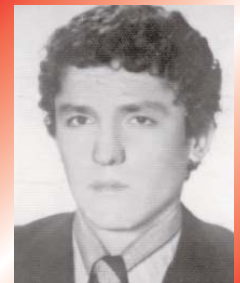
Demokrat kesimleri, aydınları da, yıllardır şu veya bu oranda bu demagoginin etkisi altındadır ve oligarşinin bu demagojiyi kullanmasının önünü kesecek bir kararlılık içinde olmamışlardır. F tiplerine karşı çıkışlarının en zayıf yanını da bu oluşturmuştur. “*İçlerinde silahı eline almamış olanlar var*” derken, devrimci mücadeleyi yürütenlere karşı, her türlü baskının, zulmün yapılabileceğine onay veren bir konuma düşmektedirler.

tabakasını oluşturan tekellerin, holdinglerin rantiyeci yapısı, düzen partileriyle tekellerin içiçe geçmiş yapısı gibi daha pek çok “**yapısal**” etken sayılabilir. Oligarşinin parçalı yapısından, devlet geleneklerine, çarpık kapitalist yapının gerçeklerine kadar bir dizi etkeni de, bu güçsüzlüğe eklemek gerekir.

Bu güçsüzlüklerini oligarşi de biliyor. Buna rağmen oligarşi, “devrime gebe” olma durumundan çıkaramadığı bu ülkede, devrimcileri yokederek ve halk üzerinde sindirme politikalarını süreklileştirerek devrim mücadelesini engellemek istiyor. Bunu yaparken de, baskı ve zorun yanı sıra, demokrat, devrimci güçlerin “**zaafları**” ve “**zayıflıkları**”na dayanarak, planını bunlar üzerinden hayata geçirmeye çalışıyor.

Demokratik güçlerin, muhalif güçlerin oligarşi içi çelişkilerden güç almaması için düzen partilerinin hizaya çekilmesi operasyonu da bu planın bir parçasıdır. **28 Şubat**’la islamcı muhalefet sindirilmiş, ama operasyon bununla sınırlı kalmayıp CHP’den ANAP’a MHP’ye kadar tüm düzen partilerini yeniden şekillendirmiştir. ANAP’ın artık kendilerini tüketen politikasızlık içinde kendine yeni bir “misyon” veya

Ahmet Karlangaç

Burası ise Avrupa değil, Türkiye'ydi. Avrupa tekelci burjuvazisinin iktidarına karşılık, burada oligarşinin iktidarı vardı. Avrupa burjuva demokrasisine karşılık burada faşizm vardı. Burada MGK vardı. Burada, devletin tüm kurum ve politikalarını yönlendiren kontrgerilla vardı. Burada Susurluk vardı... Ve bu ülkede, Avrupa'dan farklı olarak, devrimci bir mücadele vardı.

onunla aynı anlamda yeni bir "oy tabanı" kazanmak için Kürt çevrelerine göz kırpan "AB'ci" politikaları bile, bu operasyonun hedefi olmuş, ANAP Avrupa ilişkilerinden sorumlu parti yapılarak, ardından vuruşlarla hizaya çekilmiştir.

Oligarşinin düzen güçlerini hizaya getirmesi sonucu, kah TÜSİAD'ın "demokratikleşme paketlerine", kah burjuva medyanın "temiz toplum" yaygarasına, kah ANAP'ın Susurluk karşıtlığına, kah MGK'nın "şeriat karşıtlığına" dayanarak politika yapmaya, bu yoldan güç kazanmaya çalışan legal, reformist çevreler, adeta boşlukta kaldılar. Bu çevreler, oligarşinin şu veya bu kesimine yaslanmayı tek politika haline getirmişlerdi. Düzenin kendi kurumlarını hizaya sokmasıyla, bunlar kendiliğinden etkisizleştirilmiş oldu.

Düzenin "demokratikleşmeye" ne niyeti, ne gücü olmadığına belki de en iyi kanıtı, Kürt milliyetçi hareketi karşısındaki tutumudur. Kürt milliyetçi hareketinin Öcalan'ın tutsak edilmesi ardından silahlı mücadeleden vazgeçirilmiş olmasına rağmen, bunu izleyen adım, başta Kürt milliyetçileri olmak üzere, tüm Avrupalıların bekledi-

ğinin tersine, "demokratikleşmenin" genişlemesi yönünde olmuştur. Oligarşinin bugünkü politikasının özeti şudur; Ben hem silahlı güçleri, hem HADEP'i yokede-

ğim, etkisizleştireceğim, "**Kürt**" damgalı bir siyasallaşmaya da izin vermeyeceğim...

Oligarşi, diğer demokratik kesimleri ise "**terör**" demagojisiyle susturmaya çalışmaktadır. Bu, elbette, AB yoluna girişle, veya "devrimcisz Türkiye" yarat-

mayı hedefleyen bu planla birlikte kullanılmaya başlanmış bir yöntem değildir. Oligarşi bu demagojiyi onyıllardır demokratik kurumları susturmak için, sıradan, politik talepleri olmayan kitle hareketlerini bastırmak için, her durumda kullanmıştır. İşçilerin, memurların, öğrencilerin, esnafın, köylülerin ekonomik amaçlı eylemleri bile "*içinizde teröristler var*", "*tahrikçiler var*" denilerek baskı ve terörün hedefi haline getirilmiştir.

Ülkemizin demokrat kesimleri, aydınları da, yıllardır şu veya bu oranda bu demagojinin etkisi altındadır ve oligarşinin bu demagojiyi kullanmasının önünü kesecek bir kararlılık içinde olmamışlardır. F tiplerine karşı çıkışlarının en zayıf yanını da bu oluşturmuştur. "*İçlerinde silahlı eline almamış olanlar var*" derken, devrimci mücadeleyi yürütenlere karşı, her türlü baskının, zulmün yapılabileceğine onay veren bir konuma düşmektedirler. Bunda, tutarlı bir "insan hakları savunuculuğu" bile yoktur. Sadece afiş asanın insan haklarını savunup, silahlı eylem yapan devrimcilerin insan hakları yoktur demek, emperyalizmin, oligarşinin politikasından, terör demagojisinden ayrı bir düşünce değildir.

Oligarşi, emperyalizmin tam desteğiyle devrimcileri yoketme planını uygulamaya koyduğu bu dönemde, bu zayıflığı, daha da yoğun biçimde kullanmaktadır. Çünkü bu demagoji, hem demokratik kurumları sindirme, hem de devrimcileri tecrit etme işlevi görmektedir. Bugün kim ne yaparsa yapsın, hemen "*terör örgütüne yardım, yataklık*" suçlamasıyla yüzyüze bırakılıyor. Bu suçlamanın ne ideolojik, ne örgütsel anlamda doğru olmadığını en iyi oligarşi biliyor. Ama bu

Ali Koç

Ali Özbakır

Ahmet Savran

en fazla “hukuku” ilgilendiren bir yandır ve oligarşi bu savaşta hukuku ayaklar altında çiğnemekte hiçbir çekince duymamaktadır. Savaş, her boyutuyla sürüyor. **İdeolojik anlamda sağlam durmayanlar**, emperyalizmin ve oligarşinin bu en

bayat demagojisi karşısında bile, haklı, meşru olmayı savunamayanlar, bu saldırılar karşısında ezilmekte, gerilemekte, oligarşinin istediği çizgiye gelmektedir.

Ne yapmalıyız?

Saldırının amacının sadece hapishanelerle, sadece tutsaklarla, sadece devrimcilerle sınırlı olmayıp, devrimcileri, demokratik muhalefeti, tüm halkı teslim almak olduğu görülüyorsa;

Bu ülkede demokrasinin göstermelik, faşizmin ise hüküm sürmekte olan rejim olduğu görülüyorsa,

“AB yolu”nun demokrasi yolu olmadığı görülüyorsa,

Halkın dizginsizce sömürüldüğü, ülkemizin talan edildiği bir sivil toplumculuk oyununun figüranları olmak istenmiyorsa,

Oligarşinin solun zayıflıkları ve bölünmüşlüğü üzerinden planını uyguladığı görülüyorsa;

“**ne yapmalı?**” sorusunun cevabı da sadeleşir.

Böyle bir ülke gerçeği içinde, devrimci güçlerle, demokrat güçler, birlikte olmak, birlikte davranmak zorundadır. Bu, **devrim için değil**, demokrasi için birliktir. Haklar ve özgürlükler cephesinde birliktir. Demokrat güçlerin devrim hedefi olmayabilir, ama devrimcilerin demokrasi hedefi vardır. Sosyalizmde hemfikir olunmayabilir, ama haklar ve özgürlüklerde ortaklık vardır.

Devrimcilerin yokedilmesinden yarar uman “sol” kesimler varsa, bu yanılgılarının kendi yokoluşlarına yolaçağını görmelidirler. Yukarıda işaret ettik; devrimcilerin olmadığı, veya etkisizleştirdiği bir Türkiye’de, demokratik güçler

Bugün, oligarşinin “**yoketme**” saldırısı ve devrimci, demokrat güçlerin **varolma savaşı**’nda, emperyalizmin terör demagojisine karşı çıkmak, oligarşinin solu bölüp her parçasıyla ayrı ayrı oynamasına izin vermemek, sindirme planını bozmak için zorunludur.

Direnmeden, hiç kimse, hiçbir kurum, hiç bir örgüt, devrimci olarak, demokrat olarak varolamaz.

kendine yaşam alanı bulamaz. AB emperyalist birliğinin bir üyesi olup, sömürüye, bağımlılığa bir itirazları olmayıp sivil toplumculuk oyununun figüranları olmayı kabul edenlere, bu doğrultuda devrimcilere karşı bilinçli bir düşmanlık içinde olanlara söyleyecek fazla bir şey yoktur; bunların sol içinde görünüyormaları, yalnızca tüm devrimcilere, solculara, bunların maskelerini indirmek görevini yükler. Sözümlerimiz asıl olarak bu ülkede gerçekten demokrasi olmasını isteyenlere, sömürüye, Susurluk’a, emperyalizme bağımlılığa karşı çıkan sol kesimlerdir. Bu kesimlerin kendi içindeki tüm farklılıklarına rağmen, yaşadığımız süreçte çıkarları ortaktır. Varlık-yokluk savaşı, bu kesimlerin hepsinin sorunudur.

Bugün, oligarşinin “**yoketme**” saldırısı ve devrimci, demokrat güçlerin **varolma savaşı**’nda, emperyalizmin terör demagojisine karşı çıkmak, oligarşinin solu bölüp her parçasıyla ayrı ayrı oynamasına izin vermemek, sindirme planını bozmak için zorunludur. Görülmelidir ki; kapatılma, soruşturulma, gözaltı, tutuklama kaygılarıyla, baskı ve teröre karşı devrimcilerle birlikte direnmeyenler, “solculuk” adına, şu veya bu biçimde devrimcileri yok saymaya çalışanlar, kendi varolma savaşını da kazanamazlar. Direnmeden, hiç kimse, hiçbir kurum, hiç bir örgüt, devrimci olarak, demokrat olarak varolamaz.

Ali Rıza Kurt

KAHRAMANLARIMIZ GELENEKLERİMİZLE YETİŞTİ GELENEKLERİMİZ KAHRAMANLARIMIZLA BÜYÜYOR

KIZILDERE'DEN FEDA'YA

Fidan, bedenini tutuşturmuş, alev alev yanıyordu demir parmaklıkların ardında. **İlk'ti.** Gültekin sardı bedenine bombaları. Düşmanın karargahında patladı. **İlk'ti.** Gülsüman, yoksul bir gecekondu evinde alındaki kızıl bantıyla şehit düştüğünde, **ilk'ti.** Uğur, ölüm orucunu tahliye olduktan sonra dışarıda sürdürürken, **ilk'ti.** İbrahim Erler, hücrede, dışarıyla koparılmaz bağları için bedenini tutuşturduğunda **ilk'ti...**

Gelenek yaratabilmek, onun “**ilk**”i olabilmek, geleceğe **inanmaktan, halka güvenmekten** ve iktidar **iddiasından** geçer.

Mahir’ler, Kızıldere’de “dönmeyi”, “teslim olmayı” reddedip ölmeye karar verdiklerinde, bu kararın kendileri açısından bir “**son**”, ama devrim için bir **başlangıç** olacağına, devrimin yolunu açacağına ve bu yoldan milyonların yürüyeceğine sınırsız bir inanç duyuyorlardı.

Onlar ölecek, devrim büyüyecekti. Onlar ölecek, halkların kurtuluşu olan inancı büyüyecekti. Onlar ölecek, zulme karşı savaş öfkesi büyüyecekti. Onlar devrimciydi; kendilerini devrim

için, halklarının kurtuluşu için feda ediyorlardı. Yaptıkları, halkların tarihi açısından yeni bir şey değildi. Tarihin binlerce yıllık akışında, binlerce kez tekrarlanan bir şeyi yapıyorlardı. Halkla-

**Kızıldere
yolunda
yarattığımız
destanlarımız**

**Destanlara
hayat veren
kahramanlarımız**

**Kahramanlara
güç veren
ideolojimiz**

**Zafere
giden
yolumuzdur!**

rın direniş tarihiyle özgür geleceğini birbirine bağlayan zincirin, 1970’ler Türkiye’sindeki halkasıydı onlar. Kopan bir zinciri, tam zamanında ve yerinde, birbirine bağlıyorlardı. Tarihi görevini yapmak da buydu.

İsyan ve kurtuluş zincirinin şu veya bu biçimde koptuğu bir ülkede, kurtuluş bayrağının nicedir dalgalanmadığı bir ülkede, üstlendikleri görev buydu.

Kızıldere’de kendilerini feda etmeleri, kaynağını işte bu tarihsellikten ve tarihin tüm halk kurtuluş savaşçılarına kazandırdığı bu inançtan alıyordu.

1984 ölüm orucu şehidimiz Abdullah Meral, şehit düşmeden yaklaşık iki hafta önce 29 Mayıs 1984’te şöyle yazmıştı: “**Biz kara**

bir toprak gibi verimli devrim tarlasına düşen tohumlarımız. Birçok filizlerimiz olacak.” Oldu. Apo’nun dediği gibi toprağa atılan tohumlar yüzlerce filiz verdi.

Apo, Haydar, Hasan, yoldaşları ve siper yoldaşlarıyla birlikte 1984’te bir ilki gerçekleştirip ölüme yattıklarında, devrimci görevlerini yerine getirmenin, bu uzun soluklu mücadeleye yeni bir nefes katmanın, geleceğe miras bırakmanın getirdiği bir inanç ve coşkuyu taşıyorlardı.

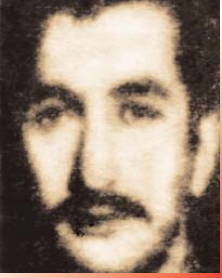
Türkiye devrimci hareketi, asıl olarak THKP-C’yle birlikte yeni bir kültürle tanışmıştır. Devrim bedelsiz, kansız, toz pembe olmayacaktı. Teslim olmama geleneği, devrim için tereddütsüz feda bilinci, bu yıllarda mayalandı. Apolar, bu kültürün cunta koşullarındaki temsilcileriydi-

Sabahattin Kurt

Ertan Saruhan

ler.

Parti-Cephe çizgisi-
nin yarattığı bu kültür,
halk kurtuluş savaşı-
ları için bir yaşam ve mü-
cadele tarzı haline gel-
miş ve gelenek kesinti-
siz olarak değişik tarz-
larda sürmüştür. Şehir-
lerde Çiftelhavuzlar,
Bağcılar, Bahçelievler,

Okmeydanı, kırlarda Çaytaşı'ndan Balkıca'ya
onlarca direniş, hapishanelerde Buca, Ümraniye,
Ulucanlar ve 19-22 Aralık dire-
nişleri, '84, '96, 2000-2002
ölüm oruçları, Gültekin'in ve
Uğur'un düşmana doğrudan
darbe vuran eylemleri, bu çizgi
üzerine gerçekleşti.

Bu gelenek Arnavutköy'de,
Maltepe'de, Kızıldere'de yara-
tılmış, açıklıkla ve fedayla 19-22
Aralık 2000'e, 2002'ye taşın-
mıştır. F Tipi Nazi kamplarında
direnen, hücrelerde bedenini
tutuşturan, düşman güçlerinin
ortasında bedenini bomba ya-
pan bu gelenektir.

Geleneklerimizin ve ideolo-
jimizin gücüyle yeni kahra-
manlıklara imza atıyoruz. Kah-
ramanlarımızla, geleneklerimi-
zi büyütüyor, yeni gelenekler
yazıyoruz tarihimize. 1984
ölüm orucuyla Kızıldere'yi
cunta sonrasına, Çiftelhavuz-
lar'la cunta sonrasını 90'lı yıllara bağlamıştık.
2000 ölüm orucu, yüzlerce özgür tutsağın ölümüne
yatmasıyla, feda eylemleriyle, devrimci gelene-
ğimizin daha ileri boyutlara taşınmış yeni bir
aşamasıdır. Hapishanelerde Fidan'lar, Yase-
min'ler, Murat Özdemir'ler, dışarıda Gülte-
kin'ler, Uğur'lar, hücrelerde Nail'ler, İbra-
him'ler feda geleneğinin, fedayı zulüm karşısın-
da yeni bir direniş biçimine taşıyan kahramanla-

rıydılar. Gülsüman'lar, Şenay'lar, Canan'lar,
Zehra'lar, Erdoğan'lar yeni bir gelenektirler.
Uğur'lar, Gökhan'lar, Sevgi'ler **içeri-dışarı**
kavramına, özgürlük ve tutsaklığa yeni bir an-
lam kazandırmışlardır. Ve hepsi, daha en baştan
“ilk ve tek” olarak kalmayıp **çoğalmışlardır**.
Kızıldere'de “*biz buraya dönmeye değil ölmeye
geldik*” diyen kararlılık, 2000'li yıllarda içeride
ve dışarıda kendine özgü biçimler kazanan feda-
da sürüyor. Direnişin ilham kaynağı ve ideolojik
temele, Kızıldere'den bugüne akıp gelen dev-
rimci çizgidir.

Hiç kuşku yok ki, 2000'de başlayıp 2002'de
devam eden bu büyük direniş,
Türkiye devrim tarihinin direniş
destanlarının ulaştığı bir üst bo-
yuttur. Burada her şey daha ka-
lın çizgili, kahramanlıklar daha
görmelidir. Türkiye devrim ta-
rihine destanlar armağan eden
Cephe çizgisi, bir buçuk yıldır
süren büyük direniş içinde tari-
he yeni gelenekler ekliyor.

Bugüne kadar kullanageldi-
ğimiz kavramların, kelimelerin
ifade etmekte yetersiz kaldığı
bir direniş yazıldı tarihimize.

Bu direnişin kahramanları,
şehitlerimiz ve gazilerimiz, ve
ölüm yatağındaki yüzlerce ölüm
orucu direnişçisidir.

Tarihin imbiğinden süzülüp
gelmiş bir sözdür: “Yaşamak
için ölmesini de bilmek gere-
kir...” Şöyle de diyebiliriz; dev-
rim iddiasını taşıyabilmek

için **dögüşerek ölmesini bilmek gerek.**

Şehirlerde, dağlarda
ve hapishanelerde
'84'ten '96'ya; '96'dan
2000-2001'lere uzanan
gelenek, dört duvar ara-
sına sığmayan inanç ve
kararlılık, işte **bunu bi-
liyor ve uyguluyor.**

Ferda Civelek

Halk kurtuluş savaşçıları ve özgür tutsaklar, yıllardır oligarşinin tüm saldırılarına, infaz, katliam politikalarına karşı inançlarını, ideallerini teslim etmediler. **Baş eğmemeyi, teslim olmamayı**, hapishanelerde, barikatlarda, kuşatılmış üslerinde, dağlarda yüzlerce şehit vererek **gelenekselleştirdiler**.

**Devrimci tutsaklar, işte bu geleneksel çizgi-
de;**

emperyalizm ve oligarşi karşısında halkın zaferi için,

lekesiz, kirletilmemiş devrimciliğin zaferi için,

halka bağlılığın, davaya inancın zaferi için,

burjuva ideolojisine karşı Marksist-Leninist ideolojinin ve devrimin zaferi için,

bu büyük direnişi omuzladılar. Geleneği zafere taşıma görevini bu direnişte de kararlılıkla yerine getirdiler.

84'ten 96'ya,
96'dan 2000'e

'84 direnişçilerinin doğrudan hapishane mücadelesi anlamında '80 öncesinden devraldıkları bir miras yoktu. Ama Kızıldere vardı, yol gösteren. Kuşatma altında teslim olmama tavrının gündeme getirildiği ilk direnişler olan Maltepe, Arnavutköy çatışmaları vardı. Daha yola çıkarken siyasi misyonlarını THKP-C çizgisini sürdürmek, geliştirmek olarak belirleyen Devrimci Sol tutsakları, Mahir, Hüseyin ve Ulaşların bu yol gösterici ışığını izleyerek direniş çizgisinin hapishanelerde gelenekselleştirilmesi-
nin mimarlığını yapacaklardı.

1996 ölüm orucu

direnışçileri ise, Kızıldere'nin mirasına ek olarak 84'ün mirasına sahiptiler. '84'ten güç alacak, '84 geleneğini, bu defa yüzlerce ölüm orucu direnişçisi olarak kiteselleştireceklerdi.

"İdeolojimizin, önderimizin yol göstericiliğinde,

tarihimizin ve tarihimizde yaratılan gele-

neklerin açığa çıkardığı bu gücün, bizlerce ölümsüzlüğe kadar taşınacağından emin olabilirsiniz." (Berdan Kerimgiller, Ölüm Orucu Konuşmasından)

"Özgür tutsakları yok edemeyeceklerini 1984 Ölüm Orucu şehitleri geleneği yaratmıştır. Bugün ben de 1984 Ölüm Orucu şehitlerinin yarattığı gelenekle ve bugün şehitlerimizin verdiği güçle, destekle Ölüm Orucu direnişinde gönüllü olarak yer aldım." (Yemliha Kaya, Ölüm Orucu Konuşmasından)

"Apo'ların, Haydar'ların, Fatih'lerin, Hasan'ların bedenle-

riyle açtıkları yoldan ilerleme görevi bana verildiği için çok mutluyum..." (Ayçe İdil Erkmén, 5 Temmuz 96)

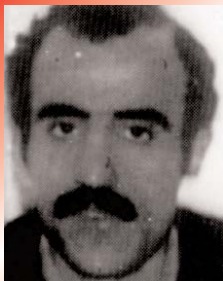
1996 Ölüm Orucu direnişlerinin, gönüllülük yazılarından son mektuplarına kadar hepsinde, 1984 şehitlerine, direnişine özel bir vurgu vardır. Ve 2000'in ölüm orucu direnişçilerinin, 19-22 Aralık kahramanlarının söz ve yazılarında ise, Apo'ların, Haydar'ların yanında, Berdan'lar, Yemliha'lar, İdil'ler, İlginç'ler, Müjdat'lar da vardır. 96, 84'e eklenmiş, onu geliştirmiş, yeniyeye, daha ileriye yol açmıştır.

Şefinur Tezgel, 1996 Ölüm orucu sırasında tutsak düşmüştü. Tutsaklığının daha ilk döneminde tanık olduğu bu büyük direniş sırasında, Berdan'ın başında şöyle demişti:

İsmet Kavaklıoğlu

Rıza Güneşer

Behiye Canik

**“Ulaştım Berdan yol-
daş. Bayrağını devral-
maya geldim. Gözün
arkada kalmasın”.**

Gülser Tuzcu 96
Ölüm orucu direnişinde
tutsaktı. 2000’de dire-
nişçi olma isteğini şöy-
le dile getirdi;

**“96 Ölüm orucu eyle-
mimiz hayatımda hiç**

**ama hiç unutamayacağım bir süreç...
Devrimci iradenin gücünü tam anlamıy-
la kavradığım, devrimci
olduğum için çok sevin-
diğim, gurur duyduğum
bir süreçti.”**

Hasan Güngörmez şöyle
diyordu ölüm orucu gönüllüsü
olurken:

**“Bizler de daha önceki
yoldaşlarımızdan, şe-
hitlerimizden devraldık
gımız bu mirasın üye-
rinde şekillendirdik ya-
şamımızı. Her şehidi-
miz ayrı bir gelenek ya-
ratarak, ayrı bir destan
yaratarak, bizlere zen-
gin bir miras bırakmış
ve ölümsüzlüğe gitmiş-
tir... Bu bir geleneğin
sürmesidir. Bu görevi
devralmaktan onur du-
yuyorum.”**

İrfan Ortakçı, kendinden önce gidenlerin
bayrağını devraldığını belirtiyor:

**“Bizden önceki yüzlerce yoldaşımız da
bu uğurda şehit düştüğü için, aynı ide-
alleri, değerleri paylaştığımız için, za-
manı gelince biz de bu kervanın içinde
yer alacağız. Ölümsüzlük de anlamını
burada buluyor.”**

Fırat TAVUK, o da “onların” yerini vurgu-
luyor ölüme yataırken:

***Bu saldırı, devrimcileri
yoketme saldırısıydı.
Ama saldırının en boyut-
landırıldığı anda, yoke-
dilemeyeceğimizi kanıt-
lamış olduk. İdealleri için
ölme kararlılığını, irade-
sini böyle büyük bir cüret
ve fedakarlıkla göstere-
bilen kadrolara, savaştı-
lara, taraftarlara sahip
bir örgütü hangi güç ye-
nebilir, hangi saldırı yok
edebilir? Yenilmezliğimi-
zin sırrı buradadır. Bur-
juvazinin ideolojik, kül-
türel, ahlaki, fiziki saldı-
rılarını ezip geçecek olan
bu güçtür.***

**“Bizler onlardan aldığımız güçle yatı-
yoruz ölüme. Onların gösterdiği yoldan
ilerliyoruz. Tek başına bunlar bile yeni-
den doğmanın kanıtlarıdır. Eğer Müj-
dat hayatta olmadığı halde bana güç
veriyorsa bunun adı ölümsüzlüktür...”**

1984’te ONLARCA, 1996’da YÜZLERCE,
2000-2002 direnişinde ise, ölüm orucunda olsun
veya olmasın, her Cepheli bir feda savaşçısıydı.

Kesintisizlik, bu gelişmede hayat buluyor.
Bu gelişmede hayat bulan bir başka yan ise, **ge-
leneklerin halklaşması**’dır. Ölüm oruçları, feda
eylemleri, bu tarihsel sürecin gelişimi içinde

“kadrolar düzeyinde” bir eylem
olmaktan çıkmıştır. 6 aylık dev-
rimci Canan’ları, emekçi kadın
Gülsüman’ları ve 25 yıllık dev-
rimci Sevgi’leri aynı eylemde,
aynı mevrzide buluşturan budur.

2000 Ekimine gelirken, ölüm
orucuna gönüllü olan tutsaklar
arasında; 20 yıllık devrimcilik
yaşamı olan da vardı, henüz ya-
şı 17’inde olan da... Gönüllüler
arasında; evinin kapısını dev-
rimcilere açtığı için tutsak edi-
len taraftarlar da vardı, bulun-
dukları alanlarda çeşitli sorum-
luluklar üstlenmiş yönetici kad-
rolar da... Gönüllüler arasında;
‘96 Ölüm Orucu ile örgütlenmiş
Cepheleler de vardı, ‘96 Ölüm
Orucu sırasında silahlı birlik-
lerde yer alan ve düşmandan

hesap sorarken tutsak düşenler de...

19 Aralık’ta **kadrolarımız ve taraftarları-
mız, yaşlılarımız ve gençlerimiz, kadınlarımız
ve erkeklerimiz**, kur-
şunların önüne geçip
birbirlerine siper olmak
için yarıştılar adeta.
Kendini tutuşturup be-
deninin ateşiyle yoldaş-
larını korumak için se-
ferber oldular.

Murat Gül

Kahramanlık çizgisi, 30 yıllık geleneğimiz, en **kitlesel** haliyle temsil edildi onlarca hapishanede.

Kahramanlık çizgisinin, rastlantısal, kişisel, anlık veya konjoktürel olmadığı F Tipi hücrelerde bir kez daha görüldü.

Geleneğin Mayalanması

Hiç şüphe yok ki, bu geleneğin ilk halkası, mayası, tohumu, 1971-72'dir. Türkiye solunda o güne kadar olmayan bir şey, THKP-C önderleri, savaşçıları tarafından devrim mücadelesi pratiğine sokulmuştur. Düşman kuşatmasında teslim olmamadır bu. Solda, THKP-C'ye gelinceye kadar da, başta TKP'liler olmak üzere, devrimcilerle yönelik onlarca operasyon olmuş, bu operasyonlarda gözaltına alınanlar işkencede geçirilmiş, tutuklanmıştır. Onların içinde de davalarına, ideolojilerine bağlı devrimciler çıkmıştır. Ama ne düşman operasyonlarına direnme, ne de hapishanelerde pratik bir mücadele hattı, hiç olmamıştır. Revizyonizmden, reformizmden, parlamentarizmden kopuş, bu alanlarda da kendini gösterecektir. Silahlı mücadelenin getirdiği kültür ve gelenekler bambaşka olacaktır.

12 Eylül cuntası koşullarında Devrimci Solculara yol gösteren kültür ve gelenek de faşist teröre, oligarşiye karşı silahlı savaş içinde oluşan bu geleneklerdi.

Faşist cunta, daha

işbaşına geldiği ilk andan itibaren yürüttüğü saldırı politikalarıyla hapishaneleri ve devrimci tutsakları teslim almaya yönelmiştir. Halk güçlerine önemli darbeler vuran, muhalefeti ezen cunta, hapishaneleri de teslim alarak sessizliği, yılgınlığı kalıcılaştırmak istemiştir.

Mücadelenin kalbi, hapishanelerde, teslim olmayan devrimci tutsaklarda atmaktadır. Ve tutsaklar nezdinde sınanan ideolojik sağlamlıktır, halka bağlılıktır, geleceğe ve sosyalizme olan inançtır.

Cuntanın **Tek Tip Elbise** saldırısı da bu anlamda devrimci mücadeleyi bütünüyle teslim alma, son direniş odağı olan hapishaneleri susturmak hedefiyle gündeme getirilmiştir.

Tutsakların direniş çizgisi, siyasi kimlik ve onur mücadelesinden öte tüm halk kitlelerini etkileyen, cuntanın yaratmış olduğu pasifikasyonu kıran bir muhtevada şekillendi.

Devrimci hareketin

ağır yaralar aldığı, yılgınlığın, yorgunluğun revaçta olduğu koşullarda sürecin görev ve sorumluluklarını ölüme yatanlar yüklendiler.

75 gün süren Ölüm Orucu direnişinde her gün, her an bir çatışma vardır. Gün gün eriyen bedenlerin inançla, kararlılıkla zafere yürüyüşleri vardır. Devletin ideolojik, fiziki, psikolojik tüm saldırılarına devrimci tutsakların kararlılıkla karşı koyuşu vardır.

Zulmün hiçbir biçimi, hiç bir politika, dev-

Mehmet Salgın

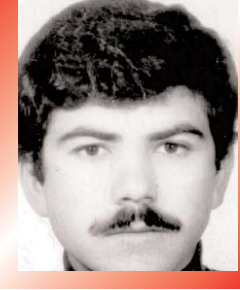

Sultan Yıldız

Tayyar Turhan Sayar

düreceğini, halk kitlelerini hiçbir koşul altında yalnız bırakmayacağını gösterdi.

Ölüm Orucu'nun temsil ettiği değerler ve anlayış, Cephelilerin ideolojik şekillenmesinde belirleyici bir rol oynamıştır. '84 Ölüm Orucu, Özgür Tutsak geleneğinin mayalandığı yerdir. Ve bu gelenek Kızıldere'yi 16-17 Nisanlara, Ölüm Oruçlarına, Ulucanlar'a, fedaya bağlayan bir **KÖPRÜ** olmuştur.

Gelenegin Kitleselleşmesi

'84 ve '96 Ölüm Oruçları gerçekleştiği koşullar itibarıyla iki ayrı süreci ifade ediyor. Fakat yarattıkları sonuçlarla Türkiye devrimi açısından kararlılığı, ideolojik saflığı ve saflaşmayı ifade eden, devrim ve sosyalizm hedefinin vazgeçilmezliğini ortaya koyarak birbirini tamamlayan iki önemli dönemektir.

'84 Ölüm Orucu, hangi koşullar altında olursa olsun direnmeyi, teslim olmamayı, inançları için ölmeyi öğretti. Aradan geçen 12 yılda Parti-Cepheliler kırdı, şehirde, içeride, dışarıda... Bütün mücadele alanlarında direnmeye, yeni gelenekler, yeni destanlar yazmaya devam ettiler.

'96 Ölüm Orucu öncesi süreç devrimci mücadelenin giderek yükseldiği, halkın düzenden giderek koptuğu, alternatif aradığı ve oligarşinin korkusunun daha fazla büyüdüğü bir süreçtir.

rimci iradede üstün gelememiştir. Ölüm Orucu'nda halka ve vatanı sonsuz bağlılığın, dava adamı olmanın, yoldaşlığın en güzel örneği gösterildi. Devrimci Hareket '84 Ölüm Orucu'yla her koşulda savaşıma, direnme geleneğini sür-

Hiç şüphe yok ki, bu geleneğin ilk halkası, mayası, tohumu, 1971-72'dir. Türkiye solunda o güne kadar olmayan bir şey, THKP-C önderleri, savaşçıları tarafından devrim mücadelesi pratiğine sokulmuştur. Düşman kuşatmasında teslim olmamadır bu.

MGK karargahlarında yeni saldırı planları hazırlanırken hedef her zaman ki gibi yine halktır, halkın öncüsü devrimci tutsaklardır.

Buca ve Ümraniye katliamlarında oligarşi istediği sonuçları alamamıştı. Hapishanelerde tutsakların örgütlülüğünü dağıtmak, devrimci tutsakları teslim almak için yeni bir saldırı dalgası başlatılmıştı.

Hapishanelerde bu saldırıyı püskürtecek olan, zafere taşıyacak yolun adı yine Ölüm Orucuydu. Tereddütsüz girdiler bu yola. 12 şehit verdiler.

Hem oligarşinin devrimci tutsakları teslim alma politikası boşa çıkartılmış, hem de düzenin bencil kültürüne, burjuva kültürüne etkili bir

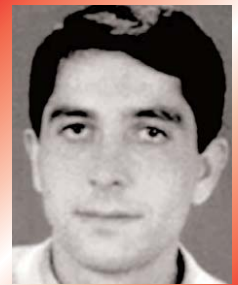
darbe vurulmuştu. Burjuvazi "hiçbir ideoloji için ölünmez" derken Ölüm Orucu bu inançsızlığı yıkmış, Marksist-Leninist ideolojinin zaferi olmuştur.

"Ölüm orucu eylemi ile bütün halklarımız ve dünya halkları en çıplak biçimiyle Türkiye faşizmini ve devrimci iradenin yenilmediğini gördü.

(...) Halk için ölüme yatmak öylesine inanılmaz, öylesine büyük, kutsal ve meşru ki; oli-

garşinin tüm yalanları, demagojileri yerle bir oldu. Devrimcilerin haklılığı, meşruluğu bir kez daha kanıtlandı. Bütün halklar, hatta çeşitli burjuva kesimleri devrimcilerin inancını, kararlılığını düşünmeye başladı. Herkes sarsıldı, adeta bir deprem oldu. En korkaklar, yılgınlar dahi hareketlendi, onurlu olmak gerektiğini hatırladı. Ölüme yatanlar onlarca silahlı eylemden ve en güçlü silahlardan çok daha güçlü bir etkiye sahip olduklarını gösterdi. İnanç sağlamlılığı, halka bağlılığı gösterip ihtilalin yolunu meşurlaştırdılar. Halkın öncüsü oldular ve ölüm-süzleştirdiler." (Dursun Karataş'ın 1996 Ölüm Orucu Direnişçileri'ne gönderdiği mesajdan)

Erol Yalçın

2000; Gelenek Sürüyor

1996-2000 arasında siyasi, ekonomik, askeri planda bir çok gelişme yaşanmıştı. Ama emperyalizmin ve oligarşinin devrimcilere, halka yönelik saldırılarında hemen hiç bir değişiklik olmadı. Oligarşinin Susurluk sonrası içine düştüğü durum, PKK'nın silahlı mücadeleyi terketmesi gibi gelişmeler, genelde infazlara, kayıplara başvurulmasında belli farklılıklar yaratsa da, saldırı ve politikanın özü itibarıyla bir değişiklik yoktu. Tersine, saldırının daha da boyutlanması, tam bir imha ve yoketme hedefine yönelmesi sözkonusuydu. Fiziki ve ideolojik tasfiyecilik en derin tarzda sürdürülüyordu. “Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz” deniyordu kısacası.

Bu saldırı önce Ulucanlar'da en açık haline kavuştu. Ardından F tipleri saldırısı gündeme geldi.

Devrimcileri tasfiye etme planının bir halkası olarak F Tipleri gündeme geldiğinde, buna devrimci tutsakların cevabı, ÖLÜM ORUCU oldu. Elbette, dışarıda, içeride pek çok çalışma yürütüldü. Ama saldırı esas olarak ölüm orucuyla göğüslenecekti.

1984 Ölüm orucuna “intihar” diyen, burada tekrar edilmesi gereksiz “teori”lerle katılmayan sol, 1996 ölüm orucuna katılmıştı. Ama 2000’de o eski teorilerin pek de terkedilmediği, yalnız biçim değiştirdiği görüldü. Nihayetinde bu tartışmaların sonucunda DHKP-C tutsakları

“tek başlarına da olsa...” direnişe başlama kararına vardılar. TKP(ML) ve TİKP tutsakları da bu karara katıldılar.

Tek başına bu kara-

rın alınmış olması bile bugünün dünyasında emperyalizme karşı dimdik ayakta durmanın, tavizsizliğin, ideolojik sağlamlığın göstergesidir. Türkiye devrimci hareketine teslim olmanın dayatıldığı bir noktada yine ölüm orucu kararı aldık; çünkü

nerede olursak olalım, her türden teslimiyeti reddediyor, emperyalizm ve oligarşi karşısında “DEVİRİM” şiarını haykırmaya devam ediyorduk. Ölüm orucu kararı aldık; çünkü halkı teslim almak isteyenlere ancak biz cevap verebilir, ideolojik, fiziki, kültürel, ahlaki her düzeydeki saldırıyı ancak biz püskürtebiliydik.

Bunun için 1996’nın üzerinden henüz 4 yıl geçmiş olmasına rağmen bir kez daha Ölüm Orucu için tutsak yoldaşlarımız kızıl bantlarını kuşandılar.

Düşmanın F Tipi Hapishaneler saldırısını Ölüm Orucu eylemi ile karşılayacağımızın netleşmesiyle birlikte, Anadolu’nun dört bir yanında bulunan tüm hapishanelerdeki Cepheliler, gönüllük sırasına girdi.

Cepheli özgür tutsaklar, Cepheli olmanın sorumluluğu ve Cephe geleneğiyle saldırı karşısında tereddütsüz oldular. Ölümüne gönüllü olurken de, 19 Aralık katliam saldırısını püskürtürken de, F tiplerinde ölüm orucunun sürdürülmesinde de tarih bir kez daha, 30 yıllık tarihimiz içinde yarattığımız geleneklerin gücüyle ölümü nasıl sıradanlaştırdığımıza tanık oldu.

Bu saldırı, devrimcileri yoketme saldırısıydı. Ama saldırının en boyutlandırıldığı anda, yokedilemeyeceğimizi kanıtlamış olduk. İdealleri için ölme kararlılığını, iradesini böyle büyük bir

Şefinur Tezgel

Fatma Hülya Tumgan

Yazgölü Güder Öztürk

güçtür.

Ölüm ve yaşam, geleneğin içinde anlam kazanıyor

“Gerektiği anda ve zamanda ölebilmek”, “ölümü gülerek, tilililerle karşılayabilmek”, bu gelenekte, doğal ve olması gerekendir. Bir buçuk yılı aşan direnişin hemen her aşamasında “ölüm” üzerine çok tartışıldı. “Ölüm-yaşam” üzerine kimi bir şeyleri anlamaya çalışan, kimi “fikir cimnastiği”nden bir adım öteye gitmeyen ve bir kısmı da burjuva yaşam anlayışının türevlerini “sol” soslar içinde direnişe kabul ettirmeye çalışan polemikler yapıldı. İktidar bir yandan, aydınlar bir yandan, legal parti çevreleri bir yandan, Kürt milliyetçileri diğer yandan... pek çok şey söylediler.

İktidar, direnişi kırmak, mahkum etmek istiyordu. Bu açık. İktidar, siz kendiniz, kendi iradenizle ölemezsiniz, onu da ben yaparım diyordu kısacası. İktidarın, oligarşinin çeşitli kesimlerinin “ölmeye” itarızının, **Siyonist İsrail**’in Filistin feda eylemlerine karşı çıkışından bir farkı yoktu.

Diğerleri, yani bu tartışmaya “sol”dan katıldığını söyleyenler, onlar ise, hayatın ve direnişin di-

cüret ve fedakarlıkla gösterebilen kadrolara, savaşçılara, taraftarlara sahip bir örgütü hangi güç yenebilir, hangi saldırı yok edebilir? Yenilmezliğimizin sırrı buradadır. Burjuvazinin ideolojik, kültürel, ahlaki, fiziki saldırılarını ezip geçecek olan bu

şından konuşuyordu, biz içinden. Onlar için ölüm orucu, “uzaktaki” bir akademik tartışma konusuydu, ölüm orucunu yaşayan ve ölen bizdik.

Ölüm orucunun halkların bin yıllık tarihine uzanan derin bir felsefesi, ve yaşadığımız dünyanın, günlerin çıplak gerçeğine denk düşen bir politik açıklaması vardı.

Ölüm Orucu; gün gün, dakika dakika, hücre hücre **ölümün üzerine kararlılıkla yürümektir.**

Ölüm Orucu; inancın, düşüncenin, onurun, namusun **düşmana teslim edilmemesidir.**

Ölüm Orucu; zafere kilitlenmektir. En zorlu koşullarda bile, **devrimin meşruluğunu kitlelere taşımaktır.**

Ölüm Orucu; **her koşulda teslim olmayan, boyun eğmeyen direniş geleneğinin şekillenişidir.**

Ölüm orucu, ölümlerle kazanılacak bir **zaferin** adıdır.

Ölüm orucu, **iktidar iddiasına ve perspektifine sahip bir örgütün direniş biçimlerinden biridir.**

Ve daha kısa olarak özetlersek; ölüm orucu

devrime inancın, halka bağlılığın, vatan sevgisinin adıdır.

Eğer, bütün bunlar, teslim olmama, meşruluk yaratma, iktidar iddiasına sahip olma, öncü olma, bir siyasi hareketin sorunuysa, o siyasi hareket, direniş biçimlerinden biri olarak ölüm orucuna da başvurur. Ama böyle bir derdi olmayan reformizm için, ölüm orucu sadece “ölüm” yanı sıra üzerinde tartıştıkları, siyasi muhtevasını görmezden geldikleri bir olgu olarak kalır.

Parti-Cephe çizgisinde somutlanan da budur. Bu tarzla onlarca direnişte, çatışmada olduğu gibi Ölüm Oruçlarında da devrim-

Hüseyin Aslan

cilerin gerektiğinde öleceği ama asla teslim olmayacağı gösterilmiştir.

Ölüm Orucu da, Ölüm Orucunun gelenekselleşmesi de bir anda ortaya çıkmamıştır. Ona kaynaklık eden bir tarih ve bu tarihe yön veren bir ideoloji vardır. **Bu tarih, parti-cephe tarihi, bu ideoloji, Marksizm-Leninizmi, devrim ve sosyalizmi, karşı-devrim rüzgarlarından etkilenmeden savunmayı sürdüren parti-cephe ideolojisi**dir. Ölüm Orucu bu tarihin ve ideolojinin yarattığı kültürdür.

Ölüm Oruçlarında görülmesi gereken, bir direnişin diğerinin yaratıcısı, diğerinin de onun tamamlayıcısı olduğu gerçeğidir. Bu yanıyla '84 anlaşılardan '96 anlaşılamaz. Buca, Ümraniye, Ulucanlar anlaşılardan 19-22 Aralık anlaşılabilir. Üslerinde çatışarak ölümü yenenlerin, teslim olma geleneğini yaratanların direnişi anlaşılardan, hücrelerde bedenlerini tutuşturanlar anlaşılabilir. Bu tarih ve kültür anlaşılardan, ölüm oruçlarının dışarıya taşınması anlaşılabilir.

Solun, legal parti çevreleri, reformist çevreler **dışında kalan** bölümü de, ölüm orucuna bu bütünlük içinde bakmadığı içindir ki, bu direnişler, onlarda bir geleneğe, hayatın her alanında geçerli bir çizgiye dönüşmemiş, 1984, 1996 ve 2000 yıllarının ölüm oruçlarında, düşmanın vahşeti karşısındaki feda eylemlerinde, şu veya bu biçimde savrulmalar, kararsızlıklar yaşamışlardır. **"İntihar"** mı, **"zafer"** mi olduğuna gerçekte

bir türlü karar verememişlerdir.

Sol, '96 Ölüm Orucu'nda, Ulucanlar'da şehitler vermesine rağmen, reformizmden etkilenme, rekabetçilik, ben merkezçilik gibi zaafı nedeniy-

le, **"teslim olma"**nın dışarıda ve içerdeki anlamını, muhtevasını görememiş, içselleştirememiştir. Kuşatmalar altında, kurşunlar, bombalar altındaki **"Asıl siz teslim olun!"** haykırışı, solun iktidar ufkunu aşan bir haykırıştır. Bu nedenle

de, direnişlerde daha çok günlük politika ve hesapların, reformist düşüncelerin etkisi altındadır. 1984'ün yarattığı büyük devrimci etkiyi gördük-

leri için 1996'ya evet demişler, ama 1996'da ve Ulucanlar'da ödenecek bedellerin büyüklüğünü gördükleri için de, bir kısmı 2000 ölüm orucunda ayak sürümüşlerdir. Ancak reformizmden farklı olarak, 19 Aralık'tan sonra faşizm karşısında direnişi sürdürme, bedel ödeme kararlılı-

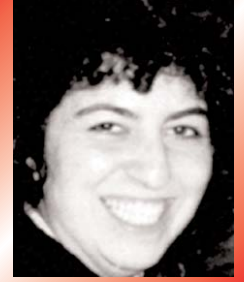
ğını gösterebilmişlerdir.

Parti-Cephe'nin 30 yıllık mücadele tarihi aynı zamanda gelenekler tarihidir. Parti-Cepheliler, şehirlerdeki üslerinde ve kırlarda olduğu gibi, büyük direniş sürecinde de, direnmeyi, teslim olmamayı, çok değişik eylem biçimleriyle gelenekselleştirdiler. Ölümle her karşı karşıya geldiklerinde onu yenmesini, ölüm kapılarını çaldığında yeni gelenekler yaratmasını bildiler.

**Ölen her hücremizden
bir devrim hücresi doğacak!**

'84 Ölüm Orucu'nun örgütlediği insanlarımız, '96'da ölüme yattılar. Bugün de '96'nın örgütledikleri içeride, dışarıda bu geleneği kesintisiz sürdürüyorlar. '84, '96, 2000-2002 bir zincirin halkaları gibidir. Birbirinden koparılamaz, ayrılamazlar. Onlar birbirlerini yaratan, birbirle-

Güner Şar

Nurhan Azak

Rıfat Özgüngör

lerce tutsak, 19-22 Aralık'ta kahramanca şehit düşen onlarca tutsak, F tiplerinde, işkencehane-ye çevrilen hastanelerde direnişi sürdürenler, dışarıda ölüm orucuna yatıp şehit düşenler, bedenini bomba yaparak düş- mana darbeler vuranlar, feda çizgisinin bugün geldiği aşamayı göstermektedir.

“Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz ?” diyor oligarşi.

Bu sorunun cevabı 12 Eylül'ün “zor” yıllarında verilmiştir. Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da verilmiştir. 96 Ölüm Orucunda verilmiştir.

2000 19 Kasım'ında ölüme yatarak verilmiştir.

2000 19 Aralık'ında ölüme verilmiştir.

F tiplerinde ve dışarıda ölüme yatarak,

İçeride ve dışarıda, bedenler alev topu yapılarak; bomba yapılarak verilmiştir.

Zaferi getirecek olan da ölen ama yenilme- yenlerin verdikleri bu cevaptır. Aslında Ölüm Orucu Parti-Cephe tarzıdır derken bir gerçeğin altını çiziyoruz; tarz denilen şey öyle birkaç eylemden oluşmuyor, öyle bir anda kendiliğinden ortaya çıkmıyor.

Ne üslerde teslim olmama tavrı, ne hapishanelerde barikatlarda göğüs göğüse çarpışma tavrı, ne Ölüm Orucu, ne demir parmaklıkların ardında kendini alev topuna dönüştürme, ne düşmanın ortasında bedenini bomba yapma, kendi-

rini geliştiren ve tamamlayan parçalarıdır.

Devrimci tutsaklar 20 Ekim'de bir kez daha yola çıkarken Parti-Cephe'nin ideolojik gücü, kuşatmaları yaratan çizgisi, sosyalizm inancı yol gösterdi. Ölüm orucuna gönüllü olan, ölüme yatan yüz-

***Mahir'ler, Kızıldere'de “dönme-
meyi”, “teslim olmayı” reddedip ölmeye karar verdiklerinde, bu kararın kendileri açısından bir “son”, ama devrim için bir başlangıç olacağına, devrimin yolunu açacağına ve bu yoldan milyonların yürüyeceğine sınır-
sız bir inanç duyuyorlardı.***

liğinden ve birbirinden bağımsız oluşmadı, bir tarza dönüşmedi. Tüm bunlar, tutarlılık, ısrar, iddia gerektiren uzun bir sürecin sonucunda gelişti. Kahramanlığın kitleleştiği bir çizgiye dönüştü.

Bugün, hiç kimsenin reddedemeyeceği bir Parti-Cephe gerçeği vardır. Devrimci, sosyalist ve yurtsever sıfatlar taşımalarına rağmen, emperyalizmle, düzenle uzlaşan bir çok siyasi hareketin arasında “hala” emperyalizme kafa tutan, emperyalizmin pervasız saldırıları karşısında, reformizmin, düzen içiliğin ideolojik kuşatması karşısında, ideolojik netliğiyle “hala” devrimi, “hala” devrimci ideolojiyi savunan bir gerçekliktir bu.

Bu, emperyalizmin hiçbir ideolojik manevrasında sağa-sola savrulmayan, hiçbir ideolojik etki- lenme altına girmeyen bir gerçekliktir. Her koşulda sosyalizm bayrağını sıkı sıkı kavrayan, devrimin çıkarlarını her şeyin ama her şeyin üstünde tutan bir gerçekliktir.

Bu gerçeklik, bir tarihsel gelişimin, devrimci bir pratiğin doğurduğu sonuçlardan biridir.

70'lerden başlayarak günümüze kadar gelen bir tarihtir.

Mahirler'in **Kızıldere Manifestosu**'na damgasını vuran, “Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik” sloganını söyleten **bilinç**;

84 Ölüm Orucu'nda 75 gün hücre hücre öle- rek, ölümsüzlüğe ulaşan **inanç**;

'92'nin 16-17 Nisan'ında kurşun ve bomba yağmurları arasında, pencereden dalgalandırılan bayrakta ifadesini bulan o devrimci **tutku** yaratmıştır bu tarihi.

2000-2002'nin sert çatışmalarında, birer bire ölüme yatan, alev-

Elmas Yalçın

lerle, bombalarla ölümü yakına getiren **feda** yaratmıştır bu tarihi.

Bu 30 yıllık tarihte düşmanın çizdiği sınırların hiçbirini tanımama, reddetme ve onu yıkma vardır.

Bu 30 yıllık tarihte, düşmanın imha ve teslim olmama politikalarına karşı sadece direnmekle yetinmeyip, onun bu temeldeki tüm politika ve taktiklerini ödenen ağır bedeller pahasına bozma vardır.

Düşman ideolojik anlamdaki kuşatmasını günümüzde daha da yoğunlaştırıyor. Solun çeşitli kesimlerinin de bu etki altına girdiği günümüzde, devrimcilerin önünde her zamankinden daha ağır sorumluluk ve yükümlülükler vardır. Devrimciler bu sorumluluk bilinciyle hareket ederek, emperyalizmin bu tasfiye planını da boşa çıkaracaktır.

Evet, düşmanın büyük hayalleri var. Bugün her zamankinden daha büyük oynuyor.

İdeolojik sağlamlık ve politik kararlılık, emperyalizmin bu teslim ve imha politikalarına karşı tek garantidir. Ancak ve ancak bu kültür ve bilince sahip olanlar, bu netlikte hareket edenler ayakta kalabilir, savrulmaz ve bu süreçten güçlenerek çıkar. Bedeli ağırdır bu direnişin. Ama bu bedeli ödemeyi göze almaktan başka bir yol da yoktur. Aksini savunanlar çok açıktır ki etkisizleşecek, ve giderek yok olacaklardır. Türkiye devrim tarihi bunun onlarca örneğiyle doludur ve aksini savunanların bugün esamesi bile okunmamaktadır.

Tüm direnişleri, varolma savaşına, eylemlere hayat veren, devrimci bir iddiadır.

İktidarı alma, devrimi ve kurtuluşu gerçekleştirme iddiasıdır.

Emperyalizmin, bu ideolojik bombardımanına karşı bu iddiayı taşımayanlar belki bir süre daha, şu veya bu biçimde idare edip, bir süre daha varlıklarını sürdürebilirler. Ama uzun ömürlü ol-

maları, devrim hedefine ulaşmaları mümkün değildir.

Devrimci tutsakların 1984'te söylediği, 1996'da söylediği, 2000'de bir kez daha altına imza attıkları bir sözü hatırlatalım: "**Bir kefen giymek gerekirse eğer, bu asla düşmanın**

bize biçtiği kefenler olmayacaktır. Devrim eğer canlarımıza ihtiyaç duyuyorsa, kızıl bantlarla, kızıl bayraklarla süslenecek kefenleri giymekte tereddütümüz olmayacaktır. İdealleri, halkın kurtuluşu ve inançları için ölüme gülerek gidenlerin omuzları bu yükü zafere taşımasını bilecektir. Bundan hiç kimsekin kuşkusu olmasın."

Yüzlerce yoldaşımızı katlettiler.

Kül ettiler yoldaşlarımızı.

Öldürdüler ama yenemediler.

Görecekler ki, küllerinden binlerce filiz doğacak.

Eriyen her hücreden, binlerce **devrim hücresi** doğacak.

Ölüm Orucu; gün gün, dakika dakika, hücre hücre ölümün üzerine kararlılıkla yürümektir.

Ölüm Orucu; inancın, düşüncenin, onurun, namusun düşmana teslim edilmemesidir.

Ölüm Orucu; zafere kilitlenmektir. En zorlu koşullarda bile, devrimin meşruluğunu kitlelere taşımaktır.

Ölüm Orucu; her koşulda teslim olmayan, boyun eğmeyen direniş geleneğinin şekillenişidir.

Ölüm orucu, ölümlerle kazanılacak bir zaferin adıdır.

Ölüm orucu, iktidar iddiasına ve perspektifine sahip bir örgütün direniş biçimlerinden biridir.

Erdoğan Aslan

Hüsamettin Ciner

**“Halkımı ve partimi
seviyorum, sevdiklerim
için ölmeye ve
öldürmeye hazırım.”**

FEDA

ZULÜM SÜRDÜKÇE FEDA SAVAŞÇILARI DA OLACAK!

O birazdan ölecek. Birazdan parça parça olacak bedeni. Tüm kararlılığını yüklenmiş adımlarıyla gidiyor ölüme doğru. “**Ölmeye ve öldürmeye hazır**” bir savaşçının cüretiyle gidiyor. Bedenine bombalar sarılı, bedeni bir bomba, düşmanın beyninde patlayacak birazdan. Birazdan kendisi de yok olacak fiziksel olarak. Birazdan zulme karşı yükselen bir haykırış olacak ve o haykırış bu gökyüzünden hiç yokolmayacak. Birazdan, bombalarla parçalanmış bedeni, bir çağrı olacak bu topraklarda. Direnişin çağrısı. Öfkenin ve hesap sormanın çağrısı.

... Birazdan, alevler saracak bedenini. Kendi tutuşturacak bedenini. Belki üç beş dakika, belki üç beş saat sonra, alevlerle kavrulup yokolacak bedeni. Ölecek birazdan. Gültekin’in, Uğur’un bombanın pimini kendi elleriyle çekmesi gibi, kendileri çakacak kibriti. Birazdan alevler kömürleştirecek bedenlerini. Bedeni kalmayacak şu yeryüzünde ama alevler kalacak; alevler hep yanacak... Alevler, zulmü tutuşturan, insanların yüreklerindeki öfkeyi tutuşturan bir meşale olacak. Alevler zulme karşı direnenlerin, koyu karanlıklara hapsedilenlerin önünde ışık olacak.

Binyıllardır böyle aydınlanıyor insanlık.

Halkları özgürlüğe, kurtuluşa götüren yol, binyıllardır işte böyle aydınlatılmış.

Özgürce yaşamak isteyen insanlar, halklar, hep içlerinden en yiğitleri, en bilinçlileri feda ederek yazdılar tarihi.

“Yaşamda hiç bir şey karşılıksız elde edilmez. En değerlisi de özgürlüktür. Bunu seçtik ve bunun bedelini ödüyoruz.” (Ateş Geçitleri, s. 215)

Bedel, işkencedir. Bedel zindanlardır. Bedel kanımızdır. Bedel canımızdır.

Devrimci hareketin kadroları, savaşçıları, kendilerini “**feda kuşağı**” olarak adlandırırken, zaten fedayı baştan içeren bir savaş gerçeğini tarif etmişlerdir. Kızıldere’den başlayarak, 1977-80’in anti-faşist mücadelesine, 84 ölüm orucundan kuşatma altında “ölüm mutlakken” teslim olmayı reddeden direnme tavrına kadar pek çok etken, fedanın bir anlayış, bir gelenek olarak yerleşmesine etkide bulunmuştur. Özellikle 1996 ölüm orucu, devrimi beyinlerde büyüten etkisiyle, halk kurtuluş savaşçılarının feda ruhunu da pekiştirmiş, feda savaşçılığını kitleleşştirmiştir. 1996 ve 2000 ölüm oruçlarının en ayırdedici yanlarından biri, ölüme gönüllü yüzlerce direnişçinin varlığı ve bunların ipi ilk göğüslemek için, ateş hatındaki ilk ekiplerde yer alabilmek için birbirleriyle yarış halinde olmalarıdır.

Feda ruhu uzun uzadıya teorik belirlemelerle izah edilemez. Bu ruhun kökeninde insanlığın binyıllar öncesine uzanan adalet, özgürlük kavgası vardır. Bu ruhun kökeninde Marksizm-Leninizm vardır. Halkları kurtuluşa götüren sayısız halk savaşları vardır. Ve ülkemizdeki otuz yıllık silahlı devrimci savaş vardır. Bu savaşın zorunlulukları vardır.

Filistin’de, Sri Lanka’da, Türkiye’de feda eylemlerini doğuran nesnel gerçekler aynıdır. Çin’de, Vietnam’da aynıydı. Hitlerin işgaline karşı feda eylemlerini ortaya çıkaran düşünce ve değerler de aynıydı. İşgallerin, zulmün biçimleri farklı olsa da, feda eylemlerinin özü aynıdır; halkların teslim olmama tavrının en yüksek sesle haykırılması, halkların hesap sorma hakkının en meşru biçimde kullanılmasıdır.

Ülkemizde ilk Kürt yurtseverleri başvurdu feda eylemlerine. Kaynağı, biçimlenişi ulusal kurtuluş savaşına göreydi. Devrimci hareketin bu tarzda ilk feda eylemleri ise, bu ülkede gerçekleştirilen en büyük hapishane katliamlarının ardından geldi.

Ama, **feda**, kavram olarak da, eylem olarak da yeni değildi.

Yoldaşlarımızın bulundukları üsleri bir direniş kalesine çevirmeleri bu geleneğin kaynağıdır. Düşmana “*asıl siz teslim olun*” çağrıları yaparak silahlarının son mermisine kadar çarpışan yoldaşlarımız bu geleneğin kaynağıdır. Duvarlara kanlarıyla umudun adını yazanlarımız, ölümü tilililerle karşılayanlarımız bu geleneğin kaynağıdır.

Feda anlayışımız, Eda’nın Çiftehavuzlarda “**Halkımız sizin için ölüyoruz**” sözlerindedir. 1996 ölüm orucu şehidimiz Berdan’ın “**Halkımı ve partimi seviyorum, sevdiklerimi için ölmeye hazırım**” sözlerindedir.

Bu ruh ve direniş çizgisi Özlemlerle, Günerlerle, Hüseyinlerle, Sibellerle giderek halkla bütünleşmiş, yoksul gecekondu halkının Gazi’deki,

Ümraniye’deki, Okmeydanı’ndaki ayaklanmalarını, direnişlerini yaratmıştır...

Türkiye solunun, aydın kesiminin, bilim çevrelerinin asla incelemeye yanaşmadığı bir konudur bu. Gazi’deki o kahramanlık, o cüret, o kendini feda ediş nasıl hayat buldu? Üslerde çatışma geleneği nasıl hayat buldu? Bunları tartışmadıkları için, ne Filistin’deki feda eylemlerini, ne ülkemizdeki feda eylemlerini açıklayamıyorlar.

Böyle bir olguyu, en geri, en basit düzeyde “bireyin yaşamı-ölümü” çerçevesine sığdırmaya çalışmak, tarihin inkarıdır. Sol açısından ise, böyle bir olguyu, klasik mücadele biçimleri tartışmasına hapsedmek, halk kurtuluş savaşlarının tarihi gelişim içindeki zenginliğini inkardır.

Bu topraklarda hayat bulan feda eylemi ve anlayışı, 30 yılı aşan silahlı mücadele süreci içinde oluşan “teslim olmama” geleneğinin bir devamıdır. Böyle olduğu için, feda eylemi devrimci hareketin saflarında gelenekselleşmiş bir çizginin devamı olarak görülmüştür. Bu gelenek, en somut haliyle, devrimci hareketin önderliğindeki savaşa hayat bulmuştur. Farklı siyasi hareketler, yer yer böyle bir geleneği izlemek istemişlerse de, bir süreklilik olmamıştır. Silahlı bir savaşın ve hapishaneler-

deki direnişin içinde olmalarına rağmen, özgür tutsakların “*saldırmayın, kendimizi yakarız*” tavrını anlayamamış, kendi savaşçıları, militanları zulmün karşısında böyle büyük bir fedayı ve kahramanlığı gerçekleştirirken, onlar bu tavrı savunamamış, adeta yok saymışlardır. Tabii burada, savaş gerçeğini kavramama vardır. Bedenini tutuşturarak kendini feda eden **kendi savaşçısını anlayamama, kendi savaşçısının içinde bulunduğu savaş koşullarını tahlil edememe** vardır,

burjuvazinin demagojilerinden, reformizmin yaygaralarından etkilenme vardır.

Halkların feda geleneği ve eylemleri, burjuvazinin ve reformizmin “siddet” demagojileriyle, “hümanizm” edebiyatıyla, onların gözünden anlamaz ve tartışılmaz. Feda, kavram olarak da, eylem olarak da **HALKA** ve **DEVİRİME** aittir. Feda, burjuvaziye ve burjuva ideolojisine inananlara, burjuva kültürün içinde yaşayanlara çok uzak bir kavramdır. Çünkü feda, burjuva kültürün, burjuva bireyciliğinin ve çıkarıcılığının reddidir.

Feda savaşçısı, kendi bedenini bile, “kendine ait” olarak görmez.

“Asla unutma... Bu beden bize ait değildir. Tanrıya şükürler olsun ki değil. Eğer bütün bunların benim olduğuna inansam, düşmana karşı bir adım bile ilerleyemezdim. Ama dostum, bu bizim değil. Bu beden tanrılara, çocuklarımıza, babalarımıza, annelerimize ve yüzlerce, binlerce yıl daha dünyaya gelecek Lakonyahlılara aittir. O bize sahip olduğumuz her şeyi veren şehrimize aittir...” (Ateş Geçitleri, . 44-45)

Binyıllar öncesinden bir sesleniştir bu.

Bu sesleniş, “biz görmesek de, çocuklarımız görecektir” diyen cümleden farklı bir şey söylemiyor. Bu sesleniş, ülke ve halk sevgisini söylüyor.

Ülke ve halk sevgisi üzerinde oluşan bir kurtuluş hareketinin feda geleneğinden uzak kalması mümkün müdür?

Devrim için, silahlı mücadele yoluna atılan, uzun süreli halk savaşını öngören bir çizgi, feda anlayışı ve feda savaşçıları olmaksızın hayata geçirilebilir mi?

32 yıllık parti cephe geleneği **FEDA KUŞAĞINI** yaratmıştır. Feda savaşçıları gücünü devrimci ideolojiden, Parti-Cephe ideolojisinden alır. THKP-C olarak siyaset sahnesine çıkıştan bugüne nice kuşatmalardan, nice pusulardan geçerek bugünlere ulaşıldı. Bugün halk kurtuluş savaşçılarının ölümü kucaklamak için birbirleriyle yarıştıkları değerler, ateş çemberlerinde bu ideolojiyle yoğrularak yaratılmıştır.

Bu ideoloji ve gelenek, o kadar güçlüdür ki, feda’da en önde olabilmeyi, ilk olabilmeyi, yoldaşça ve tutkulu bir yarışa dönüştürmüştür; o kadar güçlüdür ki, 1984’de ölüme yatmış savaşçıları arasında “*ipi ilk göğüsleyen olmak*” adeta bir slogana dönüşmüştür. Bu değerler o kadar güçlüdür ki, devrimci hareketle bağ kopmuş **Kazım Gülbağ** gibi Cepheliler bile, yoldaşlarının katledilmesi karşısında, bu ruhu, feda ruhunu kuşanarak, hapishanelerdeki, Şişli emniyetindeki yoldaşları gibi bedenini silah yaparak, direnişe güç katmıştır.

Kendini, halkı, vatani, yoldaşları ve devrim uğruna feda etmek, düşmana ve onun ideolojisine vurulmuş en büyük darbedir.

Feda, işkencehanede, kuşatmada, hapishanelerde, veya herhangi bir anda, her zaman devrimci için bir tercih, düşmana darbe vurmanın bir biçimi olabilir. Fedanın hangi biçimi alacağı değildir önemli olan.

Feda, “**aslolan yaşamaktır**” kültürüne vurulmuş bir darbedir.

Bu iki kültür, iki ideoloji arasındaki farkı anlamak için, fedanın devrim iddiasının ete kemiğe bürünmesi olduğunu somut olarak görmek için, daha gerilere, Türkiye’nin “*teslim olmama, teslim olmaktansa ölmeyi yeğleme*” tavrıyla sarsıcı

biçimde karşılaştığı ilk yer olan Kızıldere'ye gidebilir.

Teslim olabilirdi Mahirler, **kendileri yaşar, hareket ölürdü.** Tersi, kendileri ölecek, hareket yaşayacaktı. "Feda"nın anlamı budur işte.

Ülkemizde silahlı savaşın, devrim davasının kesintisizliğinin sağlanması için kendini feda eden Hüseyin Cevahirlerle, Ulaşlarla, Mahirlerle başlayan gelenek bugüne değin kesintisiz sürmüştür.

"Vuruşmaktır aslımız bizim / döner döner ölürüz" sözü, bu otuz yıllık tarihin özeti de olmuştur. Zafere kadar dur durak yoktur. Şu veya bu cephede, şu veya bu biçimde hep savaşılacaktır.

Eğer emperyalizme ve faşizme karşı olmaktan vazgeçilmeyecekse, eğer devrim ve sosyalizm hedefinden vazgeçilmeyecekse, savaşılacak, ölünecek öldürülecektir. O nihai hedefe ulaşmak için, binlerce, onbinlerce insan feda edecektir kendini. Sadece dünyanın Hitler faşizminden kurtulmak için ödediği bedeli hatırlayın. Filistinlilerin onyıllardır ödediği bedelleri hatırlayın. Eğer Filistin intifadasının "ölümü göze alan" kararlılığı olmasaydı, belki bugün kimse "Filistin sorunu"ndan bile söz etmiyor olacaktı!

Herkes tartışmak görmek durumundadır. Sekiz ay boyunca, katliamlara, yalanlara, işkencelere rağmen süren bu direnişin gücü, en açık haliyle, ölümü göze alma kararlılığındadır.

"Niye ölüyorsunuz?" demek, **niye mücadele ediyorsunuz** demekle özdeşir.

"Ölmeyin!" demek mücadele etmeyin demektir.

"Şiddete başvurmayın!" demek, faşizme karşı savaşmayın

demektir. Bağımsızlıktan, demokrasiden, sosyalizmden vazgeçin demektir.

"Kendinizi feda etmeyin" demek, ideallerden vazgeçştir.

Devrim gibi, halkın kurtuluşu gibi, demokrasi gibi, bağımsızlık gibi, sosyalizm gibi idealler, tek tek devrimcilerin, demokratların, komünistlerin, ve nihayetinde binler, onbinler, bazen milyonlar halinde halkların kendini feda etmesi olmadan ulaşılamayan ideallerdir.

Tarihin, dünyanın, ülkemizin gerçeği budur.

Silah elde savaşmak da, 1970'li yılların başında bu ülke için "yeni"ydi. O güne kadarki devrimcilik, daha farklıydı. Bugün silahlı savaşın gelenekselleştiği, çizgileştiği bir ülkedir Türkiye.

Açlık grevleri '80 öncesinde pek rastlanan eylem biçimleri değildi. Ölüm orucu diye bir şey bu ülkede hiç olmamıştı. 80'li yıllar boyunca açlık grevleri en temel direnişlerden biri oldu, gün geldi, açlık grevleri, halkın elinde silaha dönüştü. Ölüm

oruçlarını tanıdı Türkiye. Şimdi feda eylemleriy-le tanıştı.

Fidan'ın, Gültekin'in, Uğur'un, Nail'lerin kahramanca eylemleri nezdinde, devrimcilerin iradi olarak ölümün üstüne gidebileceğini, düşmana darbe vurmak için, kendi canını ortaya koyabileceğini gördü.

Hem emperyalizme, faşizme karşı savaşmaktan, devrimden, demokrasiden, sosyalizmden söz edip, hem de mücadele biçimlerine sınır koymaya kalkanlar, kendi statükoları içinde yaşayanlardır. Mücadele biçimlerine **konulacak tek sınır,**

Ahmet İbili

Halil Önder

Fidan Kalşen

devrimci değerler ve ilkelere. Halka zarar veren eylemler, bu sınırların en önemlisidir. Ama feda zaten devrimci savaşın **doğasında** olan bir şeydir. Feda eylemleri, savaşın doğasına uygun olarak, savaşın içinde bulunduğumuz anında, düşmanın zulmünün karşısına dikilmenin, düşmandan hesap sormanın bir biçimi olmuştur. Bu anlamıyla da ADALET'tir feda. HESAP SORMAK'tır. Gültekin, Uğur, bedenlerine sardıkları bombalarla çok açık bir şey söylüyorlar: Hayır diyorlar, yoldaşlarımızı katledeemezsiniz. Katlettiğinizde bunun hesabını vereceksiniz. Hayır diyorlar, halkımıza zulmedemezsiniz. Sizin şiddetiniz varsa, bizim de şiddetimiz var. Feda savaşçıları **"Hayır!"** diyorlar, **"zulmettiğiniz sürece, asla rahat uyuyamayacaksınız yataklarınızda."**

Hayır diyor Fidan; yoldaşlarımızı katledeemezsiniz. Benim cesedimi çiğnemenin yoldaşlarıma dokunamazsınız diyor. Hayır diyor, bizi ölüm tehdidiyle teslim alamazsınız. Ve ölümü alıp düşmanın yüzüne çalıyor.

Yeryüzünde, bundan daha meşru, bundan daha haklı ve bundan daha kahramanca bir şey olabilir mi?

Fedayı ortaya çıkaran bir kültürdür. İdeolojik bir tavır alıştır. İktidar iddiasıdır. Bu iddiayla savaşıldığı sürece, elbette bir devrimci hareket, bir halk, daha onlarca, yüzlerce yeni eylem biçimi bulacak, daha pek çok gelenekler yaratacaktır.

Savaşın gelenekleri olur. Savaşmayanlar, ancak devrimci gelenekleri mahkum etmeye çalışarak varolmaya çalışırlar.

Savaş sürüyor. Öler, öldürerek, yenerek, yenilerek, ama zafere kadar sürecektir. Şişli Emniyeti'nde kendini patlatan savaşçı, hücrelerinde alevler içindeki savaşçı, zafere açılan kapılardır.

Devrim, yüzlerce biçimde savunulur. Yüzlerce eylem biçimi, yüzlerce örgütlenme biçimi, yüzlerce direniş biçimi devrimciliği savunmanın

şu veya bu andaki aracı, biçimi olur. Hepsisi, yerinde, zamanında doğrudur.

Devrim, halk, vatan, bazen ancak ölereksavunulur.

Devrimcilik, pek çok şeyi yapmanın, pek çok şeyi göze almanın yanı sıra, işte bu sonuncusu göze alındığında, tam anlamına kavuşur.

Ölüme yattılar. Çünkü; "Hiç bir ideal, uğrunda ölünecek kadar değerli değildir" diyen burjuva ideolojisini, "ne olursa olsun yaşamak lazım" diyen uzlaşmacı, kaypak küçük burjuva ideolojisini değil, devrimci ideolojiyi savunuyorlardı. Savundukları düşünceleri, idealleri, **uğruna ölünecek** kadar değerli ve önemliydi.

Katledilebilecekleri ihtimaline karşı, teslim olmayı reddettiler. Çünkü; biliyorlardı, teslimiyetin sonu yoktur. Kabul edilen bir dayatma, bir diğerini davet eder. Hayır, hiç kimse onlardan üslerinde veya hapishanede kuşatılmışken bile, "teslim oluyoruz... Biz yokuz" sözünü duymayacaktı.

Kendilerini yaktılar. Çünkü; yoldaşlarını zulümden kurtarmak için kendilerini acıların en büyüğünün içine atabilirlerdi. Yoldaşlarını uğruna ölebilecekleri kadar seviyorlardı. Yoldaşlarını korumak, o anda, halkı savunmakla, vatani savunmakla, zulmü durdurmakla özdeşleşmişti.

Tutsak olmadıkları halde dışarıda ölüme yattılar. Çünkü; talepler haklıydı. Talepler halkındı. F tipleri yalnız tutsaklara değil, tüm halkı teslim almanın bir aracıydı... Öyleyse, neden yalnızca içeridekiler ölecekti. Öyleyse kavga içerinin ve dışarının bir ve aynı kavgasıydı. Öyleyse, onlar da, içerideki gibi ölüme yatabilmeli, ölüme ve kavgayı ve zaferi paylaşmalıydılar.

Tahliye edildikleri halde, dışarıda ölüm orucunu sürdürdüler. Çünkü; "kişisel" bir kurtuluş, kişisel bir çözüm peşinde olmamışlardı hiç bir zaman. Devrimcilikleri, baştan bunun reddiydi zaten. Birlikte başladıkları kavgayı, sonuna kadar birlikte sürdüreceklerdi.

Bedenlerine bombaları sarıp kendileri-

İbrahim Erler

ni patlattılar; Çünkü; Pervasızca katledenler, halkın hak ve özgürlük arayışına zincir üstüne zincir vuranlar, ülkeyi yasaklarla ve döktükleri kanla cehenneme çevirenler, halkın ve devrimcilerin çaresiz olmadığını görmeliydi. Ölümü yeniler asla çaresiz ve silahsız kalmazdı.

Feda savaşçıları, böyle böyle diyerek, böyle böyle yaparak, alt üst ettiler kalıpları, statükoları, bencillikleri, kaçkınlıkları yıktılar, savurdular. Devrimciliği en parlak, en güçlü haliyle gözlerimizin önüne, bu ülkenin gündemine getirip koydular.

“Ölümü kutsamak”tan başlayıp “devrimci olunca illa ölmek mi lazım”a kadar uzayan bir dizi basit, kaba itirazın sahipleri, ölüm ve yaşama işte bu gerçeklerle birlikte bakmadıkları için bu yanılgıya düşüyorlar.

Devrimci ölmeyi istemez; ölmek için savaşmaz, ama o **gerektiği anda, gerektiği yerde** ölmesini bilendir.

Gerektiği an ve gerektiği zaman... Anahtar kelimeler bunlardır. Gerektiği anda ve zamanda en koyu gizlilik koşullarında yaşamak ve gerektiğinde, tutuklanacağın kesin olan bir yere, eyleme gitmek; gerektiğinde devrim için kendini korumak ve gerektiğinde kendini yine devrim için ateşe atmak; bunlar hep devrimciliğin gerekleridir. “Ölümün kutsanması” değildir bu. “Ölümün kutsanması” çarpık bir bakıştır ve mantıksızcadır.

Bir başka örnek üzerinden bakın bu mantıksızlığa; İşkenceyi kim isteyebilir, ama devrimcilik işkenceyi göze almaktır; sonunda işkence göreceğin kesin olan işler yapmaktır. Her devrimci işkenceyi göze almalıdır, düşmanla yüzyüze kaldığı o mücadele alanına düştüğünde, ucunda daha fazla işkence bile olsa, direnmelidir. Kim, bu noktada **“işkencenin kutsanması”** diye bir tartışma yapabilir?

Nail Çavuş

“Ölümün kutsanması” teorileri, gerçeğin karşısında, hayatın ve mücadelenin zorunlulukları karşısında işte bu kadar dayanaksız ve güçsüzdür. İdeolojik, politik zayıflığı bir

yana mantıksal bir temeli bile yoktur. Tarih biliminin penceresinden bakıldığında, anti-bilimseldir. Solda, bu mantıksızlığa, bu anti-bilimselliğe savruluşun nedeni ise, **“bilgisizlik”** değil, mücadelesinin, devrimciliğin gereklerinden kaçıştır.

Gerektiği anda, gereken yerde, gerekeni yapmaktır devrimcilik.

19 Kasım 2000, ölüme yatmanın gerektiği andı. **19 Aralık 2000** gününün sabahında, hapis-haneler, ölebilmenin gerektiği yerdi.

2001 Ocak, Şubat, Mart, Nisan, Mayıs, Haziran... 2002... F tiplerinin hücrelerinde, zulmün işkencehaneye çevirdiği hastanelerinde, ölümün üstüne üstüne yürümenin, ölümün ardından koşmanın gerektiği zamandı. **2001’in Haziran’ında**, düşmanın tahliyeler manevrası başladığında, içeride başlanan ölüm yürüyüşünü, dışarıda sürdürmenin zamanıydı. Düşmanın tümn halkı sindirmeye çalıştığı, suskunluğu egemen kıldığı, Armutlu’da kan döktüğü günler, dışarıda ve hücrelerde bedenleri tutuşturmanın zamanıydı...

F Tipine karşı çıkarken, ölüme yatarken, yarılar, yakılırken, zorla müdahaleyi reddederken, tek bir şeyi söylediler; **biz ne faşizmin zulmüne, ne burjuvazinin ideolojisine teslim olmayacağız, ideallerimizle, düşüncelerimizle yaşayacağız...** İdeallerini, düşüncelerini savunurken, boyun eğmezken, asla ödeyebilecekleri bedellerin hesabını yapmadılar. Fütursuz, cesur ve yalındılar.

Çünkü onlar devrimciydi.

Devrimciyi tanımlayan en temel öğelerden birincisi; ideolojidir. Bu öylesine belirsizleştirilmiştir ki, devrimcilik sıfatı altında Avrupa emperyalizmini savunmak, küreselleşmecilik, devrimci örgüte karşı çıkmak doğal karşılanır olmuştur. Emperyalist demokrasi savunuculuğu, devrimcilik diye yutturulmaya çalışılmaktadır.

Emperyalist demokrasiyi savunmak, bir siya-

Berrin Bıçkılar

Yasemin Cancı

Olaylara, eylemlere burjuvazi gibi bakıyor, komplo teorileriyle açıklıyor, alenen işbirlikçi politikalar, “taktik” diye pazarlanıyor. Devrimciliğin **nirengi noktaları**, ideolojik planda bile böylesine yerinden oynatılmıştır.

Devrimcilik demokratlaştırılmıştır. “Ünlemler”lik, devrimciliğin yerine geçirilmeye çalışılmıştır. Ve giderek herşey, “ünlemler” hale getirilmiştir. Öyle devrimciler, öyle komünistler, öyle sosyalistler var ki, yanına ünlem koymazsanız veya o kelimeyi **tırnak** içine almazsanız, kavramın kendisine haksızlık yapmış olursunuz.

Devrimci, bulunduğu her çağda, bulunduğu her yerde, bağımsızlıktan, özgürlükten yanadır. Zulme karşıdır. Köleci dönemin devrimcisi köleliliğe karşıdır, kölelerin özgürlüğünden yanadır. Feodal dönemin devrimcisi, pa-dışahlara, krallara, senyörlere, ağalara karşıdır. Emperyalizm döneminin devrimcisi ise, tartışılmaz bir biçimde emperyalizme karşıdır, “**anti-emperyalist**”tir. “**Kapitalizme**” tartışmasız karşıdır. Yeni sömürge ülkenin devrimcisi, sömürüye karşı olduğu için uzlaşmaz biçimde, tartışmasız “**anti-oligarşik**”tir.

Devrimciyi tanımlayan temel öğelerden ikincisi; bu ideolojiyle birlikte şekillenen **inanç, ka-**

si tavır olarak anlaşılabilir, bir tercih olabilir, ama bu tercihte bulunan artık **devrimci olmaktan çıkar.** Bizde, çıkmıyor. Hem emperyalist demokrasiyi savunuyor, hem kendine devrimciyim diyor ve hem de bu, çevresinde de böyle kabul ediliyor.

“Niye ölüyorsunuz?” demek, niye mücadele ediyorsunuz demekle özdeşir.

“Ölmeyin!” demek mücadele etmeyin demektir.

“Şiddete başvurmayın!” demek, faşizme karşı savaşmayın demektir. Bağımsızlıktan, demokrasiden, sosyalizmden vazgeçin demektir.

“Kendinizi feda etmeyin” demek, ideallerden vazgeçştir.

rarlılık, cüret gibi öğelerdir. **Bir marksologla devrimciyi ayırdeden budur.** Ortada kendine marksist diyen çok sayıda kişi vardır, ama onların bir çoğu da devrimci değildir. Peki kendine marksist diyenin devrimci olup olmadığına nasıl karar veriyorsunuz, denilirse, cevabı işte bu öğelerdedir.

Devrimcinin idealleri, hedefleri kolaylıkla ve kendiliğinden gerçekleşebilir cinsten değildir. Devrim bir düzen değişikliği, bir iktidar değişikliğidir ve dünyanın egemen sınıfları, bu değişiklikleri, dünya halklarına pahalıya maletmek için sınırsız bir zulüm uygulamaktadırlar.

Zulüm karşısında ideallerini, hedeflerini savunma cesaret ve kararlılığının gösterilemediği yerde, devrimcilik biter. Çünkü, **ideallerden vazgeçilmiştir.** Zulüm onun inancından daha üstün gelmiştir. Onun devrimciliğinin temel ayaklarından biri çökmüştür. devrimciliğin nedeni ortadan kalkmıştır. Yozlaşmanın, çürümenin, bozulmanın kaynağı işte bu temelsiz, köksüz devrimciliktir. Artık devrimcilik yapmıyor, beyninde ve yüreğinde devrim dair hiç bir şey yok, yaşamının devrimle ilgisi yok ve ancak, hala ortada devrimciyim diye dolaşıyor. İşte bozulma bu.

Feda, işte böyle bir bozulma karşısında saf devrimciliğin ifadesidir.

Fidan Kalşen’in katliam saldırısı karşısında alevlerin içindeki dimdik duruşu, işte bu yüzden devrimciliğin en özlü tanımıdır. Ahmet İbikli’nin, Aşur Korkmaz’ın, Hasan Güngörmez’in, Murat Özdemir’in, Halil Önder’in, Yasemin Cancı’nın kurşun, bomba yağmurları

Eyüp Samur

altında zulmün önünde boyun eğmeyi reddedişleri, **devrimciliğin manifestosudur**. Böyle bir katliamın ardından ve hücrelere atıldıkları halde, tutsakların ölüm orucunu sürdürüşleri **devrimciliğin manifestosudur**. **Gülsüman'ların** dışarıda ölüme yatışları, **Uğur'lar, Gökhan'lar, Sevgi'lerin** tahliye oldukları koşullarda ölüme yürüyüşü sürdürmeleri, **devrimciliğin manifestosudur**. **Gültekin'lerin, Uğur Bülbul'lerin** sınıf ki niyle her koşulda düşmandan hesap sormaları, **devrimciliğin manifestosudur**.

Bu ülkede bu manifestolarla devrimcilik yapılacak. Bu ülkede böyle devrimcilik yapılacak. Nasıl ki, komünist manifesto yadsınarak devrimcilik olmazsa, bu manifestoların dışında da bir devrimcilik yoktur.

Feda savaşçıları, işte bu manifestoları sığırdılar büyük direnişe. Devrimcilik onlarla daha da büyüdü, daha da güzelleşti, daha da yücelti.

Türkiye devrimcileri, dünya halklarının mücadele tarihine, eşsiz bir direniş destanı daha yazmanın gururunu taşıyor. Bu ülkenin devrimcileri, dünya halklarının sosyalizm düşünün ve devrim idealinin asla yokedilemeyeceğini bir kez daha gösterdiler tüm dünyaya. Zulmün ortasında tarihe düşülen not, dünya ve Türkiye halklarına direnme ve savaşma gücü verecektir.

Bu ülkenin devrimcileri, bu uzun direnişin kanlarına vursunlar kendilerini. Direniş ve feda savaşçıları, devrim ve devrimcilik iddiasını taşıyan tüm partiler ve tek tek kişiler için arınma, dirilme yolunu gösteriyor.

Stratejiler, politikalar, taktikler daha çok tartışılacaktır. Ama devrimciliğin en temel değerleri, en temel ölçüleri **tartışılır olmayacaktır**. Tartışan, belirsizleştirmeye çalış-

şan, karşısında direnişi bulacaktır. Ben devrimcilik yapıyorum diyen, **“mevsimler boyunca içeride ve dışarıda direnenler gibi yapıyor musun?”** sorusuyla karşılaşacaktır.

İçeride ve dışarıda, feda eylemleriyle süreklileşen direniş, Türkiye devriminin yenilmezliğinin simgesidir. İçeride ve dışarıda, tereddütsüz ölüme yürünüyor. İçeride ve dışarıda, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağı ölümlerle dalgalandırılıyor, yoldaş

başlılığı, halk ve vatan sevgisi, ölümlerle destanlaşıyor. İçeride ve dışarıda, dost ve düşmana, devrimcilik işte budur ve bu devrimciliği asla teslim alamazsınız diye haykırılıyor. İçeride ve dışarıda, tarihin ve teorinin tüm birikimi, bir direnişin içine sığdırılıp feda eylemleriyle anlatılıyor.

Biz devrimciyiz! Ölürüz yenilmeyiz.

Biz devrimciyiz! Ölürüz vazgeçmeyiz.

Biz devrimciyiz! Tanıyın bizi.

İnancın, kendini fedanın, kararlılığın, fedakarlığın, halk ve vatan sevgisinin doruğunda sürdürülen uzun direniş, bu ülkede devrimcilerin onur, gurur dolu tarihidir.

Halkımızın karşısında başımız her zamankinden dik, alnımız açık. Artık her devrimci, bu ülkenin, halkımızın kurtuluşu için tek alternatifin devrimciler olduğunu daha büyük bir güvenle söyleyecektir.

Ölenler, öldüler yenilmediler.

*Ölmesini bilmeyenler,
mücadele adına, devrim adına,
haklar ve özgürlükler adına,
hiç bir bedel ödeyemeyenler,
ölmediler, ama yenildiler.*

Hasan Güngörmez

Murat Özdemir

**Kızıldere adın ahire kalsın
Mahir yoldaş şanın ahire kalsın
Halklar düşmanını sarsın kuşatsın
Kızıldere sana biz de geliriz
Mahir Yoldaş sana biz de geliriz**

**Gazetede yalan radyoda yalan
Oligarşik dikta zehirli yılan
En önde savaşır önderimiz Çayan
Kızıldere sana biz de geliriz
Mahir Yoldaş sana biz de geliriz**

**Bizler halkımızın özgürlük ışığıyız
Tükenmeyen Mahirlerin kanıyız
Hey Mahirlerin kanıyız**

**Mahir Hüseyin Ulaş'ı bir daha anmak için
Birleşelim yoldaşlar faşizmi yenmez için
Hey faşizmi yenmek için**

**Devrim bayrağını göklere yükseltelim
Bugün zafer günüdür savaşmanın günüdür
Hey savaşmanın günüdür**

Ben UĞUR BÜLBÜL...

Düşmanın beyninde bir bomba gibi patlayacağım

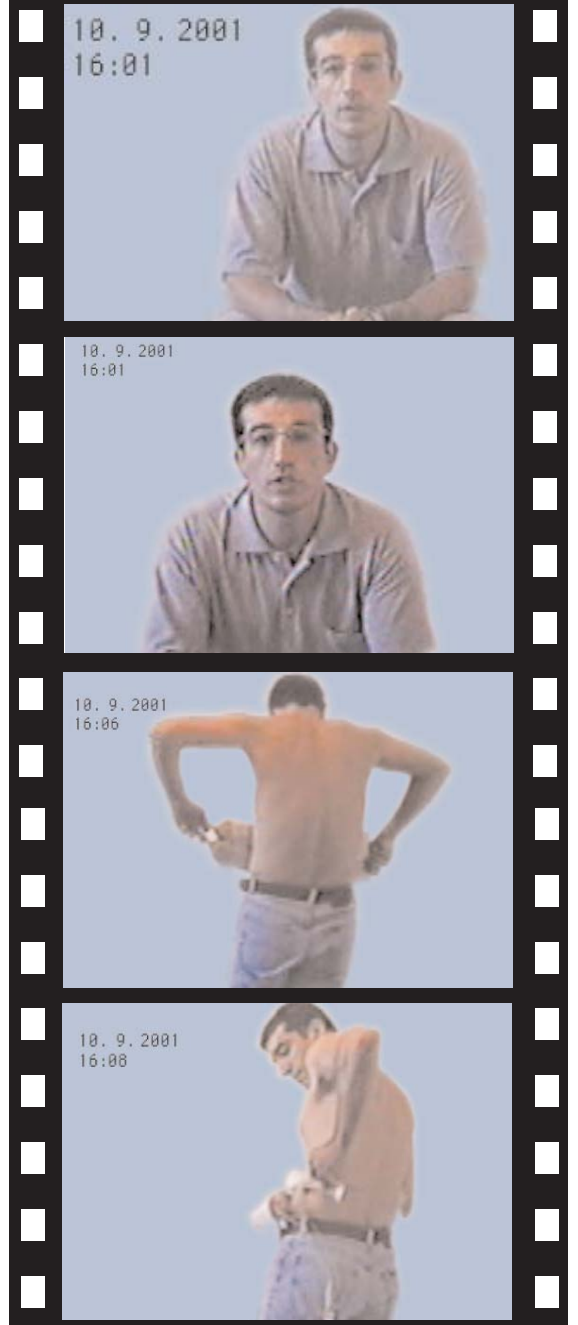
Faşizmden hesap sormak için; 10 Eylül 2001 tarihinde bomba yaptığı bedenini Tak-sim'de patlatan yoldaşımız, feda savaşçımız Uğur Bülbül'ün eyleminden hemen önceki konuşması ve görüntüleri...

“Merhaba

Ben UĞUR BÜLBÜL. Ben DEV-RİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ ailesinin bir ferdiyim ve bu ailenin ferdi olmaktan onur duyuyorum.

Bugün Türkiye’de çok büyük bir **savaş yaşanıyor**. Bu savaşın bir cephesinde emperyalistler ve işbirlikçileri, bir

cephesinde açlığa yoksulluğa mahkum edilmek istenen halklar. Bugün işbirlikçi Hükümet, IMF politikalarını hayata geçirebilmek için 19 Aralık'ta devrimcilerin bulunduğu tüm hapishanelere bir operasyon düzenledi. Onlarca arkadaşımızı katletti, işkenceden geçirdi. Amaç, IMF politikalarını hayata geçirmekti. Yani **halkı teslim almak**tı. Halkı teslim almanın yolu ise **devrimcileri teslim almaktan geçiyordu**.

Devrimciler emperyalizmin iradesi karşısında geri adım atmayarak kararlılıklarını gös-termek için bedenlerini ölüme yatırdılar. Ve 11 aydır ölüm orucundalar. Bu süre içerisinde yaklaşık 64 tane arkadaşımızı, yoldaşımızı şehit verdik. **Bugün bunların hesabını sor-mak için bir eylem yapacağım**.

Fazla söze gerek yok. Biz haklıyız ve bu haklılığımızı ölümüne dek savunacağız. Amacımız tüm dünyayı, ülkemizi yaşanabilir bir duruma getirmek. **Emperyalizme karşı savaşmak**.

Yaklaşık bir kaç saat sonra düşmanın beyninde bir bomba gibi patlayacağım. Çok heyecanlı olduğum için fazla bir şey söyleyemiyorum. Zaten **fazla söze de gerek yok**. Bana bu görevi verdiği için Partime teşekkür ediyorum.

**YA ÖZGÜR VATAN, YA ÖLÜM
KAHROLSUN EMPERYALİZM
KAHROLSUN IMF, YAŞASIN
TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE”**

ALEVİLİK VE DİRENİŞİMİZ

**Yüzyıllardır ezilen ve yoksul bırakılan Alevilerin,
Yüzyıllardır ezilen ve yoksul bırakılan her inançtan, mezhepten,
milliyetten halkın;
ZULME KARŞI DİRENİŞ BAYRAĞI,
KURTULUŞ CEPHESİYİZ**

Her direnişinin alnında kızıl bir bant... Devrimci basında yayınlanan fotoğraflarda, TV'lere yansıyan görüntülerde, herkes buna tanık oldu. Ölüm orucu direnişinin simgesiydi alınlardaki kızıl bantlar.

Tutsak anaları da beyaz başörtülerinin üstüne sardıkları kızıl bantlarıyla simgeleştiler. Gururlu, dik başlarıyla şehit Gülsümanlar, Şenaylar o görüntülerle belleklerde yer ettiler.

Yine ekranlara yansıyan görüntülerde semah çekiyordu tutsaklar. Direnişçilerin, şehitlerin bir kısmı da alevi kökenliydi.

Bütün “belirtiler” tamamdı; büyük analizciler buyurdu ki, alevi inanç ve gelenekleri damgasını vuruyordu bu direnişe... Burjuva medya, bir süre de direnişin bu yanı üzerinde oynayıp durdu.

Bu yorumlar, evet, gerçeğin bir yanını yansıtıyordu. Ama gerçeğin bütününü de gizleyen bir yanı vardı. Dolayısıyla, direnişte, “aleviliğin” öne çıkarılması, bir tesbit, bir tahlil yapmanın ötesinde çoğu kez kasıtlı, amaçlıydı. Bunları yazımızın ilerleyen bölümlerinde açacağız.

19-22 Aralık 2000 tarihi büyük katliama karşı büyük direnişin adıdır. Toplumlar tarihinin yazdığı büyük zulümlere karşı büyük isyanların günlerinden biridir.

**Zulüm ve isyan...
Katliam ve direniş...**
Bunların yan yana geldiği yerde egemenler ve halk vardır. Bunla-

rın yan yana geldiği yerde ezenler ve ezilenler vardır. Bunların bir araya geldiği yerde faşizm ve devrimciler vardır. Bunların yanyana geldiği her yerde, zulmün karşısında Cepheliler vardır. İşte bu nedenle, zulme karşı direnişin olduğu her olayda Parti-Cephe tartışıldı, tartışılmaya devam edecektir.

Kitlesel kahramanlıkların yaratıldığı her direnişte, yoksul gecekonduların isyan, acı ve öfkeyle yanıp tutuştuğu her ayaklanmada Cephe tartışılacaktır. Ayaklanmaların, direnişlerin, halkın devletle karşı karşıya geldiği her olayın “altından DHKP-C çıkmaya” devam edecektir. Bu, halk hareketi olmanın gerçekliğidir.

Alevilerle Cephe Arasındaki Bağ

Doğrudur, Alevilerle devrimciler arasında, özel olarak da Alevilerle Cephe arasında kopmaz bağlar vardır. Bu bağ, kökleri yüzyıllar öncesine uzanan, otuz iki yıllık mücadele boyunca da pekişen bir bağdır. Bu bağın tarihsel, sosyal, ekonomik, kültürel pek çok yanı vardır. Bu bağ en çok; **zulüm, açlık ve isyanda** ifadesini bulur.

Bu bir gerçek, nesnel bir olgu.

Bunun karşısında devlet, ne tarihi yokedebiliyor, ne bu sosyo ekonomik koşulları değiştirebiliyor, ne de baskılardan, yasaklardan, zulümden vazgeçiyor. Bunun yerine demagojilere, provokasyonlara, bölüp-parçalamaya başvuruyor.

Ölüm orucunun gündemi belirler hale geldiği Aralık ortalarında ve 19 Aralık'tan sonra, özellik-

Uğur Türkmen

le savaşçımız Gültekin Koç'un feda eylemiyle daha da fazla tartışılır hale gelen **Aleviler-Cephe ilişkisinin özü** de esas olarak buradadır. Ezici, büyük çoğunluğuyla, yoksul halktır, zulüm görendir Aleviler. Cephe de yoksul halkın örgütüdür, tüm ezilenlerin kurtuluş cephesidir. O'nun isyanı yoksul halkın isyanıdır.

Aleviler, tarihleri boyunca Anadolu topraklarında katmerli bir sömürü ve zulümle karşı karşıya kaldılar. Tüm inançlardan, milliyetlerden halklarımızın yaşadığı zulümü, onlar daha koyu yaşadılar, kıyımlardan geçirildiler, dağ başlarına sürüldüler. Alevi halkımızın bu zulme ve yoksulluğa karşı cevabı; isyan oldu, ayaklanma oldu. Anadolu tarihindeki tüm ayaklanmaların içinde yeraldı, destekleyeni oldular. Bu ayaklanmaların temelindeki mezhep, din değil, yoksulluğa karşı eşit bir düzen, zulme karşı adalet isteğiydi. Milyonlarca yoksul halk gibi aleviler de binlerce yıldır bu özlemle yanıp tutuşmaktadır.

Böyle bir düzeni yaratmak için savaşan direnen, bugün Cephe'dir. Pir Sultan'ların, Babailerin, Bedrettinlerin isyanı ve isyan nedenleri Cephe'nin savaşıyla sürüyor. Cephe, Anadolu'nun direniş ve isyanlarından beslenerek büyüyor, yenilmezleşiyor.

Alevilik ve Cephe arasındaki bağ işte böyle tarihsel, ekonomik ve kültürel bir bağ olduğu ve bu bağ, düzen açısından bir tehlike oluşturduğu için, bu bağı koparmak, çarpıtmak amacıyla ideolojik, politik, polisiye pek çok yöneme başvuruldu, baş vuruluyor.

"Ölüm orucu... alevilik... DHKP-C..." arasındaki bağın burjuva basının köşelerinde dahi tartışılmaya başlandığı günlerde, bu devletin bir bakanının söylediği sözler, bunu çok açık şekilde ortaya koyuyordu.

MHP'li Bakan Osman Durmuş, o günlerde, Diyarbakır'daki Hizbullah eyleminden sonra yaptığı bir açıklamada, konuyla hiçbir ilgisi yokken, şöyle demişti: **"Alevileri seviyoruz ama, Aleviler adına terör yapan DHKP-C'yi sevmiyoruz..."**

Bu kısacık cümlede, egemen sınıfların aleviler, devrimciler, aleviler ve Cephe arasındaki ilişki, devrimcilerin mücadelesi üzerine sürdürülen

Pir Sultan'ların, Babailerin, Bedrettinlerin isyanı ve isyan nedenleri Cephe'nin savaşıyla sürüyor...

Alevilik ve Cephe arasındaki bağ tarihsel, ekonomik ve kültürel bir bağ olduğu ve bu bağ, düzen açısından bir tehlike oluşturduğu için, bu bağı koparmak, çarpıtmak amacıyla ideolojik, politik, polisiye pek çok yöneme başvuruldu, baş vuruluyor.

tüm karşı-devrimci propagandayı görmek mümkündür, ki Osman Durmuş'un niyeti de budur.

"Alevileri seviyoruz" diyor; yalan. Tarihleri boyunca devrimcilere, devleti desteklemeyen herkese, dolayısıyla Alevilere hep düşman oldular. Hep onların kanını döktüler. Maraşlar, Çorumlar, Sivaslar, Gazi'ler en bilinen örnekleridir sadece.

"Aleviler adına terör yapan DHKP-C" diyor.

Yalan. İki kere yalan.

Bir, devrimcilerin mücadelesi terör değil.

İki, devrimcilerin mücadelesi sadece alevi halkı adına sürdürülen bir mücadele değil.

Onlar, terör demagogileriyle, devrimcileri terörist olarak gösterip, Alevi halka da, **"sakın terörü desteklemeyin"** diye baskı kurmak istemekteler.

Tek bir doğru var söylediğinde. **"DHKP-C'yi sevmiyoruz"** diyor.

Doğru, sevmiyorlar. Onun için katlediyorlar, F tiplerine atıyorlar, alevisiyle, sunnisiyle halkı örgütlememizi istemiyorlar.

Doğru, sevmiyorlar.

Çünkü, biz onların faşist düzenlerine, zulümlerine karşı savaşıyoruz.

Çünkü biz onların baskı altında tuttukları tüm halk kesimlerini özgürleştirmek için savaşıyoruz.

Veli Güneş

Zulme karşı direnenleri sevmezler. Gelenekleri, mayaları zulme karşı direnişle yoğrulmuş Alevileri sevmezler.

Çünkü onlar örgütlendiklerinde, devrimcilerle bir olduklarında, bu düzen için en büyük tehlikelerden biri haline gelebilir. Korkuları ve düşmanlıkları bundandır. Nasıl ki, katliamların, inkarın nedeni buyusa, mahkemelerin alevilerin örgütlenmesini yasaklamasının nedeni de budur.

Çünkü, biz onların sonunu hazırlıyoruz.
Niye sevsinler bizi?

Saydığımız bu nedenlerle, Alevileri de sevmezler. Çünkü aleviler de, bu toprakların gördüğü en büyük halk ayaklanmalarının yaratıcısıdır.

Aleviler, yüzyıllardır hep zulme, Durmuş'ların atalarına karşı oldular. Durmuş'ların ataları Yavuz Selim'ler, Hızır Paşa'lardır.

Onlar alevileri sevmezler, ama sevebilecekleri bir alevi türü vardır: Herşeyleriyle bu düzenin hizmetine girmiş, Alevi halkı da zulme karşı olmaktan çıkarıp zulüm ve sömürü düzeninin saflarına çekmeye çalışan alevileri severler.

İçlerinden aleviliğin "a"sına bile kin beslerken, MHP'si de, SP'si de, AKP'si de, DYP'si de, CHP'si de böyle alevileri el üstünde tutarlar.

Ama zulme karşı direnenleri sevmezler. Gelenekleri, mayaları zulme karşı direnişle yoğrulmuş Alevileri sevmezler.

Çünkü onlar örgütlendiklerinde, devrimcilerle bir olduklarında, bu düzen için en büyük tehlikelerden biri haline gelebilir. Korkuları ve düşmanlıkları bundandır. Katliamların, inkarın, yasaklamaların nedeni de budur.

Aşur Korkmaz

**Alevilik,
direniş
gelenegini ve
bu geleniğin
devamı olan
direnişi
savunmaktır.**

Gültekin Koç

Bakan Durmuş'un bu açıklaması ve burjuva medyada benzer yorumların çıkması üzerine, kimi alevi dernekleri, tam da iktidarın istediği noktaya savrulup, kendilerinin "şiddet"le, "DHKP-C'yle" ilişkilerinin olmadığını kanıtlama gibi beyhude bir çaba içine girdiler. "Alevilerin şiddetle ilişkisi yoktur" gibi anlamsız, tarih bilmeden, şiddeti yaratanın kim olduğuna bakmadan savunmaya geçtiler.

Şiddet deniyorsa, önce bu düzenin yüzyıllardır başta alevi halk olmak üzere tüm halka uyguladığı şiddeti sorgulayamadan savunmaya geçmek, icazet dilenmektir. Bu anlayışla alevi halkın haklarını savunmak bir yana, en küçük bir demokratik hak dahi savunulamaz. Devlet her zaman bu tür demagogiler yapar, kendine ilerici, demokrat, devrimci diyenlerin, aleviliği temsil etme iddiasında olanların bunun karşısında yapacağı şey; suçluların psikolojisiyle "kendini aklamaya çalışmak" değil; aleviliğin zulme karşı direniş olan özünü savunmak, onların demagogilerine prim vermek yerine, devletin gerçek yüzünü anlatmaktır. Kendini aklamayı gerekenler, ne aleviler, ne devrimcilerdir; kendini aklamayı gereken, verilecek bir hesap varsa, hesap vermesi gerekenler, yüzyıllardır katledenler, halka karşı şiddet uygulayanlar, inançları, düşünceleri yasaklayanlardır.

Burada Pir Sultan Abdal derneklerinde, çeşitli Cemevlerinde temsil edilen anlayışla, Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan'dan Feri Altun'a kadar uzanan alevicilik sahtekarları arasında bir fark koymak gerekir elbette. Birinci olarak saydıklarımız, kendi iddialarının misyonlarının gereği olarak direnişe sahip çıkmak sorumluluğundadırlar. Onların Durmuş'lar karşısında "savunma"

Uğur Bülbül

konumuna geçip faşist katillere kendilerini kanıtlamaya çalışmaları, misyonlarından, sıfatlarından ve alevilikten bir uzaklaşmayı ifade eder.

İzzettin Doğan'ların halkın mücadelesi, direnişleri karşısında ne yapacaklarını tahmin etmek ise zor değildi za-

ten. Onların direnişle, feda eylemleriyle gelişen bu tartışmaya, katılımında denilebilir ki, hiçbir yenilik, özgünlük yoktu. Onlar direnişi, şiddeti, halkın direnme hakkını anlamaktan uzak, düzen içindeki yerlerine halel gelmemesi düşüncesiyle katıldılar bu tartışmaya.

Bu, her zaman yaptıklarıydı: Alevi halk ne zaman hakkını aramak için sokağa çıksa, zulme isyan etse onlar hep oradaydı ve “*susun, soğukkanlı olun, sağduyulu olun, başkaldırmayın*” demekle görevliyidiler. Onlar, bu teslimiyetçiliklerine rağmen, aynı zamanda Alevi inancını en çok istismar edenlerin başında gelenlerdi. Bu nedenle “**Alevi Bezirganları**” deniyordu zaten onların adına. İmam Hüseyin'in karşısına da çıkıp itaat buyurdular, Gazi halkının karşısına da çıkıp “bu devlet bizim” dediler. Katleden, “bizim” dedikleri devletti.

Zulme boyun eğmeyişiyle, inancını, geleneğini, direnişini en koyu karanlıklarda bile sürdüren yüzlerce yıllık Alevi tarihine ihanet etmeye devam ettiler. 28 insanımızın yakıldığı, kurşunlandığı bir katliamı lanetlemek yerine, direnerek şehit düşenler ve devrimciler için “*devletle aramızı soğutmak istiyorlar*” diye açıklamalar yaptılar.

Aleviliğin özünü savunan, devrimci olacaktır.

Zulmün, yasakların olduğu yerde, halk kendini savunacaktır. Bunun için üzerine şiddetle gelindiğinde şiddete de başvuracaktır. Devletin demagogileri bu meşruluğu yokedemez.

Zulmün olduğu yerde direniş de hep olacaktır.

DHKP-C ve aleviler arasındaki bağın, en çok da Gültekin'in feda eyleminin ardından tartışılması-nda da, halkın zulüm karşısında adalet aramasını engellemeye çalışma vardır.

Aleviliğin tarihi budur. Aleviler, Osmanlı zulmü karşısında, cumhuriyet dönemi zulmü karşısında, gün gelmiş, darağacında “ille de şah” deyip direnmiş, gün gelip, silahlanıp dağlara çıkmış, gün gelmiş, şehirleri kasabaları ele geçirip kendi kaderine hükmetmeye çalışmıştır.

Olması gereken de budur. Bunları aleviliğin tarihinden çıkardığınızda, genel olarak bir halkın tarihinden bunları çıkardığınızda geriye ne kalır?

Alevi, sunni, Türk, Kürt tüm Anadolu halklarının yüzyıllardır başvurduğu her türlü direniş, ayaklanma, şiddet meşru olmuştur. Çünkü halk, ayaklanmaya, şiddete hiç bir zaman durduk yerde başvurmamıştır. Açlık ve zulüm, boğazına kadar geldiğinde, açlıktan ve zulümden kurtuluşun yolu olarak görmüştür bunu.

Sivas'ta, Bayrampaşa'da yakanlar, bizi nasıl şiddete başvurmakla suçlayabilirler? Peki yakılan, katledilen halk ne yapacak? Nasıl hesap soracak? Nasıl adaleti uygulayacak?

DHKP-C ve aleviler arasındaki bağın, en çok da Gültekin'in feda eyleminin ardından tartışılmasında da, halkın zulüm karşısında adalet aramasını engellemeye çalışma vardır.

Halk katledilsin, yakılsın, ezilsin, şiddete uğrasın, bir sorun yok, ama halk şiddete başvurunca, “şiddet” “vahşet” diye ayağa kalkarlar. Devrimciler, şiddete başvurmasa, alevilerin yoksulluğunu, inançlarının yasaklandığını hatırlamayacaklar.

Devlet şiddete başvururken, “şiddet”i tartışmayanlar, “şiddete ne kadar karşı oldukla-

Ali Rıza Demir

Bu tarih hiçbir şekilde unutturamaz. Kırımlar, açlıklar, zulümler ve bunlara karşı sürekli başkaldıran, Anadolu halkının her isyan edişinde zulme karşı isyanın saflarında yer alan bir Alevi halk gerçeği düzenin sürekli korkusudur. Bundan dolayı katliamların ardı arkası hiç eksilmemiş, yasaklar, baskılar gündemde tutulmuş, Gazi'den sonra, daha dün Esenler'de olduğu gibi; yoksulluğa karşı örgütlenme ve isyan potansiyeli taşıyan ve çoğunluğu alevi halkın yaşadığı gecekonduılara saldırılmış, faşistler devreye sokulmuş, halk sindirilmek istenmiş, asimilasyon bunlara atbaşı gitmiştir.

rını" açıklama gereği duymayanlar, devrimciler şiddete başvurduğunda hemen "her türlü şiddete karşı olduklarını" açıklama ihtiyacı duyuyorlar.

Zulme uğrayanların, "biz şiddete karşıyız" demelerinin ne anlamı vardır? Bu, adaletsizliğe onay vermektir. Bu, devletin, sömürenlerin şiddetini meşru görüp, halkın direnme hakkını yok saymaktır. Ve tabii böyle bir anlayışın ne alevilikte, ne de halkların tarihinde yeri yoktur. Bu, Amerika'nın tüm dünyaya dayattığı bir düşüncedir. Tarihi boyunca kendisi halklara en büyük şiddeti uygulamış, her türlü silahı kullanmış ama iş, halkların meşru şiddetine gelince "terör, şiddet" demagojisine başvurmuştur. Bunu yaparken de yine şiddetine gerekçe haline getirmektedir.

Her alanda Amerikancı politikaların uygulayıcısı oligarşi, bunu daha ilkel ve daha demagogik yöntemlerle yapmaya çalışmakta-

Fatma Ersoy

dır.

Ezilenler, ezenlerin bakış açısıyla düşünemezler. Düşündükleri noktada ezilmişliklerini ve zulmü gönüllü kabul ediyorlar demektir.

Gerçeği görüp, sonuçlarını görmezden gelenler bilimsel olamaz!..

"Direniş... alevilik... Cephe..." tartışmasına kimi gazeteciler, aydınlar, sosyologlar da katıldı. Doğru şeyler de söyleyenler oldu aralarında, beynini burjuvazinin yönlendirmesinden kurtaramayıp bilimsel bakmaktan uzak duranlar da.

Gerçeği kısmen tespit edip düzeni uyarannlar oldu. Çoğunluğu gazeteci, yazar, aydınlardan oluşan bu kesim belli sosyolojik gerçekleri dile getirmekle birlikte, tartışmalarının sonucunda çözüm olarak söyledikleri: *aman dikkatli olun, gecekonduılar, aleviler ve yoksul halk potansiyeliyle düzen için tehlikedir. DHKP-C buralarda örgütleniyor* oldu.

Bu "bilimsel değerlendirmelerde" sorun nasıl dile getiriliyor olursa olsun, çözüm olarak ne söylenirse söylensin tartışılan alevilik-sünnilik değil; gecekonduılardır. Gecekonduılarda yaşayan yoksul halktır.

Bir sosyolog yazarın söylediklerini ele alalım. Gecekonduılarda yaşayan Aleviler -ve Kürtler için- diyor ki:

"*Ekonomik açıdan sınıfsal oluşum, kültürel açıdan dışlanmışlıkla birleşince, ortaya çıkan iki unsur vardır: Keskin bir siyasallaşma ve aşırı akımların etkisine açılma... Hatta kullanılmaya açık ciddi bir resim çıkıyor... Bir diğer örnek, DHKP/C'nin Alevi kesimlerle kurduğu temasa ilişkin. Alevi ritüel ve sembollerini benimsiyor,*

Alevilerin devlet tarafından yüzyıllardır sömürüldüğünü, kandırıldığını ve ezildiğini, dolayısıyla devletle uzlaşamayacaklarını ve doğal muhale-

Bülent Çoban

fet oldukları gibi temaları yoğun olarak işliyor...”

Ortaya sosyal bir gerçekliği, bir sorunu koyuyor ama buna karşı halkın bu gerçeğe karşı mücadelesini, direnişi ve örgütlenmesini “*kullanılma*” olarak niteliyor.

Bir bilim adamı hem sosyolojik, sınıfsal gerçekleri ortaya koyup, hem de bu sosyolojik, sınıfsal gerçeğin doğal sonucu olan örgütlenme ve mücadeleyi, baştan düzenin bakışıyla gayri-meşru göremez. Bu en basitinden düzeni eleştirirken diğer yandan düzenin gözüyle bakmaktır. Böyle bakıldığında, yapılan bilimsel bir tahlil yerine, bilimsel verileri değerlendirip “düzeni uyarma” görevini üstlenmektir.

Bu sosyolojik, sınıfsal, bilimsel gerçekleri gören herhangi birinin; düzene-devlete dönüp; *sen yüzyıllardır katlettin, şiddet uyguladın, yoksullaştırdın, inançlarını yasakladın, işte o da örgütleniyor, devrimcilerin yanında yer alıyor* demesi gerekir. Çünkü halkın çıkarına olan, tarihin bilimsel doğrultusuna uygun olan budur. Ama işte bu noktada, ne kadar bilimsel olmaya çalışırlarsa çalışsınlar, mevcut düzeni savunma tavrı, asıl politik tavrı olarak öne çıkıyor.

“*Kullanma*” olarak ifade edilen; Parti-Cephe’nin gecekondulu halkına, yoksullara, alevilere gerçekleri anlatması, tarihlerini unutturmaması, örgütlenin demesidir. Elbe, yüzbinlerce aleviyi katleden bu devletin atası, sahip çıktığı Osmanlı’dan, Yavuz Sultan Selimler’den bugüne halkımızın tarihini onlara anlatacağız. Tarihi unutturulan halk aynı zulümleri yeniden yaşamaya mahkumdur. Elbette buna izin vermeyeceğiz.

Peki bu anlattıklarımızın doğru olmadığı söylenebiliyor mu? Birazcık tarihi bilgisi olan herkes bunların doğruluğunu çok iyi bilir. Ama sorun bu değildir. Devrimciler anlatmamalıdır bunları. Onlar anlatırsa “*kışkırtıcılık*” olur. Onlar anlatır ve Alevileri mücadelenin, örgütlenmenin gereğine

ikna ederse, “*kullanmak*” olur. Böyle bakıldığında da tüm bilimsellik yok olur.

Bu tarih hiçbir şekilde unutturulamaz. Kıyımlar, açlıklar, zulümler ve bunlara karşı sürekli başkaldıran, Anadolu halkının her isyan edişinde zulme karşı isyanın saflarında yer alan bir Alevi halk gerçeği düzenin sürekli korkusudur. Bundan dolayı katliamların ardı arkası hiç eksilmemiş, sürekli yasaklar, baskılar gündemde tutulmuş, Gazi’den sonra, daha dün Esenler’de olduğu gibi; yoksulluğa karşı örgütlenme ve isyan potansiyeli taşıyan ve çoğunluğu alevi halkın yaşadığı gecekondulara saldırılmış, faşistler devreye sokulmuş, halk sindirilmek istenmiş, asimilasyon bunlara atbaşı gitmiştir.

Alevi halkın içinden devşirilen Hızır Paşalar da, İzzettin Doğanlar da düzenin Alevileri yok etme, kimliğini unutturma, onları devlete yedekleme amacına yardımcı olamamıştır.

Kızıl bantlarımızın anlattığı...

Yeri gelmişken “*Alevi ritüellerini kullanma*” olarak ifade edilen, ölüm orucu direnişçilerinin **kızıl bant takmalarına** yeniden değinelim:

Kızıl renk **sosyalizmi** simgeler, direnişçilerimizin, her milliyet ve inançtan, Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Gürcü, ve alevi veya sunni kökenli devrimciler olarak **birleştiği zemin** sosyalizme inançtır. Taktıkları kızıl bant sosyalizme inancın sembollerinden sadece birisidir.

Bu kızılılık, sosyalizmin kızılılığı, tüm dünya halklarının direniş geleneklerini kucaklar. Halkların dökülen kanının simgesidir. Halkların yeni bir dünya özleminin simgesidir. Halkların zaferlerinin simgesidir. Ve böyle olduğu için, o kızılılıkta, alevi halkın da, diğer halkların da geleneklerinden bir parça vardır.

Tüm bunlara ek olarak direnişimiz özgülünde, “ya zafer ya ölüm” sözüdür. Verilen sözden dönülmeyeceğinin nişanıdır. Direnişçi-

Ali Ateş

Düzen, devrimcileri, özelde Cephe'yi yokederek, tasfiye ederek, halkı alternatifsiz, gideceği yeri olmayan, başvuracağı kimsesi olmayan bir çaresizliğe mahkum etmeye çalışıyor.

Direnişimiz, buna izin vermemek içindir.

Kızıl bantlarımız, buna izin vermeyeceğimizin güvencesi olarak takılıdır alınlarımızda.

O kızıl bantlara bakan her alevi, Cephe'de kendini, tarihini, geleneklerini kültürünü görecektir. Bu direnişe bakan her yoksul, yüreğinden kopup gelen isyanı görecektir Cephe'de.

lerin bantlarını onur-namus bellemesi ve sahip lenmesi bundandır.

Veli Güneş, 19 Aralık katliam saldırısının vahşeti ortasında kızıl bantını saklamış ve şehit düşünceye kadar F tiplerinde, hastanelerde kormuştu bu değerli hazinesini. O bant, Veli Güneş'in deyimiyle, onun saklıdaki "inci"siydi.

Bant takma törenlerindeki semahlardan sözedenler de, en başta işaret ettiğimiz gibi, gerçeğin yalnızca bir parçasını yansıtip, o parça üzerinden bütünü tarif etmeye kalkışmaktadırlar. Bu semahlar, bu topraklar üzerinde yaşayan tüm halkların gelenek ve değerlerinin Cephe saflarında yaşatılmasını ifade eder. Bant takma törenlerinde, kına gecelerinde, semahlardan, halaylara, horonlara, Silifke oyunundan doğunun çift ayaklarına kadar Anadolu'da yaşayan her inançtan ve milliyetten halkın gelenek ve değerleri vardır.

Bunları görmezden gelip, canı isteyen semahı görüp, bunlar alevici, canı isteyen zılgıtlara bakıp bunlar Arap, canı isteyen Adıyaman, Urfa oyunlarını bakıp

bunlar "Kürtçü" diyebilir. Ama bunların hiçbirini gerçeği açıklayamaz.

Cephe'nin bir kalıba, bir mezhebe, bir milliyete sıkıştırılamaması da bundandır. Cepheli direnişçilere, şehitlerine bakın, Anadolu-Trakya toprakları üzerinde yaşayan her milliyetten, inançtan, kültürden insanlar vardır aralarında.

Tartışılan yoksul gecekondu-lardır, Yoksullarla Cephe'nin bağları koparılamaz.

Bugün alevilerle devrimcilerin ilişkisi diye tartışılan da esasında yoksul halk ile devrimcilerdir. Parti-Cephe'nin yoksul halkın içinde örgütlenmesidir. Yoksul gecekondu-larda oturan halk alevisiyle, sünnisiyle devrimin potansiyelidirler.

Düzen bunun farkındadır. Ülkemizdeki yoksul halk gerçeğini, yoksul gecekondu-lardaki durumu az çok bilen, izleyen herkes farkındadır. Yine aynı sosyolog yazardan aktaracağımız bir paragraf bu "farkında olma"nın somut göstergesidir:

"Bu çerçevede kimlik sadece bir tepki aracı, bir dayanışma vasıtası olmakta; temelde sistemin merkezine yönelik sınıfsal nitelikli bir nefret ön plana çıkmaktadır. Sorunun bugün Alevi kesimle sınırlı kalmayı, bu kesimin sistemden gelen değer supaplarının daha zayıf olmasıyla ve tarihsel bağlarıyla ilgilidir."

"Sınıfsal nitelikli nefret" özünde, sünni kesimlerde de var. Burada sünni kesimleri kimin tuttuğu sorusu ortaya çıkıyor. Bu sorunun cevabında da karşımıza tarikatlar, Refah, Fazilet, Saadet, AkParti ve MHP gerçeği çıkar.

Alevi halkın tarihten gelen gelenekleri, kültürü böyle bir işbirlikçiliğin alevi halkının önüne barikat olmasına izin vermemiştir. Sünni kesim için durum -iki nedenle- farklı olmuştur.

Birincisi; tarikatlar, ve asıl olarak sünni kesi-

Ümüş Şahingöz

Erol Evcil

Zeynep Arıkan Gülbağ

me yönelik dinci örgütlenmeler, özellikle 70'li yılların sonundan itibaren bizzat oligarşi tarafından hayata geçirilmiş, 12 Eylül cuntası, tüm "Atatürkçü" görünümüne karşı tarikatların örgütlenmesinin, yaygınlaşmasının önünü açmıştır.

Bu politikanın tek amacı, halkın devrimcileşmesinin, devrimci örgütlerin gelişmesinin önünü kesmektir.

Burada ikinci bir nedenden daha sözedebiliriz. Devrimcileri alevi kesimlerle sınırlamak, oligarşinin de politikalarından biri olmuştur.

Elbette, Alevilere yönelik politikalarında esas olan, alevileri devrimcilerden koparmak, uzak tutmaktır. Bu amaçla, aynı sünni kesim içinde geliştirdikleri gibi, alevi kesim içinde de devrimci düşmanı, düzen yanlısı, halkı dini inançlarıyla oyalayıp sınıfsal gerçeklerden, sorunlardan uzak tutacak örgütlenmeler yaratılmaya çalışılmıştır. Ama bu politika tutmamıştır, etkili olmamıştır.

Öte yandan, oligarşinin devrimci hareketi fiziken yoketme politikası da sonuç alamamış, devrimciler her koşulda varolmaya devam etmişlerdir. İşte bu noktada, *bir devrimci hareket gerçeği olacaksa, bu hareket alevilik içinde zaten doğal köklere sahipse, hiç değilse, sunni kesim içine uzanamasınlar* politikası izlemiştir. Bu politika, devrimcilerin çalışma tarzlarındaki yetersizliklerle birleşince belli ölçülerde başarılı da olmuş, bazı bölgelerde, devrimciler esas olarak alevi halk kesimleri içindeki örgütlülükleriyle sınırlı kalmışlardır. Örneğin İstanbul'un yoksul gecekondu semtlerinde, devrimcilerin örgütlü olduğu semtler, daha çok alevilerin yoğun olduğu semtlerdir. Ama bu çember de yavaş yavaş kırılıyor. Bir yandan islamcılarının, tarikatların gerçek yüzü açığa çıkıyor, tarikatların holdinglere dönüşmesi, islamcı parti geleneğinin özünde diğer düzen partilerinden farkı olmadığının görülmesi, yoksul suni kesimlerde de farklı arayışları öne çıkarıyor, dev-

rimciler bu kesimlere dündan daha büyük bir kucaklayıcılıkla uzanıyor... Bu sürecin örgütsel, politik sonuçları önümüzdeki dönemde görülecektir.

Bu süreci şekillendirmek, geliştirmek, hızlandırmak Parti-Cephehilerin elindedir. Her kesimden halkın içinde örgütlenme yapabilecek ideolojik, politik perspektife sahip olan, tüm halkı birleştiren bir devrim yapacak olan biziz.

Halkın inanç ve değerlerini gözardı etmeden tüm ezilenleri örgütleyeceğiz.

"Bir olalım, iri olalım, diri olalım!"... Bu çağrı doğruysa, bu sözün alevi mi, sünni mi kökenli olduğunun ne önemi var?

Bu bir mezhep mücadelesi değil, sınıflar mücadelesidir. Halkımızı sünni-alevi diye bölüp birbirine düşürmek, katliamlar düzenleyip birbirine düşmanlaştırmak egemen sınıfların politikasıdır.

Bu politika, etkili olduğu ölçüde, halkı zayıflatan, örgütsüzleştiren bir politikadır. Halkın çıkarlarını, halkın iktidarını savunan devrimciler, yıllardır bu politikayı bozmaya çalışıyorlar. Devrimci bir örgüt, en başta bundan dolayı, şu veya bu mezhebin örgütü olmaz.

Cephe de, alevi örgütü değildir. Ama tüm halkın olduğu gibi, alevilerin de örgütüdür. Cephe halka ait olan, direnişi temsil eden geleneklere sahip çıkacaktır. Aleviliğin **direnış, zulme isyan geleneklerine de sahip çıkacaktır**. Pir Sultan'ın direnişine de, alevi sunni, Yahudi tüm Anadolu halkını birleştiren Şeyh Bedreddin ayaklanması da sahip çıkacaktır.

Cephe halkın her kesiminin inanç özgürlüğünü savunacak, bunun için de mücadele edecektir.

Düzenin aleviler üzerindeki baskısı çıplak bir gerçektir. Bu gerçek gözardı edilerek, yoksayılarak, onların talepleri bir kenara bırakılarak alevi halk içinde örgütlenme yapılamaz.

Erdoğan Güler

Alevi halkımızı örgütlemeliyiz. Bezirganların elinden, devletin oyunlarına alet edilmesinden kurtarmalıyız. Alevi halkımızın yaşadığı geçekundu mahalleleri, Anadolu kentleri, Cemevleri halkımızın olduğu her yer Parti-Cepheliler için örgütlenme alanıdır. "Cemevlerini örgütler kullanıyor" demagojisi, örgütlenmemizin önüne geçmek için alevi halkımız üzerinde baskı oluşturma amaçlı propagandalardır.

Bu propagandalara alevi bezirganlarının dışında hiçbir alevinin inandığı yoktur. Ancak tümünden boşa çıkarılmalıdır.

Boşa çıkarmanın yolu, Alevi halkımızla içiçe olmaktan, onların geleneklerini, yaşam tarzını kavramaktan, buna uygun hareket etmekten geçer.

Devletin hiçbir demagojisi, din bezirganlarının anti propaganda alevi halkını, alevi gençliğini devrimcilerden uzaklaştıramaz. Açlık, yoksulluk ve zulüm içindeki hiçbir halk kesimi, Cephe'den nihai anlamda uzaklaştırılamaz. Çünkü açlığa, yoksulluğa, zulme karşı halkın yöneleceği tek alternatif Cephe'dir. Bu gerçeği bilen düzen, devrimcileri, özelde Cephe'yi yokedererek, tasfiye ederek, halkı alternatifsiz, gideceği yeri olmayan, başvuracağı kimsesi olmayan bir çaresizliğe mahkum etmeye çalışıyor.

Direnışimiz, buna izin vermemek içindir.

Kızıl bantlarımız, buna izin vermeyeceğimizin güvencesi olarak takılıdır alınlarmızda.

O kızıl bantlara bakan her alevi, Cephe'de kendini, tarihini, geleneklerini kültürünü görecektir. Bu direnişe bakan her yoksul, yüreğinden kopup gelen isyanı görecekler Cephe'de.

Bedii Cengiz

Cephe Bir Halk Hareketidir

Osman Durmuş'un "Aleviler adına..." diye, itiraf ettiği gerçeklerden biri de; Cephe'nin her inançtan, milliyetten halkın kurtuluşu için yaşanan bir halk hareketi olduğudur.

Parti-Cephe'nin 32 yıllık tarihi bir halk hareketinin tarihidir. Savaşın her alanında, tartışmasız bir şekilde kanıtlamıştır ve yenilmezliğinin, yokedilemezliğinin en temel nedenlerinden biri olduğu gibi, aynı zamanda oligarşinin Parti-Cephe'ye karşı yoğun saldırısının altında yatan nedenlerden de biridir.

Kökleri halka dayanan bir hareket dönem dönem darbeler alabilir, büyük kayıplar da verebilir; ama yokedilemez.

Oligarşi de bu gerçeği bilir. Bu nedenle her imha hareketinden sonra "bitirdik, yokettik" naraları atsa da, bunun halka yönelik bir demagoji olduğunun en iyi bilen de yine oligarşidir.

Büyük direnişin kendisi Cephe'nin bir halk hareketi olduğu gerçeğinin teyid edilmesidir.

İradi bir eylemde, bu kadar yeni-genç devrimcinin, emekçi insanların en önde görev üstlenip şehit düşmeleri, en ön mevzide çarpışmaları, bir bakıma ilktir.

Gazi ayaklanmasında çarpıcı biçimde ortaya çıkan, 1996 ölüm orucuyla süren, devrim mücadelesinin halklaşması, büyük direnişte çok daha görkemli olarak ortaya çıkmıştır. Büyük direniş, devrimci hareketin halklaşmasında, halkın kahramanlaşmasında önemli bir adımdır. İçeride, dışarıda ölüme yatanlarımız bunun açık kanıtıdır. Kimisi devrimcilikle yeni tanışmış, kimisi klasik anlamıyla "örgüt kadrosu" değil belki, halk önderi, halk kadrosu niteliğinde. Kimisi ise 25 yıllık devrimci yaşamıyla, devrimciliğin bir ömür boyu olduğunun yaşayan, direnen, şehit düşen abideleri olmuştur.

DİRENİŞ VE SOL

Uzun direnişte çekilen Türkiye solunun fotoğrafı

**Kahramanlık sayfalarının yanında
utanç sayfaları...**

**Utanç sayfalarının başlıklarında
“farkımızı koyduk iyi oldu”,
“cepte keklik mi sandınız”,
“aynı mahalleden değiliz” yazıyor...**

**Devrimcilik nedir ne değildir,
demokratlık nedir ne değildir;
direnişin aynasında
bir bir görüldü...**

2000’den 2002’ye uzanan bu zaman diliminde, kahramanlık sayfalarının yanında, sol adına **utanç sayfaları** da yazdı tarih. Parlak sayfaların yanında kara bir leke gibi durdu bu sayfalar. Türkiye solunun hiç bir döneminde rastlanmayacak, hiç bir döneminde sol adına savunulmamış ve savunulamayacak kadar utanç verici tablolar yaşandı.

9 Aralık 2000 öncesi, solun genel olarak tüm renkleriyle F tipine karşı çıktığı, yer yer birlikte hareket ettiği bir tablo vardır. Ayrımlar, dıştan net görünür halde değildir. 9 Aralık’ta iktidarın “*toplumsal mutabakat*” manevrasını gündeme getirmesi, bir kaç gün sonrasında da baskı ve terörün yükseleceğinin ortaya konulması... soldaki tablonun asıl renkleriyle görölmesini sağladı.

Uzun direniş, bu ülkede devrimci, sosyalist, komünist, ilerici, demokrat, sol sıfat taşıyan tüm

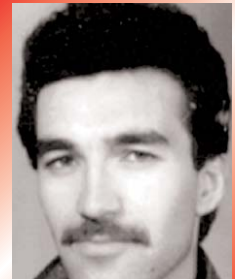
kişi ve kurumlar ve örgütler için açık bir sınama alanı olmuştur. Nasıl ki katliamcılığıyla, yalan-cılığıyla, manevralarıyla oligarşinin net bir resmi ortaya çıkmışsa, aynı şekilde direnişin tüm aşamaları boyunca **Türkiye solunun fotoğrafı**nı da hemen hemen eksiksiz ortaya koymuştur.

Uzun direniş, sınıflar mücadelesinin en keskin, en uzlaşmaz tezahürlerinden biri olarak, devrimcilikle **lafazanlık**, devrimcilikle **gösterişçilik**, devrimcilikle **statükoculuk**, devrimcilikle **düzen içilik** arasındaki sınırları keskinleştirdi.

Uzun direniş, Türkiye solunun bir bölümünde, devrimciliğin yenilmezliğini kanıtlarken, bir diğer kısmında ise, devrimciliğin ne ölçüde büyük bir bozulmaya ve çürümeye uğradığını ortaya koydu. Özgür tutsaklar ölüm yürüyüşündeysen, 60-70 yaşındaki insanlar meydanlarda coplanırken, **parti binalarının kapılarını** onların yüzüne kapatanlar oldu. Devrimciler katledilmiş ve henüz kanları kurumamışken ve ölüm orucunun 60’lı günlerindeysen, kendilerine “**az yemek verildiğinden**” şikayet edenler oldu. Ve cesetlerimiz henüz yerdeysen, büyük bir sevinçle “**devrimci demokrasinin bittiğini**” ilan edenler oldu. Ve cenazelerimiz halkımızın acılı, öfkeli ve yorgun omuzlarında kaldırılırken, devrimci, sol, sosyalist geçindiği halde tabutlarımıza omuz vermeyenler oldu... Ve tüm bunlar, “**devrimcilik**” adına yapıldı.

Uzun direnişte Türkiye solunun resmi vardı. Haklar ve özgürlükler mücadelesini, otuz yıldır olduğu gibi ka-

İsmet Erdoğan

rarlılıkla sürdürenler ve bu mücadeleye “parsa kapmak” için dahil olanlar... Oligarşinin her türlü manevralarını otuz yıldır etkisizleştirerek bugüne gelenler ve oligarşinin sözcülerinin her yanına anında kanmaya hazır olanlar... “Söylediklerini yapma” kararlılığıyla direnenler ve kumpaslarla siyaset yapanlar... Ateşler içinde sloganlarıyla, zafer işaretleriyle ölenler, ve “biz yokuz” diyenler... Yoksul gecekondularında ölüme yatıp insanlık dersi verenler, devrimciliği, dayanışmayı öğretenler ve “*aman sokağa çıkmayın*” talimatları yayınlayanlar... Direnişe “solculuk, komünistlik” adına küfreden, yaşam yaşam deyip direnişçilerin yaşaması için kılını kıpırdatmayanlar ve Uğur’lar...

Hepsi, hepsi bu direnişte yaşandı. Herkes, yerini rengini gösterdi. Ölenler, öldüler yenilmediler. Ölemeyenler, ölmediler ama tarihlerinin belki de en büyük bozgununa uğrayıp, yenildiler.

DEVRİMCİLİK, DEVRİM KAÇKINLIĞI ve UTANÇ SAYFALARININ BAŞLIKLARI

Uzun direniş gösterdi ki, devrimcilik bu ülkede, nihayetinde gelip, bedel ödeyip ödeyememe noktasında düğümlenmektedir.

2000 Aralık’ından 2002’ye kadar, hemen her anı, aşaması, bir dönüm noktası niteliğindeydi. Solun legal parti çevreleri, bu aşamaların hiç birinde, taşıdıkları sıfatların paralelinde davranmadılar. Tersine, her tavırları, o sıfatları lekeledi. Her tavırları, taşıdıkları sıfatın **TARTIŞMALI** olduğunu gösterdi. Düşmanın işine yarayan, düşman karşısında alenen kaçan, korkan, devrimcileri yalnız bırakan, düzenin icazetine sığınmak için, direnişe karşı çıkan bu tavırları anlık

da değil, **bir çizgi** halindeydi. Bu çizgi net olarak ortaya çıktı, taşıdıkları sıfatın **SAHTE** olduğu da ortaya çıktı. Sahte solculuk, sahte devrimciler, sahte demokratlar sıfatlarını kullanmak,

artık onlar için yanlış değildi. “**Farklılık**”, devrimciler arasında olağan karşılanabilir türde bir farklılık değildi çünkü. Mücadele biçimleri anlayışından, devrim strateji ve taktiklerinden kaynaklanan bir farklılık değildi. Devrimciliğin kendisine dair bir farklılaşma vardı: Bu nedenle; eğer düşman karşısında böylesine aciz ve zavalı duruma düşüyor ve bunu solculuk, devrimcilik adına da amiyane deyimle yutturmaya çalışıyorlarsa, elbette biz onların solculuklarını, demokratlıklarını, devrimciliklerini **tartışacaktık**.

O günler’de devrimci olan ne yapmalıydı, onlar neler yaptı, hatırlayın;

Oligarşinin, direnişin destek güçlerini bölüp parçalamak, direnişi tecrit etmek ve saldırısına zemin hazırlamak için 9 Aralık manevrasına başvurduğu **o günler**, devrimci tutsaklara “direnişi bırakın” çağrısı yapılacak, kamuoyu baskısını devrimci tutsaklar üzerine yönlendirecek günler değil, iktidarın karşısında, devrimci tutsakların ve haklı, demokratik taleplerin yanında durma günüydü. Böyle yapamayanların, devrimcilikleri, hatta demokratlıkları tartışmalı hale gelmiştir.

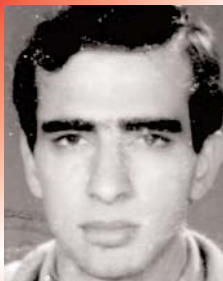
Oligarşinin “müdahale edeceğiz” tehditlerini savurduğu, sansür mekanizmasını çalıştırdığı, Kızılay’ın göbeğinde vahşet estirdiği **o günler**, “*sokağa çıkmayın*” talimatlarının yayınlanacağı, parti binalarının kapılarının tutsak yakınlarının yüzüne kapatılacağı günler değil; halkın dayanışmasının pekiştirileceği, demokratik muhalefetin geliştirileceği günlerdi. Bırakın devrimciliğin, demokratlığın gereklerini, asgari dayanışmanın bile uzağında kalanların taşıdıkları sıfatlar tartışılır.

O gün, 19 Aralık’ta, devrimci tutsakların direnme tavrına ortak olmayarak düşmanın ilk çağrısı üzerine koşuuları boşaltanların, o güne kadar birlikte kaldıkları tutsakları terkedenlerin devrimcilikleri, zulme, faşist devlete karşı oluş-

Yalçın Çakmak

Halil İbrahim Ekicibil

Hüsniye Aydın

ları tartışmalıdır.

O gün ve devamındaki günler; dışarıda alanlara çıkmanın günleriydi. O günler, gözaltıları, tutuklamaları, kapatmaları, hatta bir gösterinin ortasında alınandan kurşun yemeyi göze almanın gerektiği anlardı. Bunları göze

almayanların devrimciliği sorgulanacaktır.

Direnış düşmanı ve dostu, tüm dünyayı şaşırtan bir kararlılık ve fedakarlıkla içeride ve dışarıda sürdürülürken, dışarıdaki direnişin sürdürüldüğü mevzi olan **Armutlu'ya adım bile atmayanların**, devrimciliği, demokratlığı tartışılacaktır.

Direnış üçer beşer şehitler verirken, asgari anlamda demokratlığın gereklerini bile yerine getirmekten uzak duranların, eleştiriler karşısında;

“farkımızı koyduk iyi oldu” demenin,

“cepte keklik mi sandınız” demenin,

“aynı mahalleden değiliz” demenin,

devrimcilikle, demokratlıkla, ilericilikle, yurtseverlikle, nasıl ilgisi kurulabilir?

Bu sözler, tarihe, büyük direnişte yazılan utanç sayfalarının **BAŞLIKLARI** olarak kaydedildi. Bu üçü, direnişte çekilen Türkiye solunun fotoğrafının en çarpıcı kareleridir.

Kahramanlık karelerinin yanında her biri bir utanç abidesidir.

Kısa ve kesin bir tanım: Devrimcilik bedel ödemektir.

Devrimcilik bedel ödemektir. Bundan kaçanlar; kendi bozulmuşluklarını, devrim kaçkınlıklarını, devrimciliği bozarak meşrulaştırmaya çalıştılar.

Kuşkusuz, bundan önce ve bundan sonra, sahip olunması gereken daha onlarca nitelik sayılabilir. Ama bu bir **“dügüm”** noktasıdır. Belirleyici **“kriterlerden”** biridir.

Bedel ödemek, sıradan bir cüret ve fedakarlığa değil, ideolojik, politik içeriğiyle devrim yapmaya kararlı olup olmamaya denk düşer; **“dev-**

rim için savaşmayana sosyalist denmez” çıplak gerçeğini ifade eder. Savaşmak, bedel ödemektir. Savaş, direniştir, savunmadır, taarruzdur, ama her anında bir bedel ödeme ihtimali vardır.

Bedel ödememeyi, hiç bir risk almamayı, düzen içindeki statükolarının sürmesini teorileştirenler, **“devrimcilik”** yaftası altında devrimciliği reddetmenin teorisini yapmaktadırlar.

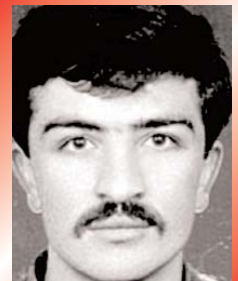
Devrimcinin işi devrim yapmaktır. Devrimi gerçekleştirmek için mücadele etmektir... Bu, tarrifi gereksiz yalınlıkta bir gerçektir. Ama bu kadar basit, yalın bir olgu tartışılır hale, belirsiz

Düşmanın işine yarayan, düşman karşısında alenen kaçan, korkan, devrimcileri yalnız bırakan, düzenin icazetine sığınmak için, direnişe karşı çıkan bu tavırları anlamlık da değil, bir çizgi halindeydi. Bu çizgi net olarak ortaya çıktıkça, taşıdıkları sıfatın SAHTE olduğu da ortaya çıktı.

hale getirilebiliyor. Bu yalnız bize, Türkiye'ye özgü de değildir. **Dünya solunda** da örnekleri çoktur; devrimcilik adına, Marksizm adına emperyalist paylaşım savaşları desteklenmiş, devrimcilik adına parlamentoculuk yapılmış, devrimcilik adına, emperyalizme karşı mücadele tatil edilmiş... Her önemli, kritik süreçte, bu kavram tekrar tartışma konusu olmuş, devrimcilik kendini yeniden tanımlamıştır. Tanımın özü hiç değişmemiş, ama **“bozulma”** yaratan olguya karşı olan yönüne vurgu daha bir güçlendirilmiştir.

İşte bugün, devrimcilik tanımını tekrarlar-ken, bu nedenle **“bedel ödemeye”** özel bir vurgu yapıyoruz. Bedel ödemek istemeyenler, **“geceleri evinde rahat uyutulacak”, “mey-**

Nihat Kaya

danlarda dayak yenmeyecek”, tembelliğin, disiplinsizliğin, keyfiliğin “hak” olduğu, başkalarına karşı sorumluluk duymayan, taktik adına düzene güven verici mesajlarla her türlü “belayı” savuşturan bir “devrimciliğin” teorisini yaparak, devrimciliği bozmuşlardır.

“Biz, bedel ödemededen kendi çapımızda bir şeyler yapmak istiyoruz” demek dürüstlüğü göstermek yerine, kendi gerçeklerini ört bas etmek isterken, devrimciliği bozmuşlardır. Kendi bozulmuşluklarını, devrimciliği bozarak meşrulaştırmaya çalışmışlardır.

Buna izin vermeyeceğiz. Kendi bozulmuşluklarını, çürümüşlüklerini, devrimciliğin çürümmesine dönüştürmelerine izin vermeyeceğiz. Çok büyük bedeller ödeme pahasına da olsa, direnişte yaptığımız, bir yanıyla da budur. Devrimciliği dejenere etmenin karşısında en büyük barikat, direniş olmuştur.

DEVİRCİLİĞİN ASLİ NİTELİKLERİ, HİÇ BİR STRATEJİYE, POLİTİKAYA GÖRE DEĞİŞMEZ!

Kendi bozulmuşluklarını devrimciliği bozarak meşrulaştırmaya çalışanlar, politik savruluşlarına paralel olarak, devrimciliğin doğası gereği sahip olunması gereken, dürüstlük, samimiyet, ahlaklı olmak, özü sözü bir olmak gibi niteliklerden de hızla uzaklaşmışlardır. Çünkü, risksiz, bedelsiz, belasız devrimciliği teorize etmeye çalışırken, hareket noktaları, ülke gerçekleri, halkın çıkarları, devrimin gerekleri değil, **kendi** statüleri, kaygı ve hesaplarıdır.

Bu bozulmuş devrimcilik, 1996 ölüm orucunda devrimci tutsakların “ölümü göze aldıkları”, “zaferi şehitlerimizle kazanacağız” sloganıyla ifade ettikleri kararlılıklarına inanmamışlardı. Tutsakların ölebileceklerine inanmamışlardı. Çünkü kendilerine

inanmıyorlardı. “Söylediğini yapmak, yaptığını savunmak” gibi bir siyasi ve ahlaki tutarlılık onların literatüründe yoktu. Onlar, devrimci tutsakların oligarşinin F tipi politikasının amacını, muhtevasını tekrar tekrar anlatmalarına rağmen, 19 Aralık gibi bir saldırının olabileceğine de inanmıyorlardı. Çünkü onların devrimcilik anlayışında “**devlet teorisi**” de çoktan değişmişti. Devletin bir “**sınıf egemenliği**” aracı olduğu, her gelişmenin içinde anlam bulduğu “**sınıf gerçeği**” unutulmuş, unutturulmuş, devlet politikaları kişilerle, gruplarla, çetelerle açıklanır hale gelmiş, oligarşinin şu veya bu kesimiyle ittifaklar yapılır olmuş, düzen içi güçlerin icazetini aramak doğalaşmıştı.

Devrimciliğin bazı nitelikleri, nasıl bir devrim ve mücadele anlayışı, nasıl bir çalışma tarzı savunulduğuna göre değişebilir. Ama farklı stratejiler, politikalar savunulsa da devrimciliğin hiç değişmeyecek temel bazı nitelikleri de vardır.

Hangi stratejiyi, politikayı savunuyor olursanız olun, eğer kendinize devrimci diyorsanız, devrimciler katledilirken, susamazsınız, tavırsız kalamazsınız, devletin hışmına uğramamak için meydanlardan çekilemezsiniz.

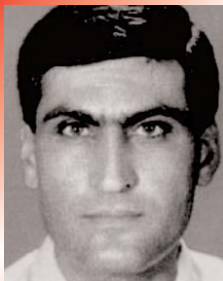
Devrimcilik, zalimin karşısında zulme uğrayanın, egemenin karşısında ezilenin yanında olmaktır. Denilebilir ki, bu devrimciliğin en **evrensel** ölçülerinden biridir. Düşman karşısında, zalim karşısında, egemenin karşısında, mazluma, direnene sahip çıkmaktır. Direneni yalnız bırakmamaktır. Bunlar devrimciliğin ABC’sidir. Direnişin tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardığı bozulma, devrimciliğin alfabesindeki bu temel değerleri bile yok saymaktadır.

Devrimcilikten ne anlaşıldığı konusunda “**ortak noktalar**” azaldıkça, kendine “devrimciyim” diyenlerin bir araya gelmesi de zorlaşır. Zorlaşmıştır. Bugün birlikte olamama konusunda yaşanan sıkıntıların kaynağında en az farklı politika-

Refik Horoz

Hüseyin Coşkun

İrfan Barlık

korkular ve yasak savmacı, destekler görünürken köstekleyen manevralar almıştır.

Uzun direnişin ışığında, uzun direnişin kahramanlarının öğreticiliğinde, herkes politikalarıyla birlikte, devrimcilik anlayışını da sorgulamak zorundadır. Çünkü, bilinir ki, böyle bozulmuş, çarpıklaştırılmış, iğdiş edilmiş bir devrimcilik, en doğru politikaları bile etkisizleştirir, değersiz hale getirir.

Devrimciyi tanımlayan öğelerden bir diğeri, geleneklerin, ahlakın, yaşam tarzının toplam bir ifadesi olarak **devrimci kültür**'dür.

Uzun direniş, geleneklerden, değerlerden, pratikten uzaklaşmış, legal parti binalarına, dergi sayfalarına hapsolmuş, gecekonduların çamurundan kopmuş, ruhunu kaybetmiş "teorik", "soyut" bir devrimciliğin mümkün olamayacağını gösterdi. Bu halkın acılarını duymadan, hissetmeden, yaşamadan, bu halkın değerlerini, geleneklerini devrimci bir bakış açısından sahiplenmeden, devrimcilik mümkün değildir. Zulme göğüs germeden, kendini ateşin ortasına atmadan, bedel ödemedi, risk üstlenmeden, sorumluluk üstlenmeden, fedakarlıkta bulunmadan devrimcilik mümkün değildir.

Kendi kişisel yaşamını, ihtiyaçlarını, düzenini temel alan bir devrimcilik mümkün değildir. Herkes devrimciliği "bulunduğu yere" göre tanımlayamaz. Türkiye'de devrimcilik, Türkiye gerçeğiyle tanımlanır.

Tembeller partisiyle, parti olmayan partilerle, başkanının tanımıyla "ımarhaneye çevrilmiş" partilerle, kapısını direnenlere kapatan partilerle devrimcilik yapılamaz. Evet, siz, asla kapatılmayacak, asla soruşturulmayacak, asla

lar önemli olan bir başka etken budur. **Devrimcilikte anlaşılamıyordur.** Kendine devrimciyim diyenler, sıradan feodal dostluklarda bile normal olarak yapılması gerekenleri yapmıyorlar. Dayanışmanın, paylaşmanın yerini, küçük hesaplar, kaygılar,

hiç bir üyesi gözaltına alınmayacak bir parti kurmak istiyorsanız, kurabilirsiniz. Buna hiç kimse engel olmaz. Ama o zaman, o partinin adında devrimci, sosyalist, komünist, özgürlükçü gibi sıfatlar bulunamaz. Bulunduğu yerde, bir **sahtekarlık**, bir **ikiyüzlülük**, bir **bozulmuşluk**, bir **subjektivizm** vardır. Bozulmuş devrimcilik, işte bu ikiyüzlülük içinden çıkıyor. Ne o sıfattan vazgeçiyor, ne düzen içi yaşamından. O sıfatı hala taşıyor ama sıfatın gereklerini yerine getirmiyor.

İkiyüzlülüğe son! Özde başka, sözde başka türlü olmaya son! Teoride başka, pratikte başka olmaya son! Uzun direniş ve direnişin feda sa-

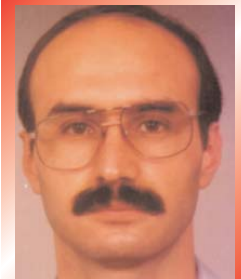
Bu bozulmuş devrimcilik, 1996 ölüm orucunda devrimci tutsakların "ölümü göze aldıklarına", "zafiri şehitlerimizle kazanacağız" sloganıyla ifade ettikleri kararlılıklarına inanmamışlardı. Tutsakların ölebileceklerine inanmamışlardı. Çünkü kendilerine inanmıyorlardı. **"Söylediğini yapmak, yaptığını savunmak"** gibi bir siyasi ve ahlaki tutarlılık onların literatüründe yoktu.

vaşçıları, tüm devrimcilere, bu sıfatı taşımak isteyen herkese, özü sözü bir olma, devrimci olma çağrısıdır.

**DEMOKRATLIK,
SORUMSUZLUK,
BAŞINA
BUYRUKLUK,
TATLI SU
SOLCULUĞU
DEĞİLDİR!**

Onbinlerce, yüzbinlerce üyeli "demokratik

Mustafa Selçuk

kitle örgütleri”nin, bunların kendilerini “demokrat” olarak nitelendiren yöneticileri ve üyelerinin, faşizm karşısında demokrasi mücadelesini ne kadar omuzlayabildikleri, zulüm karşısında demokratlığın gereklerini ne kadar yerine getirebildiklerini, bütün bu süreç boyunca çok net biçimde gördük.

Gördük ki, üye sayılarıyla burnundan kıl aldırmayan kimi örgütler, demokrasi mücadelesinde de, demokratlıkta da, sıradan bir derneğin ötesinde değillerdir.

Biz devrimciyiz.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı direnirken, devrimle birlikte, devrimciliği savunuyoruz.

Artık reformizmin, legal parti çevrelerinin, Kürt milliyetçiliğinin önündeki deniz bitti. Artık bir yandan devrimle, devrimcilikle oynayıp, bir yandan düzene tabii olmak, bir arada sürdürülemez.

“Devrimcilik”le birlikte, “demokratlık”ta da bir bozulma, bir çürüme söz konusudur. En az devrimcilik kavramı kadar, demokratlık kavramı da bozulmuş, içi boşaltılmış, dejenere edilmiştir.

Devrimci, adı üstünde, devrim yapmak için mücadele edendir. Bu sıfatı taşıyan bazılarının bu mücadeleden uzak olduğunu gösterdik. Demokrat da, adı üstünde, demokrasi için mücadele edendir. Ama bizde, demokratlık, hiç bir şey yapmak istemeyen, yalgın, yorgun devrimcilerin adı olmuştur neredeyse. Çarpıklık da buradadır. Devrim için bir şey yapmayan, demokrasi için de bir şey yap-

amıyor. Çünkü bu ülkede demokrasi mücadelesi de, legal, demokratik platformda olsa bile, risksiz, bedelsiz yürütülebilen bir mücadele değildir.

Ortaya en küçük bir

risk ihtimali çıktığında, “demokrat”lar, ortadan yok oluyorlar. İstiyorlar, ama almak için ellerini taşın altına koymuyorlar. Tam demokratlığın gösterilmesi gereken yerde, anti-demokratikliklerin karşısında, susup sınıyorlar. Demokratlığın varoluş

gerekçesi olan faşist terör karşısında, göstermelik kınamalardan, itirazlardan ötede bir direniş göstermiyorlar. Bunun neresinde demokratlık var; neresinde demokrasi mücadeleciliği var?

Demokrat, faşizme karşı demokrasi için direnen, savaşıdır. Devrimi, sosyalizmi hedeflemek şart değil; demokrasi için de, Hitler faşizmi karşısında olduğu gibi, silah elde savaşmak gerekir. **Demokrat da direnir, demokrat da ölüm orucuna yatar, demokrat da gerektiğinde silaha sarılır.** Ama bakıyoruz; faşizmin zulmü söz konusu olduğunda, sanki bu zulme yalnız devrimciler karşı koyarmış gibi, demokratlar kendilerini güvenli limanlara atıyorlar. Kurumlarının kapılarına kilit vuruyorlar neredeyse.

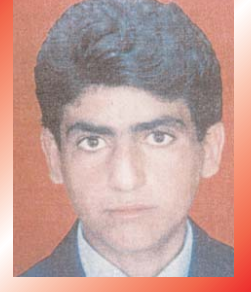
Baskılar, yasaklar karşısında bedel ödemek, yalnız devrimcileere, yoksul halka mahsusmuş gibi, onlar **diyalog, uzlaşma, mutabakat** adına hep devletle aralarının “yumuşak” olmasını gözetken teslimiyetçilik çizgisinde kalıyorlar. Küçük burjuvazinin demokratlığının tutarsızlığı, kaypaklığı da burada somutlanıyor.

Faşizme karşı mücadelede olmadığı gibi, kendi kafalarında da demokrat değillerdir. Demokrat, adı üstünde, demokrasiye, **söz, karar hakkına, başkalarının iradesine** en tam saygıyı gösterendir. Uzun direniş, bu sıfatı taşıyanların ne kadar demokrat olduğunun da tartışılır durumda olduğunu gösterdi.

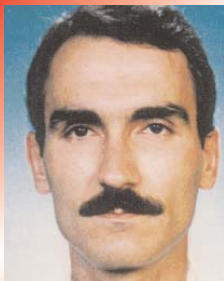
Tutsaklara rağmen ortaya çeşitli çözümler atanların, tutsakların iradesini, söz hakkını pervasızca, sorumsuzca çiğneyenlerin bu tavrı bir yerde çok da şaşırtıcı değildi.

Bunlar, çoğunlukla, çeşitli sendikalarda, derneklerde yönetim koltuklarında oturanlardır. Ve

İrfan Ağdaş

Mete Nezihi Altınay

Adalet Yıldırım

kendi sendikalarında, derneklerinde de demokrasinin kırıntısı yoktur. Tabanın, söz irade, karar hakkı yoktur. Bu “demokratik” kitle örgütlerini, burjuva partilere döndermişlerdir; kongrelerinde delege pazarlıklarıyla, kulislerle kararlar alırlar. Yönetimler kastlaşmış, bürokratlaşmıştır. Taban insiyatifini, kitleyi, örgüt içi demokrasiyi dillerinden pek düşürmezler ama, işin gerçeği, bunlar sadece sözdendir. Birilerinin sırtına basarak yükselme, arkadan vurma, düşene bir tekme atma, insan kayırma veya harcama, tasfiyecilik, karalama, alavere-dalavere... Bütün bunlar burjuva siyasetin karakteristikleridir. Ama içinde devrimcilerin, demokratların bulunduğu, yönetimde aynı sıfatları taşıyan kişilerin yer aldığı kurumların işleyişinde de ne yazık ki, bu karakteristik tavırların hepsine rastlamak, fazlasıyla mümkündür. Farzı mahal, bunların bu ülkeyi yönettiklerini düşünün. Bizim yine demokrasi mücadelesi vermek zorunda kalacağımız kesindir.

Bu kurumların bu nitelikleri ve yöneticilerinin zihniyeti, ölüm orucu süreci boyunca çok çeşitli ve çarpıcı biçimlerde ortaya çıktı. Ne düzene karşı, ne solla ilişkilerinde demokratiğin zerresine rastlanmadı çoğunda. Düzen karşısında sinerken, devrimciler karşı despotluk yapılabildi. Olanla olması gereken arasındaki fark netleşti. Bu olumlu bir gelişmeydi; arınmanın ve ayrışmanın gerekliliği, bu tablo netleştikçe anlaşıldı.

DEVRİMCİLEŞECEK YA DA AYRIŞACAKLAR!

Biz devrimciyiz.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı direnirken, devrimle birlikte, devrimciliği savunuyoruz.

Artık reformizmin, legal parti çevrelerinin, Kürt milliyetçiliğinin önündeki deniz bitti. Artık bir yandan devrimle, devrimcilikle oynayıp, bir yandan düzene tabii olmak, bir arada sürdürülemez.

Onları, çok uzun olmayan bir zaman diliminde bir yol ayrımı bekliyor; Ya özeleştir, ya devrim saflarını, sol saflarını terketmek!

Direnış boyunca çok açık görüldü; sorunları ne eylem biçimini onaylamamaktır, ne de taleplerin “aşırılığı”dır.

Dışarıda, Armutlu’daki direniş karşısındaki tavırları, tüm bunların gerekçe değil, “bahane” olduğunu gösterdi. Tutuklu yakınları ölüme yatmıştı orada. Gelmediler, desteğe bile destek olmadılar. Kuşatıldı Armutlu. Kuşatmaya karşı barikat olmadılar. Katledildi Armutlu’dakiler. Yine gelmediler. Söz de, eleştiri de bitmişti artık o noktada.

Binlerce kişi, Ankara’da kapılarının önünde “yuh” çekti, kapılarına astıkları tabelalarında yazan sıfatlardan utanmadılar, Türkiye’de, belki de ilk kez, solun yine sol kitle tarafından “yuh”lanması anlamadılar.

Katliamcı bir Adalet Bakanı, onların bildirilerini okudu basın toplantısında, direnişe, devrimcilere karşı kullandı alenen onları, anlamadılar.

Burjuva medya, direnişi mahkum etmek için, onların ne kadar akıllı, sağduyulu olduğunu yazdı, yine kendi gerçeklerini görmediler.

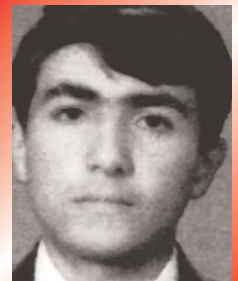
Devrimciler, direnişçiler, teorik, pratik her düzeyde eleştiriler yaptılar, duymazlıktan geldiler.

Nereye kadar?

Burjuvaziden farksız söylemlerle Avrupa Birliği’ne girmeyi savunan bir ÖDP, ABD’nin Irak’a müdahalesini savunan Kürt milliyetçiliği sol, devrimcilik, sosyalizm sözlerini, dillerinde daha ne kadar tutabilir? AB’ye veya ABD’ye yaslanarak, “demokratikleşme” beklentileri üzerine kurulu politikalarla artık yol almak mümkün değildir. Dünya ve Türkiye gerçeği, bu hayallere yer bırakmayacak kadar sert ve acımasızdır.

Devrimci mücadelenin, bağımsızlık, demokrasi, özgürlük mücadelesinin, ekonomik mücadelenin koşullarının bile böylesine sertleştiği koşullarda, bu ikiyüzlülük nereye kadar sürdürülebilir, bu sol maskeler ne kadar taşınabilir daha?

Hasan Hüseyin Onat

Uzun direniş ve PKK

“Farkımızı koyduk, iyi oldu”

Abdullah ÖCALAN

2000 Nisanında, PKK merkezi adına peşpeşe ölüm orucuna destek verilmesi çağrıları yapıldı. Çağrılarda, taraftarlarına bunun bir talimat gibi ele alınması gerektiği söyleniyordu.

Bu gelişme, direnişin başından bu yana izlenen tavra uymuyordu. Çünkü, 19 Aralık’ın hemen arkasından PKK adına yapılan değerlendirmelerde, bırakın direnişi desteklemeyi, direniş mahkum ediliyor, en ağır kavramlarla devrimci hareket suçlanıyor, adeta *“bize mi sordunuz başlarken, ne haliniz varsa görün”* deniyordu.

Ama direnişin büyüklüğü, yıllar yılı *“Türk solu”* diye küçümsedikleri devrimcilerin direnişte ortaya koydukları olağanüstü kararlılık ve kahramanlık, ve peşpeşe gelen ölümler, PKK’nın hapishaneler politikasının da, direniş karşısındaki değerlendirmelerinin de iflas ettiğini göstermekle kalmıyor, onu aynı zamanda büyük bir baskı altında bırakıyordu.

“Destek” çağrı ve talimatları bu iflasın ve baskılanmanın sonucu olup, tutarlı bir politikaya dayanmıyordu. Böyle olduğu, bu çağrıların karşılıksız kalmasıyla da net olarak görüldü zaten.

Başta Kürt milliyetçileri içinde yeralan çeşitli kesimler olmak üzere, PKK-MK adına yapılan çağrıların nasıl böyle karşılıksız kaldığına çok şaşırdılar. Ya PKK merkezi, kendi kadrolarına, taraftarlarına dediğini yaptıramayacak kadar güçsüzdü, ya da çağrının da, çağrıya uyulmamasının da çok daha farklı politik nedenleri vardı.

Bu nedenleri görebilmek için, direniş sürecinin başından itibaren PKK’nın ve PKK’lı tutsakların ne yapıp, ne yapmadığını görmek gerek.

“Biz yokuz”

19 Aralık’tan yaklaşık bir yıl önce, Ulucan-

lar’da, devrimci tutsaklar **“teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?”** dayatması karşısında direnerek ölürken, Ulucanlar’daki PKK tutsaklarının **“biz yokuz binbaşım”** deyişleri, açık ve kesin bir ayrımı ifade ediyordu. Ne var ki bu tavrın ortaya koyduğu politika ve kültür, solda gerektiği ölçüde tartışılmadı. Solun büyük kısmı, geleneksel liberalliğini sürdürürken, PKK da, merkezi düzeyde Ulucanlar’a ilişkin tüm soru ve eleştirileri cevapsız bıraktı.

Ama herkes bu tavrın Ulucanlar’daki PKK’lıların kendi başarılarına aldığı bir tavır olmanın çok ötesinde bir anlama sahip olduğunu biliyordu. PKK’nın merkezi politikalarının, oligarşik düzenle barış politikalarının sonucundan başka bir şey değildi bu tavır. İmralı’ya uygundu.

Ulucanlar’daki tavır, 19 Aralık’ta, **tüm ülke çapında** gösterildi.

Onlarca hapishanede devrimci tutsaklar katledilirken PKK’lı tutsaklar **“biz yokuz”** dediler.

“Çatışmanın boyutu”na, düşmanın vahşetine ve direnişin olağanüstü yiğitliğine rağmen, bunlar bile PKK’lı tutsakların direnişi katılımını sağlayamadı.

Çünkü tavır, merkezi politikanın sonucuydu. Ulucanlar’dakiler 19 Eylül 1999’da bu politikaya uygun hareket etmişlerdi. Bayrampaşa’daki PKK’lılar 15 Aralık 2000’de bu politikanın gerektirdiğini yaptılar. Ve nihayet, 19 Aralık 2000’de bütün hapishanelerdeki PKK’lıların yaptığı, bu politikaya uygundu.

Bu politika, oligarşiye karşı çatışmayın, direnmeyin diyordu. Bu politika, herhangi bir canlının etki-tepki misali, saldırı karşısındaki doğal refleksini bile yokediyordu.

Bu politika, oligarşinin devletine *“güven verin”* diyordu. Bu politika, devrimcilerden uzak

durun diyordu.

İşte bu politikaya uyarak; o boyuttaki bir katliama tepkisiz kalabildiler. Devrimcilerden uzak durdular.

Devlete güven verdiler, devletin bakanı, tarihte ilk kez, onların bildirisini ekrandan milyonlara okudu. Ondan sonraki her gelişme bu ayrımı derinleştirdi.

Hemen katliam sonrası, ve daha cesetlerimiz morglardayken yapılan açıklamalarda, sanki öyle bir katliam olmamışcasına, sanki hapishanelerde başka sorun yokmuşcasına, koşullardaki PKK'lı tutsaklara “*az zeytin verildiğinden*” sözedilmesi, basit bir çiğlik, duyarsızlık olmanın ötesinde, milliyetçi bakış açısının, onları Türkiye gerçeğinden, Türkiye devrimci hareketinden nasıl kopardığını gösteriyordu. Onlar ayrı bir dünyaydı. Kendileri dışındaki her şeyi yok sayan bakış açısı ve ruh hali, Türkiye hapishaneler tarihinin bu en büyük katliamını dahi yok sayabiliyordu.

“Fark”ın Öcalan tarafından tescili

Ayırım, direniş sonrası yapılan “merkezi” değerlendirilmelerle iyice belirginleşti.

Direnişe katılmamışlar, onlarca devrimci tutsağın katledilmesini seyretmişler, hatta bulundukları koşulları boşaltarak düşmanın işini kolaylaştırmışlardı. Şimdi, halka, kendi kitlelerine bunu izah etmek de gerekirdi.

Nasıl izah edeceklerdi?

Ölüm orucuna katılmadıklarını, doğru bulmadıklarını, barış sürecinde olduklarını, “*ölürüz de girmeyiz*” diye bir tavırlarının olmadığını... her şeyi söyleyebilirlerdi. Ama bunların hiç biri, düşman saldırdığında, neden devrimci tutsaklarla birlikte direnmediklerine bir cevap değildi.

PKK, bu sıkıntıdan kurtulmanın çaresini, direniş ve devrimci harekete saldırmakta buldu. Birbirine yakın günlerde yayınlanan Abdullah Öcalan'ın değerlendirmeleri, Özgür Halk ve Serxwebun'daki yazılar(*), PKK'nın bugüne kadar pek çok olayda tanık olunan pragmatik, ben-merkezci, komplocu, kışkırtıcı, Türkiye solunu küçümseyici... tüm özelliklerini, sanki “**eksik-**

siz” yansıtmak istercesine yazılmıştı.

Özgür Halk dergisinin, Ocak 2001 tarihli sayısındaki “Geleceğe Notlar” başlıklı **Abdullah Öcalan**'dan seçmeler, yine aynı sayıdaki “*F Tip-leri, Devlet, Sol ve PKK Açısından Cezaevleri*” başlıklı yazı ve Ocak 2001 tarihli **Serxwebun**'daki, “*Demokratik Çözüm Halklarımızın Özgürleşme Seçeneğidir*” başlıklı yazı, birbirini tamamlıyor ve aynı şeyi söylüyordu.

Yazılar, ölçsüz, pervasız, sorumsuz bir saldırganlıkla yazılmıştı.

Öylesine pervasızdı ki, direnişi “mahkum” etmenin de ötesine geçip, direnen devrimciler “**katliamın sorumlusu**” ilan edilip devlet aklanarak, PKK'nın farklı davranmakla ne kadar doğru yaptığı kanıtlanmaya çalışılıyordu.

Direnişe, düşmanın bile söyleyemedikleri rahatlıkla söylenmişti.

Saldırı, özel olarak da DHKP-C'ye yönelikti.

Ayırım, Öcalan'ın İmralı'dan yaptığı açıklamaıyla tescil edildi.

Öcalan, PKK'lı tutsakların direnişteki tavrını şu veciz sözle özetledi: “**Farkımızı koyduk, iyi oldu**”. (Ö. Halk, Ocak 2001)

Neydi iyi olan?

Devrimciler, direnmiş ve ölmüştü. PKK'lı tutsakların direnmeyip ölmemiş olması mıydı iyi olan? Oligarşi, bu tavır sayesinde operasyonunu nisbeten daha kolay yapmıştı. Bu muydu iyi olan?

Devrimcileri, düşman karşısında yalnız bırakmış, yalnız kendilerini düşünmüşlerdi. İyi olan bu muydu?

“Farkınızı koymakla” kime, ne kanıtlamış oldunuz da iyi oldu? Emperyalizme, oligarşiye, direnen devrimcilerden farklı olduğunu göstermek maharet mi? Ne zamandan beri devrimciler, yurtseverler, oligarşinin övgüsüne mazhar olabilecek bir “fark” koymayı, iyi bir şey olarak görüyorlar?

Direnen devrimcilerden “farklı” olmak kimse için bir övünç nedeni olamaz. “**İyi oldu**” denilebilecek tek şey, devrimci tutsaklarla aynı tavrı takınabilmektir. Kahramanlık da odur, doğru politika da odur. Devrimcilik de, yurtseverlik de odur.

Ama Öcalan, karakteristik olarak doğrularla, ilkelere politika yapmaz. O “**büyük politika**”

yapar, onun için “**taktikler**” herşeydir. “**Devlete güven vermeliyiz**” demiyor muydu iki yıldır. İşte, 19 Aralık saldırısındaki tavırlarıyla, devletle çatışmak istemediklerini bir kez daha kanıtlamışlardı(!) Kör değildi ya bu devlet, artık kendilerinin ne kadar “düzenle uyum içinde olduklarını”, ne kadar “ehlileştiklerini” görsündü.

Konulan farkın “**iyi**” olup olmadığı tartışma-lydı, ama “**farklarını**” koydukları doğrudur.

Öcalan, değerlendirmelerinde “farkı” daha da derinleştiriyordu. Özgür Halk’ta yayınlanan “*değerlendirmelerinde*” şöyle diyordu:

“*Cezaevindeki olaylar tutarlı devrimci direniş değildir... Bir F tipi için bu kadar insan yakılmasının etik değerlerle, vicdanla, insanlıkla alakası yoktur.*”

“*ilkel bir yaklaşımdır... Sol kendine gelmeli, devrimciler akıllı olmalı.*”

“*Biz körce adam öldürmeyiz. Bunları ilkel dönemde ucube insanların yaptıkları gibi şeylerdir.*”

Öcalan, “**diri diri yakılan**” tutsaklar için bir şey demeyip, “**kendini yakma**”yı tartışıyor. Kurşunlarla, bombalarla katledilen tutsaklar için devlete bir şey demiyor, ama sola ağzına geleni söylüyor. “*Körce adam öldürmek*” kimin işi? 19-22 Aralık’ta illellik sergileyen kim? Bunların cevabını bilmezden, görmezden gelip oligarşinin yaptığına “**katliam**” diyemiyor, “**katiller**” diyemiyor, ama sola gelince, ölçü, sınır yok.

“**Bir F Tipi için...**” değer miymiş!

Şimdi, Öcalan’a, F Tipi meselesinin sıradan bir hapisane statüsü meselesi olmayıp, devrimi, devrimciliği yoketme politikasının bir parçası olduğunu mu, F Tipi uygulamasıyla IMF politikaları arasındaki ilişkiyi **mi anlatalım**? Hatta, F Tipi saldırısıyla, Kuzey Irak’ta PKK gerillalarını karşı geliştirilen askeri ve siyasi tasfiye saldırılarının, HADEP’e karşı uygulanan baskıların, aynı planın parçaları olduğunu **mu anlatalım**?

Ecevit’in katliamın ardından “*artık bundan sonra geleceğe*

daha umutlu bakabiliriz” dediğini hatırlatıp, **bu sözlerin anlamını mı açıklayalım?**

F tiplerinin ve devrimci dinamikleri tasfiye etmenin, NATO’nun ve IMF’nin kararı olduğunu **mu hatırlatalım?**

Bunları uzun uzun, tekrar tekrar yeniden açıp anlatabiliriz elbette. Ama yararı olmaz. Çünkü, Öcalan ve PKK bu tür tahlillerle ilgilenmiyor.

Öcalan’ın “büyük” politika ve taktikleri açısından bu değerlendirmeleri yaptığı anda önem taşıyan, devlete, devrimcilerden ne kadar **farklı** olduklarını bir kez daha kanıtlamaktı.

Bunu yaparken, PKK’li tutsakların direnmesini de, İmralı statüsünün direnişsiz kabul edilmesini de **meşrulaştırmış** oluyor Öcalan. Bunu meşrulaştırmak için, kendi tarihlerini, tarihteki direnişlerini inkar ediyor yine. Aynen İmralı’daki savunmalarda, 15 yıllık gerilla savaşını, otuz yıllık devrimci mücadeleyi, ve tüm Kürt isyanlarını inkar ve mahkum ettiği gibi.

Böyle direnmek, “**İlkel**”miş, “**körce adam öldürme**”ymiş... Bunları Öcalan’ın söylüyor olması gerçekten ilginçtir. Yanlış eylem çizgisine, hal-ka zarar veren eylemlere ilişkin PKK’ya yöneltilen onca eleştiriyi, bu eleştiriler karşısında, onların orman yakmaları, Mavi Çarşıları savunduklarını herkes unuttu mu sanıyor acaba Öcalan?

Halka, devrimcilere verilmiş bir özeleştiri yoktur. Sadece İmralı’da oligarşiye hitaben bazı konularda günah çıkarılmıştır... Öcalan, eylem biçimleri, direniş biçimleri konusunda, Türkiye so-luna hiç bir şey söyleyebilecek durumda değildir.

Türkiye devrimci hareketi, bu “aklı” reddediyor!

“*Sol kendine gelmeli, devrimciler akıllı olmalı*” diyor Öcalan.

Nedir akıllılık?

“Biz yokuz binbaşım” demek mi?

Abdullah Meral

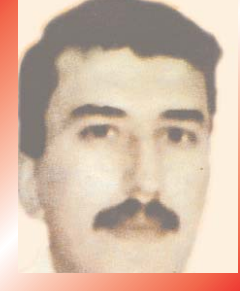

Baki Erdoğan

Uğur Sariaslan

Otuz yıllık mücadeleyi bir kalemde inkar etmek mi?

“Bizim ABD’nin bölgedeki planlarına bir diyeceğimiz yoktur”, demek mi?

50 yıllık faşist rejimi *“demokratik”* ilan etmek mi?

Emperyalist demok-rasiye övgüler dirmek mi?

Kırıntılar karşılığında soygun ve zulümle ayakta duran oligarşik düzene tabi olmak mı?

Türkiye oligarşisiyle birlikte *“Ortadoğu’da, Kafkaslar’da, Balkanlar’da”* emperyalizmin taşeronluğuna talip olmak mı?

ABD’nin Irak’a saldırısını onaylamak mı?

Hayır, biz bu aklı, bu *“akıllı politikaları”* **red-dediyoruz!**

Bu *“akıl”*, bağımsızlıktan, özgürlükten, devrimden vazgeçilmesini söylüyor.

Bu akıl, emperyalistlerle uzlaşmayı söylüyor.

“Akıllı solculuk” da, *“akıllı milliyetçilik”* de, oligarşinin ve emperyalizmin tasfiye planları karşısında, hep aynı şeyi söylüyor: **DİRENME-YİN!** İmralı’dan ÖDP’ye, oradan reformistlerin çöreklandıkları yerlere kadar her yerde karşımıza çıkan bu. Solculuğun, milliyetçiliğin bu türünde, *“akıl”* nedense hep direnmemeye çalışıyor.

“Otuz yıldır yanlış yaptıklarını” söyleyenlerin, kimseye akıl verme durumu yoktur.

Stratejide yanlış yapmışsınız. 30 yıldır yanlış yapmışsınız. Üstelik neden yanlış yaptığınıza dair de bir çözümleme yok. Hep yanlış şeyler savunmuşsunuz yıllardır. Yanlış şeyler için ölmüş-sünüz! Daha kime ne aklı veriyorsunuz?

Hal böyleyken, şimdi doğru yaptığının, doğru söylediğinizin garantisi ne?

Belli bir güce ulaşmış olmak, politikada her zaman doğru yapıldığı, her zaman akıllı olundu-ğu anlamına gelmez. Evet, *“akıllı politikalarla”*, *“büyük taktiklerle”* kah Amerika’yla, kah Avrupa’yla, kah Barzani’yle, kah Talabani’yle ittifak-lar oluşturdunuz, *“akıllı”* politikacılığın sonu-cunda, onlara bir gün dost dediniz, ertesi gün ha-

in ilan ettiniz, bir gün *“Amerika çöz, Avrupa çöz”* dediniz, sonra hepsini komplocu ilan etti-niz... Sonuçta nereye geldiniz?

“Arada”ki, “ortada”ki “tarafsız” PKK

Kürt milliyetçiliğinin sözünü ettiğimiz yazı-larında, tek tek üzerinde durulabilecek yüzlerce nokta var. Bir kısmına da daha önce cevap ver-dik. Ama asıl önemlisi, bu saldırganlığı ortaya çıkaran, bu cümleleri yazdıran mantıktır.

İşte mesela şu cümle, bu mantığın kaynağını açıkça gösteriyor:

“Evet, devletin yaptığı yasadışıdır, insanlık dışıdır... Bu duruma solun da kendini abartma-sı, taktiksizliği, plansızlığı zemin sundu. Sade-ce bir tarafın suçunu görüp, diğer tarafın suç-u-nu, hatasını görmemek olmaz.”

Bu sözlerden anlaşılıyor ki; iki taraf var: **Dev-let** ve **sol**... Ama PKK ikisinden de değil... O, iki taraf arasında tarafsız.

Arada olmak, akıllı solculuğun (ve tabii akıl-lı milliyetçiliğin de) en karakteristik özelliğidir. Akıllı olunca arada ve tarafsız olunuyor.

Halkımızın deyişidir: **“Bitaraf olan, taraf olur.”** Böyle bir savaşın ortasında, *“tarafsızım”* demek, zulmün yanında saf tutmaktır.

Biz yıllardır bunu, *“arada”* olmayı kendi statü-lerinin sürmesi için bir tercih haline getiren ay-dınlara, demokratlara anlatmaya çalışıyoruz. Kü-çük-burjuva aydın, demokrat kesimlerde bu tür tavır alış, yaygındır. Ama binlerce tutsağı, binler-ce savaşçısı olan bir siyasi hareketin böyle bir ta-vır alması, kendisine böyle bir konum biçmesi, sık rastlanır bir olay değildir. Söz konusu olan, bir küçük-burjuva aydını da olsa, bir siyasi hareket de olsa, siyasetin gerçeği değişmez. *“Arada”* ol-manın siyasi sonuçları aynı kalır.

Neden direnmedik-lerini, neden devrimci tutsakları yalnız bırak-tıklarını *“izah”* etmeye çalışırken, *“Bu zaten Adalet bakanlığı’nın*

Erhan Yılmaz

değil, devletin politikasıydı”... “Biz zaten ölüm orucuna katılmıyorduk”... “zaten DHKP-C bize teslimiyetçi diyordu”ya uzanan ve esasında hiç bir mantığı, tutarlılığı olmayan onlarca gerekçe sıralanıyor. Bu gerekçeleri bulmak için boşuna uğraşmışlar.

Zaten biz devletle sol arasındaki çatışmada taraf değiliz, onlar bizim dışımızdaki iki taraf, dediğiniz noktada, bu gerekçelere de lüzum yoktur. Arada olan, kolaylıkla da “bana ne” der.

Bir de şu satırlara bakın:

“Şu anda cezaevlerinde tutukluların can güvenliği 12 Eylül’le kıyaslanamayacak kadar tehlikeydedir.” ... “İçeri giriliyor, bir çırpıda 20-30 kişiyi öldürüp gidiyorlar.” ... “Bu birimler kime bağlıdır? Talimatları kim veriyor? Hedefleri nedir? Çok bilinmiyor.”

15 yıl devletle savaşan bir siyasi hareket, bu katliamları kimin yaptığını, talimatları kimin verdiğini, hedeflerinin ne olduğunu **bilmiyor?**! Şaşırtıcı değil mi?

Ama solun nasıl “provokasyona çanak tuttuğunu”, “özel savaşçılarla aynı politikayı savunduğunu” hemen biliyor.

Bu satırlar trajik bir iflasın ifadesidirler. Devleti, iktidarı, genelkurmayı katliamın sorumlusu olarak ilan edememedikleri için “bilmezlikten” geliyorlar. Bir siyasi hareketin bu duruma düşmesi gerçekten düşündürücüdür.

PKK, ne böylesi bir saldırganlıkla, ne uyduruk gerekçelerle, 19 Aralık katliam ve direnişi sırasındaki tavrını da, F tipleri karşısındaki tavırsızlığını da, bulundukları hapishanelerin hücreleştirilmesi karşısındaki direnişsizliğini de izah edemez.

PKK’yı da, DHKP-C’yi de bütün dünya biliyor

Bahattin Anık

Dünyaya, böyle “tarafsız”, “arada yer alan” bir pencereden bakmaya başladığınızda, sonuçta “okun ucunu” devrimcilere yöneltmeniz ka-

çınılmazdır. Nitekim, PKK, Öcalan’ın ağzından da, Serxwebun’daki yazıda da, devrimcileri, özel olarak da devrimci hareketi katliamın sorumlusu ilan etmiştir. İktidara “ayıp olmasın” kabilinden bir kaç söz söylenmekte, ama bunun dışında döne döne devrimciler suçlanmaktadır. Suçlamalar, karalamalar, provokatörlükten, özel savaşçılarla paralel davranmaktan, Avrupa emperyalizminin kucağında olmaya kadar uzanmaktadır:

“DHKP-C’nin tavrı son derece provokasyona, saldırıya çanak tutan bir pozisyondaydı” ...

“Gençler ölüyor, halen de kullanılıyorlar. Avrupa’nın kucağında olanlar onlar.”

“DHKP-C devlet içerisindeki savaş yanlılarıyla aynı zihniyet paralelinde bu politikanın mutlaka boşa çıkarılması gerektiğini söyleyerek, savaş ve devrim naraları atmaya çalıştı.”

Provokasyon yapan kim? Avrupa’yla, Amerika’yla anlaşmalar yapıp, ittifaklar arayan kim, gizli servislerin denetiminde havalarda dolaşan kim, oligarşinin içindeki çeşitli güçlerle görüşmeler yapıp, onların istekleri doğrultusunda, ateşkes, barış politikaları ilan eden kim? Bunları yeniden uzun uzun anlatmak gereksiz, herkes biliyor. Kendileri de açıkladılar.

Bu alıntılarda, ve sözü edilen yazılarda, okuyan herkesin dikkatini çeken bir diğer nokta, cümlelerin DHKP-C’yle başlayıp bitmesidir. Ve daha dikkat çekici olanı, başka da **hiç bir siyasi hareketin** adı yoktur. Ölüm Orucundaki tek siyasi hareket DHKP-C değildir. 19-22 Aralık direnişindeki tek siyasi hareket de DHKP-C değildir. **Ama** PKK’nın tek hedefi DHKP-C’dir.

Yazılarda, çok açık ve en kaba biçimiyle **kışkırtıcılık** yapılmıştır. Diğer siyasi hareketleri DHKP-C’ye karşı kışkırtabilmek, etkileyebilmek için yalanlara başvurmaktan çekinilmemiştir.

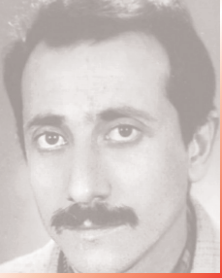
Bir an için bu kışkırtmanın hedefine ulaştığını düşünelim. Kime hizmet eder bu? Kim ne ka-

Rıza Boybaş

Hayri Koç

zanmış olur? Bu kıskırtmanın hedefine ulaşmış olması, mesela PKK'nın direniş dışında kalmış olması gerçeğini değiştirir mi?

Direnişin dışında kalmanın, düşmanın işini kolaylaştırmanın suçluluk telaşıyla, barış politikasının gerçek yüzünün açığa çıkmış olmasının hezeyanı içinde saldırıyor PKK. Saldırırken direnişi mahkum ediyor ve DHKP-C'yi hedefine koyuyor. Neden?

Hapishanelerdeki direniş çizgisinin bir yerde DHKP-C'yle özdeşleşmiş olması, bu direnişteki DHKP-C'li tutsakların yeri, nedenlerden biridir.

Ama sonuçta, DHKP-C dışındaki siyasetler de ölüme yatmış, 19 Aralık'ta DHKP-C dışındaki siyasetler de direnmişler.

O halde, DHKP-C'nin bu biçimde hedef alınmasında, diğer siyasi hareketlerin DHKP-C'ye karşı kıskırtılmak istenmesinde başka nedenler de olsa gerek.

O nedenleri de buluyoruz sözkonusu yazılarda:

"Ayrıca, DHKP-C son iki yıldır zaten PKK'ye 'teslimiyetçi bir hareket' diyor. Barış, demokrasi stratejisini, teslimiyetçi bir durum olarak değerlendiriyor. Hem bir harekete teslimiyetçi diyeceksin, hem de benim direnişimi niye desteklemiyor gibi tutarsız bir tavıra gireceksin..."

Bu satırların direnmemeyi açıklamakla ne ilgisi var? Hiç bir ilgisi yoktur ama, DHKP-C'nin PKK'nın politikalarına yönelttiği eleştiriler karşısındaki hazımsızlığı ortaya koymadan yapamamışlar. Cümle, özünde çocukcadır. *"Bana teslimiyetçi dedin, ben de o zaman direnmem"* diyor...

19 Aralık'taki tavrınız DHKP-C'yi doğrulamış mı, doğrulamamış mı, onu koyun ortaya o zaman. DHKP-C, *"barış stratejisine teslimiyetçi bir durum"* demiş de, siz 19 Aralık'ta bunun tersini mi kanıtlamışsınız?

PKK'ye yöneltilen eleştiriler *"benim direnişi-*

mi niye desteklemiyorsun" çerçevesinde değildir. Düşman vahşice saldırırken, katlederken niye direnmedin diyoruz. Ölüm orucunu destekleyip desteklememek ayrı bir şey, düşman katletmek için saldırdığında ve katlederken direnip direnmemek ayrı şeydir.

PKK'nın İmralı merkezli politikalarının, çözümlü emperyalistlerden, oligarşinin çeşitli kanatlarından bekleyen politikalarının DHKP-C tarafından en sert biçimde eleştirildiği doğrudur.

Ama kendini, en azından demokrat, yurtsever gören bir gücün *"bizi eleştiriyorsunuz, o zaman biz de direnmiyoruz"* gibi bir tavra girme hakkı yoktur. Evet, barış politikalarını eleştiriyoruz, hapishanelerdeki politikalarınızı eleştiriyoruz, çünkü kendinize, devrimci, sosyalist, yurtsever diyorsunuz. Bunları demiyor olsanız, o zaman zaten bu kavramların kullanılması da gereksizleşir.

DHKP-C'nin eleştirilerinin doğrulanması, PKK politikalarının sonuçlarına ilişkin söylediklerinin doğru çıkması, yani DHKP-C'nin PKK politikalarının iflasını göstermesi, bu yazılardaki DHKP-C düşmanlığının nedenlerinden biridir.

Başka nedenler de var:

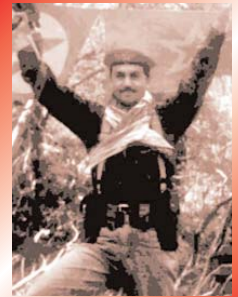
"DHKP-C devlet içerisindeki savaş yanlılarıyla aynı zihniyet paralelinde bu politikanın mutlaka boşa çıkarılması gerektiğini söyleyerek, savaş ve devrim naraları atmaya çalıştı. Eğer gücü yetseydi PKK'nın demokrasi ve barış stratejisini kendisi zaten boşa çıkaracaktı. ..."

Burada bütün dert ortaya çıkıyor.

Devrimci hareket, barış, demokratik cumhuriyet adı verilen uzlaşma, düzen içileşme politikalarının önünde engel olarak görülüyor. Devrimci hareketin mücadelesi, içeride ve dışarıdaki direnişi engel olarak görülüyor.

"Eğer gücü yetseydi, bu stratejiyi zaten kendisi boşa çıkaracaktı" ... diyor. Bunda bir sır yok. Gücümüz yettiği ölçüde devrim mü-

Besat Ayyıldız

cadelesini geliştireceğimiz açıktır. PKK'nın stratejisini bozmak için değil, devrimi geliştirmek için. Devrimin gelişmesi, PKK'nın stratejisini bozacaksa, bu onların sorunudur. "Taraf"larını belirlerler. Kimse, PKK'nın barış taktiği bozulmasın diye, devrimciliğinden, devrim iddiası ve hedefinden vazgeçecek değildir. Ve öte yandan kimse, biz gelişelim, PKK yokolsun gibi bir amaç peşinde de değildir. Tersine, PKK'yı, tüm ilerici, yurtsever, demokrat güçleri devrime çekme çabası içindedir.

Ama PKK, kendi politikalarının başarısı için devrimcilerin yokolmasını istiyor. Oligarşinin devrimcileri yoketme saldırısını, böyle dıştan, "tarafsız" bir konumda izlemesi de böyle bir politikanın sonucudur.

PKK katliam sonrası yaptığı değerlendirmelerle de "devrimcilerin yokedildiği"ni öngörüyordu.

"Eğer içeridekiler dağıtılsa, bu örgütler büyük oranda tamamen tasfiye olacaklar"...

"Böyle bir operasyon, böyle bir tecrit, dağıtılma ortamında bu örgütler kolay kolay toparlanamazlar, kendine gelemesler."

"Örgütlerin tasfiyesi başarıldı denilebilir"...

Bu sözlerin, Ecevit'in, Tantan'ın, Sami Türk'ün katliam sonrası yaptıkları açıklamalardan pek bir farkı yoktur.

Böyle olursa, PKK bundan memnunluk mu duyacak?

PKK da, "örgütlerin tasfiyesi başarıldı" derken, Ecevit gibi aceleci davrandı. Direniş, onların sandığı gibi bitmedi.

Biz bugüne kadar da yüzlerce öldük.

Onlarca kez "kökümüzün kazındığı" fetvaları verildi. Aynen PKK'nın yaptığı gibi, soldan çeşitli kesimler de oligarşinin zafer çılgınlıkları arasında bittiğimize hükmettiler. Anlaşılan PKK da

oligarşinin "örgütler cezaevinden yönetiliyor" demagogilerinin etkisinde fazla kalmış ki, bir hapishaneler operasyonu sonucunda devrimci hareketin bitirilebildiğine hükme-

diyor.

Devrimci bir gücün, böyle bir katliam sonrası, devrimcilerin yokedilemeyeceğini haykırması, bunun için devrimcilerle omuz omuza olacağını açıklamaması gerekmez mi?

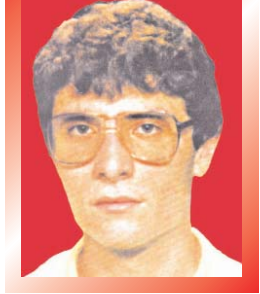
PKK bunun yerine "vefat ilanımızı" verdi.

Niye bu kadar acele etti peki? Çünkü, devrimcilerin tasfiyesinin kendi politikalarının önünü açacağını düşünüyordu. Aynen, devrimcilerin tasfiyesiyle istedikleri gibi sivil toplumculuk oynayabileceklerini düşünen emperyalist demokrasiciler gibi.

DHKP-C hiç bir zaman gizli-saklı politika yapmadı. Doğruları söylemekten geri durmadı. Pragmatizmin batağına düşmedi. Düşmeyecektir. Eleştirileri de, halk güçleriyle dostluk da sürdürülecektir. Bunlar birbirleriyle çelişen değil, birbirlerini tamamlayan yanlardır.

DHKP-C'ye saldırmak, karalamak, direnişin, katliamın "suçlusu" ilan etmek, ne direnmemenin bir açıklaması olur, ne de barış, demokratik cumhuriyet politikalarının doğruluğunu kanıtlar. DHKP-C, Türkiye'de sürmekte olan sınıflar savaşında, emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaşta bir **TARAF**'tır. DHKP-C'ye düşmanlık, emperyalizme, devlete yakınlıktır. DHKP-C'nin, devrimcilerin yokedilmesini istemek, emperyalizmle, devletle aynı şeyi istemektir. Kendini solda görenlerin, arasına da olsa hala sosyalizmden, sosyalistlikten sözedenlerin DHKP-C'ye saldırarak, Türkiye tarihinin en kahramanca direnişlerinden birine saldırarak, sol adına, sosyalizm adına kazanabilecekleri hiç bir şey yoktur.

Birtan Altunbaş

Cem Güler

Kürt Halkının Kültürü; 19 Aralık'ta, F Tiplerinde Direnenlerin Kültürüdür

Ulucanlar'daki tavrın nasıl ortaya çıktığı, 19

Mazlum Güder

karşısında yalnız bırakan kültür, Kürt halkının kültürü değildir. Kürt halkının yüzyıllık isyan tarihi bu kültürü reddeder.

Bu kültür, her şeyi bir “taktik”, her şeyi “kullanılacak” bir olgu olarak gören Barzani’lerin, Talabani’lerin kültürüdür. Onlarca devrimci katledilmişken, katledenleri, yakanları değil, kendini yakanları sorgulayan, direnmemeye “iyi oldu farkımızı koyduk” diyen kültür, ne isyan, ne gerilla, ne “serhildan” kültürüyle açıklanamaz. Kürt halkının kültürü bu değildir. Biz 38’de dağlarda yaratılan kahramanlıkları biliyoruz. 1980’li yıllarda Kürdistan dağlarında yaratılan kahramanlıkları da biliyoruz. Diyarbakır zindanlarında, teslimiyetin ortasında bedenini tutuşturan Dörtler’i biliyoruz. Kürt halkının kültürü budur. 19 Aralık’ta devrimcilerin direnmesini sağlayan kültürle, bu kültür aynı kökten, aynı mayadandır. Bu kültürün dışına düşen, PKK tutsakları olmuştur. Zulüm karşısında direnenleri yalnız bırakan kültür, “barış”ın, “demokratik cumhuriyet politikası”nın, İmralı’nın kültürü olabilir, ama devrimci kültür değildir.

Bunlar açığa çıkarılmadığında, veya zaten ortada olan gerçekler kabul edilmediğinde, PKK tarihinde **daha çok Ulucanlar** olacak, **“biz yokuz”** bir çizgi halinde sürecektir.

Ölüm orucu direnişi, savaşın, direnişin içinden çıkmış Kürt halkını pek çok açıdan etkilemiş sarsmıştır. Herşeyden önce, kendilerine yıllardır “Türk solu”na dair söylenenlerin gerçeği yansıtmadığını görmüşlerdir. Yıllardır PKK önderliği tarafından “korkaklığı”, “işbirlikçiliği”, “kemalistliği” anlatılan “Türk solu”, bu ülkenin gördüğü en büyük vahşetlerden birine karşı dire-

Aralık tablosunun nasıl ortaya çıktığı sorgulanmak zorundadır.

Bu tavırların, devrimciliğe, **Kürt halkının direniş kültürüne** ne kadar uyduğu sorgulanmak zorundadır. Ulucanlar’da, Bayrampaşa’da, 19 Aralık’ta, devrimcileri düşman

niyor, onar onar ölüyor ve bu direnişi, aylara, yıllara yayılan bir kararlılıkla sürdürüyordu. Kürt milliyetçiliğinin küçümsediği o sol, kendini feda ediyor, kahramanlıklar yaratıyordu.

19 Aralık direnişi, bu ülkede bir **siyasi iddiası olan her kesimi sarsmıştır**. PKK da sarsılmıştır. Katliam, katliama karşı direnişin görkemi ve katliama rağmen sürdürülen ölüm orucu, PKK’nın uzlaşmacılığını tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardığı, “demokratik cumhuriyet” tesbitlerinin iflasını açıkça gösterdiği gibi, Türkiye soluna dair söylenegelen tüm o küçümseyici tesbitlerin de gerçek olmadığını, herkese, en başta da Kürt halkına göstermiştir.

PKK’nın şimdi izah edemediği budur.

PKK önderliğini, ölüm orucunu ve direnişi “özel savaşçıların paralelinde bir taktik” olarak görüp direnişi mahkum etmekten, destek çağrısı yapma noktasına getiren en önemli etkenlerden biri de budur zaten. Kürt yurtseverleri, devrimcileri “faşist TC” karşısında böylesine kahramanca bir direnişe destek verilmemesini, PKK’lı tutsakların bu direnişin dışında kalmasını, HADEP’in seyirci kalmasını yüksek sesle olmasa da sorgulamaya başlamıştır.

PKK işte bu baskılanma altında, sanki Serxwebun’da, Özgür Halk’taki düşünceler kendilerine ait değilmiş gibi, sanki Öcalan o sözleri söylememiş gibi, zaman zaman ölüm orucunu sahiplenmeye soyunmaktadır.

Hiç kuşkusuz, bu olumluluk olarak da görülebilir, ama önceki değerlendirmelerin özeleştirisinin verilmediği yerde, bu destek çağrılarının göstermelik, günü kurtarmaya yönelik olmaktan ileriye geçmeyeceği de bellidir. Nitekim bir buçuk yılı aşan direniş boyunca da öyle olduğu görüldü.

Yurtdışında yapılan bir kaç ortak eylemde Kürt milliyetçiliği, ölüm orucunu “geri planda” tutup “kendini”, “kendi gündemini” öne çıkarmaktan vazgeçmemiştir. HADEP, ölüm oruçları konusunda, bir ÖDP’den, bir

Cengiz Soydaş

EMEP'den daha ileri bir tavır göstermemiştir.

Ölüm oruçları sürerken gündeme gelen 2001 ve 2002 Newroz'larında gösterilere yaygın bir katılım olmuş, ama Kürt milliyetçiliği, Newroz'a "ölüm oruçlarını, direnişi, F tiplerini" karıştırmamış, kitlesine de böyle bir duyarlılığı taşımaya çalışmamıştır. Sadece bu bile, destek çağrılarının samimiyetini, iç tutarlılığını tartışılır hale getirmektedir zaten.

Bu ikircikli tutum, PKK'lı tutsaklar nezdinde de sürmüştür.

Zaman zaman süreli, zaman zaman süresiz açlık grevine başlamış ve direniş sona erinceye kadar sürdüreceklerini açıklamışlardır. Bu tavır da kendi içinde son derece çelişkilidir.

Birincisi, PKK'lı tutsaklar, "destekleyip-desteklememe" durumunda değildir; çünkü baskıların ve F tiplerinin doğrudan muhatapları durumundadırlar. Nitekim, 19-22 Aralık katliamının ardından, PKK'lı tutsaklar direnmemenin karşılığı olarak F tiplerine götürülmemişler ama, o günden bu yana bulundukları hapishaneler hücre tipine dönüştürülmüş, pek çok baskı, yasak genelgesi uygulamaya konulmuştur.

İkincisi, PKK'lı tutsaklar, 19 Aralık katliamı karşısındaki tavırlarının ciddi bir muhasebesini yapmadıkları, "biz yokuz" tavrını mahkum etmedikleri sürece, oligarşi açısından hiç bir yaptırım güçleri de olmayacaktır. Bu açık bir gerçektir.

Ya Düzenle Bütünleşilecek, Ya Düzenle Çatışılacak:

Genelkurmayın "10 Maddelik", geriye "Kürt'e dair" hiç bir şey bırakmayan koşullarını, pişmanlık yasasını bile reddetmeyip, onlarla hemen hemen aynı anlama gelen "karşı öneriler" yapan, ABD'nin Irak müdahalesini değme Amerikancıların bile cüret edemeyeceği bir biçimde savunup meşrulaştırmaya ve teorileştirmeye çalışan, ülkede, Avrupa'da PKK

adına faaliyet yürütme kararları alan Kürt milliyetçiliğinin tüm manevraları, görülüyor ki, emperyalizm ve oligarşi tarafından düzen içine kabul edilmeye yöneliktir.

Ama, baştan bu yana söyleyegeldiğimiz, her dönemin defalarca kanıtladığı gibi, emperyalizm ve oligarşi Kürt milliyetçiliğinin verdiği tavizlerin hiç biriyle yetinmeye niyetli değildir. Tasfiye politikası, oligarşi tarafından kararlılıkla sürdürülüyor.

PKK'lı tutsakların tavrını, TV ekranlarında "büyük bir olumluluk ve olgunluk" olarak adlandıran iktidar, PKK'lı tutsakları da hücrelere atmadan, peşpeşe genelgelerle onların haklarını gasbetmekten de geri durmadı. Bu gerçekte, dışarıda da, hapishanelerde de geçerli olan durumun özet bir ifadesidir. "Biz aradayız" demek de kurtarmıyor. Oligarşi daha ötesini istiyor ve isteyecektir.

PKK'lı tutsaklar ve PKK görmek zorundadır: Arada yer yok. Ya "daha ötesine" geçecekler, ya ulusal ve devrimci mücadele saflarına dönecekler. Sınıf mücadelesi, PKK gibi bir güce başka bir şans tanımaz. Ne yazık ki, mevcut durum, Kürt milliyetçiliğinin düzen saflarına gidişine işaret ediyor.

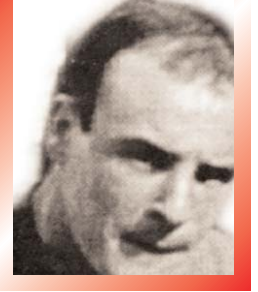
Oligarşi, devrimcilere, ilericisi, yurtseveri, demokrasiyle tüm sola öyle büyük bir yoketme ve tasfiye saldırısıyla geliyor ki, kimseye direnmekten başka yol bırakmıyor.

Halk güçlerinin kendilerinden başka güvenebilecekleri yer yoktur.

Bugün, Kürt milliyetçiliğinin Avrupa'nın çeşitli konulardaki tavrından çıkarabileceği çok şey olmalı.

Avrupa'nın "Kürt sorunu"ndaki tavrı son derece çarpıcıdır. "Kürt sorununa ilgisi" gözle görülür derecede düşmüştür. Ortada Kürt milliyetçilerini de şaşırtan ve çoğu kez açıklamakta da güçlük çektikleri bir paradoks vardır; silahlı mücadele sürdürülürken, çok "yakın ilgi" gösteren

Cengiz Çalıkoparan

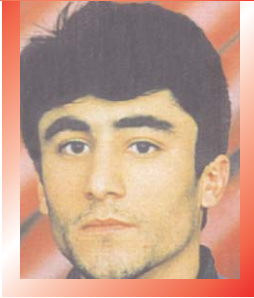

Cömert Özen

Cihan Gürz

Avrupa, Kürt milliyetçi hareketi Avrupa'nın anlayışına, isteklerine çok daha uygun bir politik çizgiye girdiği noktada, ilgisini azaltıyor. Kürt milliyetçi hareketinin merkezi açıklamalarında, bu durum "komplocu" bir bakışla, "Avrupa bizi yeniden Türkiye'ye karşı savaştırmak istiyor" şeklinde değerlendiriliyor. Çıkarları gerektirdiğinde Avrupa onu da isteyebilir, ama bugünkü durumun nedeni daha farklıdır. Avrupa'nın "bugünkü ilgisizliği"nin anlaşılmayacak bir yanı yoktur. Kürt milliyetçi hareketinin siyasi olarak en geri noktaya çekilmesi başarılmıştır. Silahlı güç, emperyalizm açısından -bölgedeki yatırımları engelleyen, Türkiye ordusunun Ortadoğu'ya, Balkanlara, Kafkaslara yönelik başka operasyonlarda kullanılmasını engelleyen- bir tehdit gücü olmaktan çıkarılmıştır. Bugün Kürt milliyetçiliği, "dil serbestliği" dışında hiç bir ekonomik, siyasi, demokratik, kültürel talebi kalmamış bir hareket durumundadır. Üstelik İmralı'da yapılan ve dışarıda da onaylanan siyasi tesbitleriyle, emperyalizmin yeni dünya düzenini, emperyalist demokrasiyi ve Türkiye'deki düzeni meşru kabul ettiğini açıklamıştır. Gelineen noktada, Avrupa da "dil serbetliğini verin" diyor oligarşiye. Oligarşi ise, Kürt milliyetçi hareketini tasfiye edip etkisizleştirmeden bunu da vermem diyor. "Kürt sorunu" konusunda Avrupa ve Türkiye oligarşisi arasındaki farklılık, sadece bir zamanlama farkına inmiştir. Kürt halkının sahip olduğu devrimci dinamiklerin, örgütlenme potansiyelinin tasfiye edilmesi, Kürt halkının tümüyle düzen içine çekilmesi konusunda ise, ikisi yine hemfikirdirler.

Kürt milliyetçi hareketi, geldiği noktada, mevcut gücüyle kısmen güncel politika yapabilirken, tercih ettiği çizgi nedeniyle stratejik, uzun vadeli politikalar geliştirme imkanını kaybetmiştir ve oligarşi Kürt milliyetçi hareketinin bu zayıflığı üzerine oynamaktadır. Arada kısmi

rahatlatmalarla, asıl olarak tasfiye programını sürdürmekte, ne "Öcalan'ın koşullarının iyileştirilmesi", ne "tutsakların affı", hatta ne de artık fazla bir önemi kalmayan "OHAL'in kaldırılması" gibi hiç bir talebe karşılık vermeksizin, baskılarını sürdürmektedir. Kürt milliyetçi hareketi, bu programı engelleyecek bir adım atamamakta, kah Zapataların yürüyüşüne öykünmekte, kah Sezer'e, kah TÜSİAD programına, kah pişmanlık yasasına, kah ABD'nin Irak'a müdahalesine bel bağlamaktadır. Çünkü bunların dışında bir adım, düzenle çatışmayı, daha açıkçası düzeni reddetmeyi gerektirmektedir.

Direnış, bir buçuk yıldır, her kesime olduğu gibi, PKK'lılara, özellikle de tutsak durumdakilere, izlenen politikaların onları nerelere götürdüğünü somut olarak görme fırsatı vermiştir.

Direnış her alanda öğretmeye ve sarsmaya devam edecektir. Ya tam ayrıştıracak, ya birleştirecektir.

PKK'lı tutsakların tavrını, TV ekranlarında "büyük bir olumluluk ve olgunluk" olarak adlandıran iktidar, PKK'lı tutsakları da hücrelere atmak-tan, peşpeşe genelgelerle onların haklarını gasbetmekten de geri durmadı. Bu gerçekte, dışarıda da, hapishanelerde de geçerli olan durumun özet bir ifadesidir. "Biz aradayız" demek de kurtarmıyor. Oligarşi daha ötesini istiyor ve isteyecektir.

Direnış, bir buçuk yıldır, her kesime olduğu gibi, PKK'lılara, özellikle de tutsak durumdakilere, izlenen politikaların onları nerelere götürdüğünü somut olarak görme fırsatı vermiştir.

Direnış her alanda öğretmeye ve sarsmaya devam edecektir. Ya tam ayrıştıracak, ya birleştirecektir.

Baştarafı Arka sayfada

17 yaşında alını kızıl yıldızlı bereyi takarak bir halk kurtuluş savaşçısı oldu.

Şengül, yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Yoksulluk onun ilkokuldan sonrasını okumasına izin vermedi. Köyden kente göçettiler. Kentte sömürüyü doğrudan yaşadı, ve yeniden köye, dağlara döndü; bu kez bilinçli bir yoksul köylü ve elinde silah bir halk savaşçısı olarak dönüyordu.

Acıyı bilmeyenler, yoksulluğu bilmeyenler, köylerimizin, gecekondularımızın her köşesinden fıski-ran zulmü bilmeyenler,

Yoksul köylü kızlarının, gecekondu emekçilerinin gerilla olma isteğini de, hasbelkader yüksek o-kullarda okuyabilen insanlarımızın doktor olmayı, mühendis olmayı reddedip halk kurtuluş savaşçısı olmasını da anlayamaz.

Turan'ların çocuk yaşta gerilla olmak isteğini anlayamaz.

Ve aynı kişiler, yüzlerce tutsağın hücrelerde ölüme yatmasını anlayamaz.

Bu, büyük bir özgürlük tutkusudur.

Büyük bir halk ve vatan sevgisidir.

Bunlardan uzak olanlar, dağlarda savaşan, hücrelerde direnen bu sevgiyi ve öfkeyi anlayamaz.

Bu direniş ve savaşı vareden, bu sınırsız sevgi ve bu sınırsız öfkedir. Her devrimcinin, her savaşçının, sevgisi halk sevgisi, öfkesi, halkı sömüren ve zulmedenlere öfkesidir.

İşte bu inanç, bu dava adamlığı, her türlü sapmanın önünde bir barikat oluyor. Devrim umudunu, devrim iddiasını, devrime yürüyüşü sürdürüyor. Emperyalistlerin, oligarşilerin yoketme, teslim alma planlarını suya düşürüyor.

Cephe direniş demektir,

Cephe savaş demektir;

Cephelilerin olduğu yerde, hiç kimse, kurtuluş umudunu yokedemez!

Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu, Ordu'da üç savaşçımızı katlettikten sonra yaptığı açıklamada "benim olduğum yerde terör barınmaz... Bölge-mize girdikleri gibi karşılığını da aldılar" diyor.

Kemal Yazıcıoğlu kim? 12 Eylül döneminin,

Ankara işkencehanesi DAL'ın ünlü işkencecisi. Su-surluk'un adamı. Sayısız işkenceye katıldığı, sayısız işkencede katliamın bizzat emir vereni ve-ya uygulayanı olduğu yüzlerce tanığın anlatımında var. Ama o, yargılanmadı, cezalandırılmadı, VALİ yapıldı. Ödüllendirildi. Tüm Susurlukçular'da olduğu gibi.

Kemal Yazıcıoğlu, Hasan Özdemir gibiler, öldürmekten, işkenceden, yoketmekten başka bir şey bilmezler. Öldürmek ve rant peşindedirler. IMF'nin paralı uşaklarıdır.

Onlar gibi, yüzlercesi geçti tüm bölgelerden. Çok katlettiler, çok işkence yaptılar. Ama halkın sömürüye ve zulme karşı mücadelesini yokedemediler. Yokedemeyeceklerdir. Halkın devrimci öncüleri buna izin vermeyecek.

IMF'nin eli, ta Washington'lardan Ordu'nun, Hakkari'nin, Tekirdağ'ın, Manisa'nın, Konya'nın Urfa'nın Hatay'ın köylüsünün boğazına uzanmış, sıkıyor ha sıkıyor. Tarım öldürülüyor. Köylü öldürülüyor. Geçtiğimiz yıllarda, ölüm mangalarının, korucu şebekelerinin uyguladığı "zorla göç ettirme" politikası, şimdi IMF zoruyla uygulanıyor.

IMF'nin elinin uzandığı yere, bu ülkenin devrimcilerinin uzanamaması mümkün değildir.

Büyük şehirlerimizin gecekonduarında da, en ücra köylerimizde de, her türlü mücadele biçimine başvurarak, halkımızın emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşını örgütleyeceğiz.

ŞEHİTLERİMİZ:

Gökçe ŞAHİN:

Birliğin komutanıydı. Temmuz 1998'de katıldı Karadeniz Birliği'ne.

23 Aralık 1976, Ankara doğumludur. 94 yılında, Hacettepe Üniversitesi Kimya Mühendisliği öğ-rencisiyken Dev-Genç örgütlenmesi içinde yer aldı. Gençlik örgütlenmesi ve mücadelesi içinde çeşitli sorumluluklar üstlendi. Akademik demokratik mücadelede yer aldığı için Üniversiteden atıldı.

95'te tutsak düştü. Onun hapishaneye atıldığı gün Buca katliamı olmuştu.

Tutsaklığı sona erdiğinde yeniden görevler üst-

lendi. Oligarşinin baskısı, zoru, ve düzen bağları, gün geldi öfkesini artırdı, gün geldi, tereddütler yarattı. Farklı bir alana geçmesi gerektiğinde bir yandan ailesi, bir yanda kavgası, yoldaşları, özgür tutsaklar, şehitler... vardı; bir tereddüt yaşadı. Ya devrim, ya düzen kazanacaktı. Daha sonraki bir değerlendirmesinde, bu "tereddüt anı"nı şöyle anlatıyordu: "Bırakan insanların halini biliyordum. Düzenin çukurunda nasıl iğrençleştiklerini çok görmüştüm... Hayır dedim kendime. Kesinlikle... Ben, Birtanın, Berdanın, Sinanların, Niyazilerin yüzüne gönül rahatlığıyla bakmak istiyorum... Zafraflarımı tümünden ezene kadar hiçbir zaman onlarla mücadelemden vazgeçmeyeceğim. Düzene yanaşan Gökçe'den ben de nefret ediyorum."

Yendi tereddütünü. Tereddütsüz kuşandı halk kurtuluş savaşıçısının silahını. Düzen bazen zulüm olup çıkıyor devrimcinin karşısına, bazen aile bağı, bazen gönül bağı. Düzene yenilmeyenler, devrimin savaşıçısı oluyor, Gökçe gibi devrim kavgasında bayraklaşıyor.

Şengül GÜLSOY:

1998'de gerilla birliğine katıldı.

10 Ekim 1979'da Sivas İmranlı Başlıca(Arikan) köyünde doğdu. Topraksız yoksul bir Kürt köylü ailesiydi Gülsoy ailesi. 1987'de İstanbul'a göçtüler. Şengül sadece ilkokulu okuyabildi. İstanbul'da bir çok konfeksiyon atölyesinde çalıştı. Hangisinde hakkını aradıysa, sendikalaşmaya çalıştı, işten atıldı. Devrimcilerle tanıştı. 1995 1 Mayıs'ına Cephe kortejinde katıldı, artık tercihini yapmıştı, bir Cepheliydi. Susurluk'u protesto eylemlerinden ölüm orucunu destek eylemlerine kadar, İstanbul'un Anadolu yakasında hak ve özgürlükler için yapılan her eyleme katılıyordu. Bir çok kez gözaltına alındı. Henüz 18 yaşından küçüktü ilk gözaltılarında. Ama işkenceciler için bunun önemi yoktu; askıdan elektiriğe kadar tüm işkence yöntemleri denendi üzerinde. O ise, direndi, bilendi, çelikleşti. Mahalli örgütlenmede sorumluluklar üstlendi.

Ama o, özgür bir vatan için, savaşıçısı olmak istiyordu: "Şehirde Sibel gibi savaşıçısı olmak, Ali Rıza Kurt gibi, direnişte Sabahatlar gibi olmak iste-

rim" diyordu.

"Hareket için ölürüm" diyordu tüm yalınlığı içinde. "Çünkü ben halkımın ezilmesini... istemiyorum, eşitlik, özgür bir ülke istiyorum. Suçluların cezalandırılmasını istiyorum.. Bunu yapacak tek hareket DHKP-C bu yüzden hareketin mücadelesinde ölmeye değer."

"Bu uğurda ölürsem gözüm arkada kalmayacak... Halkın iktidarı kurulana dek silah elde savasılacak" demişti raporlarından birinde. Güvenin, inancın boşa çıkmayacak köylü kızı.

Turan ŞAHİN:

1997 Ekiminde bu yana, halk kurtuluş savaşıçısıydı.

Tokat Almus ilçesinde, 10 Ekim 1980'de doğdu. Türk ve alevi bir ailedendi. Yoksulluk da, baskılar da, daha küçük yaşından onun için her gün içinde olduğu bir gerçektir. Gerillaları tanıdı, devrimi sevdi. Gerillaya katılma isteği kabul edildikten sonra, ailesi tarafından İstanbul'a gönderildi. Dört yıl bir emekçi olarak İstanbul'da çalıştı. İstanbul'da gördüğü, yaşadığı her şey, sadece gerilla olma isteğini artırdı, çünkü daha bilinçlenmişti, Sömürü, zulüm ve yoksulluğun ücra köylerden, büyük şehirlere kadar aynen sürdüğüne tanık olmuştu; üstelik şimdi, eşitsizliğin çok daha farkındaydı.

İstanbul'da ilişki kurdu devrimci hareketle. Bu arada hem bedeniyle, hem beyniyle büyüyordu, kendini eğitiyordu. Devrimci ve gerilla olmak için nedeni çok yalındı: Şöyle diyordu Cephe'ye yazdığı yazıda: "**Yıllardır sömürülüyoruz, köylerde baskı var, halk çöplüklerden yiyecek topluyor, bunların çözümü için mücadele etmek gerekiyor**"... 1997 Ekiminde gerillaya katıldı. 20 Mart 2002'de, halkına, yurduna karşı devrimcilik ve yurtseverlik görevini yerine getirmiş bir halk kurtuluş savaşıçısı olarak ölümsüzleşti.

Sömürü ve zulüm düzeninden sorulmadık tek bir hesabımız kalmayacak!

Yoldaşlarımızın devrettiği kurtuluş bayrağını zafere kadar taşıyacağız!

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi

Gecekondularda, hapishanelerde, dağlarda... Her yerde direniş ve savaş var! Her yerde direniş ve savaş sürecektir!

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın Bürosu

Tarih: 26 Mart 2002 Açıklama: 248

Gökçe ŞAHİN

Şengül GÜLSOY

Turan ŞAHİN

Ordu Ünye İlçesi Yeşilkent bel-desi yakınlarında 20 Mart'ta Jandarma Özel Timleri ile Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı bir gerilla birliğimiz arasında çıkan çatışmada üç savaşçımız şehit düştü. Halk kurtuluş savaşımızın dağlardaki öncülerinden üçü, Gökçe Şahin, Şengül Gülsoy ve Turan Şahin, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dağlarda onurla, cüretle, gururla dalgalandırarak son nefeslerini verdiler.

Bu ülkenin her yanı, bir savaş cephesi. Bu ülkenin her karışında sömürü ve zulüm var.

Sömürü ve zulüm düzenini yerle bir etmek için, ülkemizin her yanı bizim için bir savaş alanı.

Devrim güçleri, ne yalnız hapishanelerde, ne yalnız gecekondu-larda, ne yalnız fabrikalarda, ne yalnız dağlardadır; halkın olduğu her yerdedirler.

Başka alanlarda olduğu gibi, dağlarda da yüzlerce savaşçımız oligarşi tarafından katledildi bugüne kadar. Şehirlerde katlettiler, dağlarda katlettiler, hapishanelerde katlettiler ve hep aynı "zafer" çığlıklarını attılar; artık bittiler, artık bir amaçları yok, artık... İşte böyle dedikleri her anda, şurada veya burada ortaya çıkan bir direniş, kurulan bir barikat, sıkılan bir kurşun, bu ülkedeki savaş ve devrimci mücadele gerçeğini

gösterdi herkese.

Bu zulüm ve sömürü oldukça, devrim mücadelesi bitmez.

Ülkemizin dağlarında ve şehirlerinde, halk oldukça, gerilla da tükenmez.

Kim bu dağlardakiler?

"Anarşistler" mi, "Teröristler" mi? Herkesin bu sorunun cevabından öğreneceği çok şey vardır. Dağlardakiler, amaçsız, silah meraklısı oldukları için, macera olsun diye dağlarda değiller.

Dağlarda savaşanlar, halktır. Bu ülkenin yoksul, ezilen halkıdır. Savaşmak, kırsal alandaki halk kitlelerini örgütlemek, oligarşinin iktidarını yıkıp halkın iktidarını kurma mücadelesinin askeri gücünü oluşturmak için dağlardalar.

Omuzlarında silahlarla dağlarda dolaşanlar, belki düne kadar komşunuzdu, işyerinde iş arkadaşınız, okulda sıra arkadaşınız.

İşte Ordu'daki çatışmada şehit düşen savaşçılarımız;

Turan, 11 yaşındayken tanıdı gerillaları. 13 yaşında gerillaya katılmak istedi. Komutan Cömert Özen yaşından dolayı kabul etmedi bu isteğini. Ailesi, onun gerilla olmasını engellemek için İstanbul'a gönderdi. Ama o isteğinden vazgeçmedi.

Devamı 74. sayfada